REVIVISCENŢA C.D.R.?

Dan BITU

La sfârşitul Delegaţiei Permanente a P.N.Ţ.C.D. a fost dat publicităţii un comunicat, în care sunt detaliate câteva aspecte din ideile politice ale partidului. Printre acestea se specifică, că PNŢCD militează pentru ca Convenţia Democrată să rămână principala formă de acţiune politică a PNŢCD şi a aliaţilor săi, printre care P.N.L. Ţărăniştii nu au intrat în detalii, anunţând că vor delega un grup din conducerea partidului care să trateze cu liberalii lui Quintus situaţia din C.D.R.

C.D.R. - formula sub care PNŢCD şi PNL au câştigat alegerile parlamentare ca şi cele prezidenţiale nu mai există practic, decât pe hârtie, dela sfârşitul lui 1996. După ce şi-au văzut lucrurile aranjate, respectiv câştigarea alegerilor, atât ţărăniştii cât şi liberalii au lăsat deoparte formula câştigătoare care i-a adus în Parlament în poziţia nr.1, cât şi la Guvern. Timp de aproape trei ani nu au existat mai mult decât patru sau cinci întâlniri în cadrul CDR şi care, de fapt, nu au rezolvat nimic în privinţa viitorului acestei coaliţii.

De circa un an de zile, PNL anunţă că mai consideră viabilă formula Convenţiei, însă doreşte ca la alegerile locale din Iunie, probabil, să meargă pe liste separate. Aceiaşi liberali completează această dorinţă politică cu faptul că se *"vor reintoarce"* în CDR dacă nu vor fi mulţumiţi de rezultatele localelor. Adică, Quintus spune că, dacă va pierde la locale, se va reîntoarce în CDR, unde poate spera ca, împreună cu ceilalţi membri ai acestei Coaliţii, să câştige mai mult decât pe cont propriu. Însă, dacă rezultatele locale vor fi pozitive pentru PNL, atunci vor merge şi la alegerile parlamentare pe cont propriu. În fapt, o acţiune tipic liberală!

În cei 9 ani de existenţă, liberalii lui Câmpeanu, iar acum cei ai lui Quintus au avut întotdeauna poziţii duplicitare privind partenerii politici. Să nu uităm că Radu Câmpeanu a fost cel care a refuzat de multe ori ideea creării Convenţiei, iar Ionescu Quintus tratează şi el, aşa cum poate, pentru ca PNL să aibă întâietate. O acţiune normală într'un anumit fel, căci este de apreciat un lider de partid care vrea ca formaţiunea sa politică să tragă profitul cel mai mare dintr'o iniţiativă politică. Dar în acest moment nu este deloc clar dacă poziţia duplicitară a liberalilor are ca scop numai obţinerea unei poziţii mai bune pe listele CDR. Declaraţiile liberalilor din ultimii trei ani, menţionează că ei sunt acum egali cu ţărăniştii ca pondere politică şi, deci, logic trebue să aibă aceleaşi procente. O mare parte din lupta ţărănisto-liberală din CDR porneşte tocmai dela împărţirea procentelor.

Din păcate, atât ţărăniştii cât şi liberalii, nu-şi dau seama că luptându-se între ei pe procente, pierd timpul necesar pregătirii campaniei electorale care se apropie. Dacă aceste alegeri vor avea loc în luna Iunie, atunci campania electorală trebue declanşată în Aprilie, iar listele de candidaţi şi programele ar trebui să fie gata la mijlocul lui Februarie. Ori, atât unii cât şi alţii, nu dau semnalul că sunt conştienţi de faptul că nu mai e timp pentru răfuieli pe procente.

Nu în ultimul rând, atât liberalii cât şi ţărăniştii trebue să înţeleagă că CDR are nevoie de un balon de oxigen pentru reviviscenţa sa. În primul rând prin readucerea Alianţei Civice în rândul Convenţiei, pe care, să nu uităm că, au creat-o. Iar apoi prin readucerea tuturor formaţiunilor politice care într'un fel sau altul au părăsit Convenţia. Ne referim la Uniunea Forţelor de Dreapta şi Alianţa Naţional Creştin Democrată. Fără îndoială, disputele pe această temă nu vor fi scurte şi probabil că, în spiritul românesc, atât de cunoscut, se vor sfârşi după alegerile parlamentare şi prezidenţiale, când nu va mai fi nimic de negociat.

Continuare în pagina 4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 26 NR.278 - FEBRUARIE 2000 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SFANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

ŢARA SE ÎNTREABĂ

Eugen BÂRSAN

De o lună suntem în anul 2000, polul tuturor îngrijorărilor, speranţelor şi întrebărilor care au în faţă un viitor greu de descifrat. Ţara se întreabă: o fi tot rău ori o fi mai bine? În fapt, declaraţiile cu privire la rău şi la bine se cam bat cap în cap. Putându-se înţelege că până la binele foarte mult aşteptat e un drum lung şi greu. Iar unde înţelegerea intră în nebuloasă, intervine reflexul că secolul XXI va putea fi cu o lume nouă, o lume mai bună, în care să se poată pune capăt sărăciei româneşti de toate felurile. Ţara se întreabă şi întreabă în chip şi fel, în timp ce, după cum spunea cineva, *"în momentele de zile grele imaginaţia contează mai mult decât cunoaşterea"*.

Şi, în ceea ce priveşte România, imaginaţiile se restrâng la ce se vede: într'o situaţie în care contrariile se întâlnesc şi deci au loc, mulţi Români se întreabă dacă noul Prim-ministru, Mugur Isărescu, va fi mai bun decât precedesorii. Şi întrebarea e la locul ei, când România e în zile de cumpănă a vremii; când 70% dintre Români consideră că interesele personale, de grup şi de partid primează în activitatea actualei clase politice, iar 29% sunt de părere că ţara este condusă de structuri mafiote. Faţă de imaginile create, faţă de ce se spune şi faţă de gândul la viitor, Românul nu mai poate fi decât ce se pregăteşte să fie ori în alte cuvinte, este în stare să facă ieşind de unde a fost şi de unde este.

Un răspuns la întrebare ar fi că, dacă toate decurg mai mult sau mai puţin bine, ţara Românilor va intra în parametrii normali de dezvoltare abia pe la sfârşitul anului 2000 - începutul anului 2001. Astfel, anul 2000 nu va fi unul uşor. Luând în seamă greul, şi preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, şi vicepreşedintele PNL, Valeriu Stoioca, au făcut declaraţii că sunt hotăriţi să susţină noul executiv până la alegerile viitoare. Numai că la declaraţiile lui Diaconescu şi Stoica există contrapunerea Ion Iliescu, care vrea un guvern menit să organizeze cât mai curând alegeri parlamentare, practicând într'o asemenea privinţă intoxicarea masivă a maselor cu diversionismul minciunii.

În fond, practica minciunii are o foarte serioasă bază de susţinere. Căci gazetarii crescuţi în spiritul

Continuare în pagina 3

PD CONDUCE: EXTERNELE, INTEGRAREA EUROPEANĂ, GUVERNUL ŞI ŢARA. RESTUL REVINE C.D.R....

Viorel PALTIN

Ultima criză guvernamentală din România, care, aparent, s'a centrat în jurul demiterii lui Radu Vasile din funcţia de premier, a însemnat o nouă înfrângere şi umilire a CDR, în seria interminabilelor cedări şi abdicări politice şi morale la care au consimţit ţărăniştii şi liberalii părîţi şi blegi ai lui Diaconescu, Ţepelea şi Quintus, cu largul concurs al Preşedintelui Constantinescu.

Partidul Democrat a dat - de ce n'am recunoaşte? - de data aceasta, cel puţin o lovitură de maestru. Dacă manevra ar fi benefică pentru ţară - dar nu avem chiar deloc motive s'o credem - am putea chiar aplauda maniera în care traficanţii de principii ai PD au reuşit să ia castanele din foc cu mâna altora.

Păcatul - sau răul este întotdeauna originar. El are la bază - cum zicea un filosof - *"un hybris, altoit pe un arhetip alterat"*... Era chiar dela început limpede, că *"mariajul"* dintre CDR şi USD (citiţi PD) conţinea *"in nuce"* o incompatibilitate ireductibilă. Se ştia prea bine că, la fel ca în căsătorii morganatice, degradarea e suferită nu de partea vulgară, ci de cea căreia i se lăsase o moştenire şi o aură sacre de noblete.

Nu puţini şi-au dat seama imediat atunci că, întrucât consimţeau să se coalizeze cu PD, partidele istorice, în speţă PNŢCD şi PNL, îşi trădau şi îşi întinau însuşi trecutul şi înseşi blazoanele politice. Coalizarea aceasta a fost - cum avea să se adeverească destul de devreme - un act politicianist ilogic, contra naturii, a bunului simţ şi o trădare a unei mari părţi a electoratului, care votase cu CDR tocmai împotriva PDSR, PD şi celorlalte formaţiuni politice de sorginte comunistă. În curând aveau să se vadă consecinţele: când i-a căzut bine, ori când ceva nu i-a căzut bine, şi pentru cauze ce nu au ţinut seama de interesele ţării, ale mult-trâmbiţatei stabilităţi politice sau ale partenerilor din CDR, PD-ul a schiţat fără să clipească, ruperea coaliţiei, ca mijloc de presiune şi şantaj.

Pentru a fi recurs la formarea unui guvern şi la structurarea unei puteri parlamentare ce conţineau un antagonism de neîmpăcat, principalii artizani ai coaliţiei din latura CDR - chiar când nu pot fi acuzaţi de rea-credinţă - ci numai de a fi fost versatili, blegi ori naivi - se justifică prin aceea că rezultatul alegerilor fusese insuficient de categoric şi că, prin urmare, acest *"mariage du raison"* s'ar fi impus ca un rău necesr. Din nefericire, târgul a fost considerat defintiv, oricâte cedări catastrofale a costat pe parcurs.

Ahtiaţi de funcţii, fruntaşii CDR nu au luat în considerare ideea sugerată la timpul potrivit, între alţii, de Victor Ciorbea, de a se organiza alegeri anticipate, spre a putea accede la putere fără balastul de elemente ce îi erau vădit ostile. Era chiar împrejurarea când sondajele indicau o creştere substanţială şi spectaculoasă de popularitate a CDR.

Lucrurile au mers din rău în mai rău şi, în cele din urmă, cât se poate de rău. Manevrat abil de *"soţia"* infidelă, stângistă, dar deloc stângace (PD), *"soţul"* (CDR) îl îndepărtează din funcţie pe Victor Ciorbea, unul dintre oamenii cei mai capabili şi mai cinstiţi pe care i-a avut în frunte România postbelică - care era un ghimpe în coasta corupţilor.

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Dan BITU	pagina 1
Viorel PALTIN	pagina 1
Roxana IORDACHE	pagina 2
Mircea BADEA	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Andrei BĂDIN	pagina 4
Ileana NICA	pagina 4
Radu IOANID	pagina 5
Mihai CREANGĂ	pagina 5
Ovidiu BANCHEŞ	pagina 5
Dan Emilian ROŞCA	pagina 6
Av. George VASU	pagina 7
Cătălin Z. CODREANU	pagina 9
Nicolae RĂGAN	pagina 13
Nicoleta MORARU	pagina 13
Mişu CASAPU	pagina 13
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 14
Prof. Gheorghe BUZATU	pagina 15
Dan COSMULESCU	pagina 18

editorial

INTEGRAREA ÎN EUROPA

Integrarea României în Uniunea Europeană este o temă de discuţie, pe care ziarul nostru a angajat-o în mai multe ocazii, dar nici o dată nu a fost elucidată complet, din cauza unor rezerve pe care le-au avut toţi colaboratorii sau redactorii noştri. Adică, adevărul nu a fost spus în întregimea lui, pentrucă nu am găsit momentul cel mai potrivit. Acum, după ce s'au deschis căile de integrare, în formele lor preliminarii, în Uniunea Europeană, s'a strecurat în informaţiile din ziare şi ideea că această Uniune pretinde un control sever al graniţelor de Răsărit ale României, în schimbul asigurării unor drepturi de circulaţie a Românilor în spaţiul european. Chestiunea cu acest spaţiu însă este o poveste veche. Căci este firesc să se facă acest lucru, adică statul român să se îngrijească de propriile sale graniţe, pentru siguranţa sa naţională, din toate punctele cardinale. Subliniem acest fapt, pentrucă a fost una din obligaţiile istorice, ale poporului român la această margine a Europei, să fie sentinelă de apărare împotriva invaziilor străine, năvălitoare din Asia.

După cel de-al Doilea Război Mondial graniţele de Răsărit au dispărut, şi prin bunăvoinţa Occidentalilor am fost lăsaţi să fim desfiinţaţi ca naţiune, poporul român fiind iobăgit de Uniunea Sovietică, timp de o jumătate de secol, până în 1989, când printr'o răscoală populară şi-a câştigat partial libertatea. România a fost în continuare lăsată pradă sărăciei şi instabilităţii politice, fără să se facă cel mai mic gest de înţelegere sau ajutor material, moral sau politic, pentru a-şi câştiga independenţa şi refacerea totală din mizeria în care a trăit sub cnutul sovietic.

Acum, când RUSIA dă semne că este pe punctul de refacere a imperiului său, şi deci va deveni o ameninţare serioasă pentru România, dar şi pentru Europa întreagă, ţările din Occident au intrat în panică, căci sunt complet descoperite spre Răsărit, unde nu au nici un fel de apărare în aceste momente acute de instabilitate. Acum, de-abia acum, şi-au adus aminte de România, şi mai ales despre importanţa ei, în apărarea Europei, şi de fapt, a întregii lumi.

Elita conducătoare a Occidentalilor a apreciat poziţia României în momentele grele, zguduitoare cu Iugoslavia, şi a intuit bine starea de lucruri, luând decizii prin care s'a consolidat viziunea europeană asupra integrităţii şi viitorului ţării noastre.

Deşi Uniunea Europeană are multe dificultăţi de întâmpinat în planurile ei de consolidare, România nu poate găsi, în circumstanţele actuale, nici o altă cale de salvare. Pe de altă parte, România aduce o contribuţie imensă acestei Uniuni, întâi pentrucă a revenit la locul ei firesc, din punct de vedere geo-politic, aşa cum s'a definit în cursul devenirii istorice şi, în al doilea rând din cauza resurselor bogate de care dispune. Cine priveşte cu atenţie harta Europei, îşi poate da seama că nimeni nu poate înlocui binefacerile de care dispune România pentru viitorul şi stabilitatea Europei.

Dar, participarea României la Uniunea Europeană, nu este un lucru aşezat definitiv. Este ceva în curs de desfăşurare, încât se vor putea ivi, mai încolo, şi nişte surprize care ne vor da bătaie de cap. Aşa, de exemplu, nu ştim încă, ce drepturi va avea ţara noastră, dacă cuvântul nostru va fi ascultat, în ceea ce priveşte unele hotăriri referitoare la noi, ca ţară, în folosul intereselor naţionale. În multe puncte esenţiale, noi privim dintr'o perspectivă a identităţii noastre spirituale şi a magmei noastre etnice, cu care nu ne putem juca precum cu o idee oarecare, pe care să o analizăm logic sau filosofic.

De aceea, este absolut nevoie ca în comisiile care se vor constitui în vederea tratativelor, membrii să fie aleşi dintre oamenii de cultură românească, care se identifică cu spaţiul mioritic al neamului românesc şi vor lucra pentru întemeierea unei comunităţi morale româneşti.

Uniunea Europeană este, la ora actuală, o idee abstractă, o construcţie *"ocultă"* a unor oameni politici, care nu sunt crescuţi în climatul spiritualităţii naţionale şi, deci, sunt departe de trăirea directă a valorilor acestei spiritualităţi. Nu se spune că ar fi vorba despre o Confederaţie Europeană; atunci ar fi cu totul altceva, nişte state suverane, cu statut juridic internaţional, care în mod deliberat, pe temeiul unui program discutat şi alcătuit într'un consens, ar putea participa la întemeierea şi existenţa unei Confederaţii europene.

Până la ora actuală, se pare că ne găsim în faţa unor necunoscute, la care va trebui să subscriem, documente, planuri, idealuri, care ne constrâng în multe direcţii şi care pot să nu aibă acordul nostru total, sau măcar parţial. De aceea, ar fi nevoie, spunem noi, de o clarificare, de o lămurire asupra acestor puncte importante pentru a lucra eficace într'un viitor program comun.

În toate discuţiile purtate cu forurile Uniunii Europene, în presa noastră, şi în declaraţiile făcute de oamenii noştri politici nu s'a vorbit niciodată de valorile democraţiei, în spaţiul Uniunii Europene. În cadrul raporturilor cu forurile superioare ale acestei Uniuni, s'ar putea deci, ca România să nu accepte cu uşurinţă toate hotărîrile ce se vor lua, fără o modificare a lor în raport de viziunea specifică a poporului nostru. Pentru acest caz, Ţara va trebui să fie pregătită cu elemente capabile să facă faţă unor astfel de cerinţe, ca să apere cu demnitate şi folos interesele naţionale.

George BĂLAŞU

PNŢCD, PARTIDUL REFORMEI

Roxana IORDACHE

Aceasta a fost linia de forţă a consfătuirii aleşilor locali ţărănişti, care s'a desfăşurat în cetatea Târgovişte.

Reuniunea a constituit o revelaţie cu privire la potenţialul extraordinar al unui partid pe care mulţi s'au grăbit să-l considere depăşit sau terminat, supunându-l unei campanii de discreditare. În realitate, intervenţiile primarilor, prefecţilor sau consilierilor judeţeni ţărănişti au demonstrat că PNŢCD are puternice resurse umane, competenţe politice, administrative şi profesionale pe care, dacă le-ar fi pus în valoare dela început şi chiar le-ar fi promovat ca exemple la vârf, nimeni n'ar mai fi putut să ridiculizeze afirmaţia privitoare la cei 15.000 de specialişti. Ei există, dar au fost lipsiţi de motivaţie, n'au fost promovaţi sau nu li s'a făcut imagine.

Comunităţile locale, însă, îi cunosc şi au motive să fie mândre cu ei, fapt pentru care vom da câteva nume - inclusiv de primari de sate sau comune - care dau clase majorităţii parlamentarilor de toate culorile: Gheorghe Ciuhandu (primarul Timişoarei), Teodor Bate (primar, Târgovişte), Ion Boda (primar, Bihor), Horia Toma (primar, Ploieşti), Constantin Iancu (prefectul de Dâmboviţa), Alexandru Man (primar, Dej), Călin Cătălin Chiriţă (primar, sectorul 5, Bucureşti), Iorgus Zamfir (primar, Mangalia), Marius Popovici, Achim Alexa, Mihai Popa (vicepreşedinţi ai Consiliilor Judeţene Timiş, Arad, Galaţi), Adolf Hendric (primar, Iagar, Mureş), Constantin Floria (primar, Fierbinţi, Ialomiţa), Dumitru Gant (prefectul Timişului), Grigore Voroneanu (primar, Dolhasca, Suceava), Dorin Florea (prefectul de Mureş). Asemenea reprezentanţi, puşi în lumină şi asociaţi unei conduceri centrale renovate radical, pot reabilita PNŢCD, care a fost votat ca partid al reformei morale şi schimbării de regim politic.

Întrebarea de ce asemenea oameni - oameni ai faptei, devotaţi principiilor creştin-democrate - n'au fost puşi în valoare până acum are un răspuns revoltător de simplu. Pentrucă, de când cu grupul *"Poiana Braşov"* şi desemnarea Domnului Radu Vasile ca prim-ministru, majoritatea ţărăniştilor autentici au fost fie marginalizaţi, fie înlocuiţi cu impostori oportunişti, care au făcut jocul Opoziţiei, acţionând *"cu duşmănie"*, cum arată prefectul Dorin Florea, împotriva ţărăniştilor şi obstrucţionând reformele. Astfel, în loc de solidaritate şi acţiune unitară, în loc de valorificarea potenţialului de excelentă calitate din teritoriu, gruparea Radu Vasile a provocat în PNŢCD dezbinare, a ridicat bariera de comunicare, inducând suspiciune şi blocaj funcţional. PNŢCD a căpătat, astfel, o imagine publică de inactivitate, de neputinţă, de partid al luptelor interne, care i-a adus imense deservicii. Marcat de indecizii şi lent în reacţii, BCCC a tolerat nepermis de mult o asemenea stare de fapt, care a expus PNŢCD oprobriului public. În vremea aceasta, amicii lui Radu Vasile, pretinşi *"reformişti"*, au cochetat cu Opoziţia, şi-au văzut de propriile interese, parlamentarii lor n'au avut activitate legislativă, nici iniţiative reformatoare în partid, ocupaţi fiind de loviturile sub centură şi dezbinarea organizaţiilor teritoriale. Semnificativ, *"braşovenii"* s'au opus şi alegerilor la centru. S'a dovedit că adevăraţii reformatori în PNŢCD sunt conservatorii, în sensul doctrinar al termenului: ei au luat semnalul înnoirii conducerii, fiindcă sunt fideli principiilor partidului şi vizează modernizarea lui funcţională. *"Braşovenii"*, în schimb, înţelegeau prin reformă alterarea doctrinei creştin-democrată şi compromiterea umilitoare a PNŢCD într'un sistem de alianţe care să-l subordoneze PDSR-ului. Participanţii dela Târgovişte au salutat iniţiativa curăţeniei generale din PNŢCD, a excluderii intruşilor corupţi şi a derbedeilor, care au făcut de râs partidul prin grobianism şi huliganism politic. După Delegaţia Permanentă, PNŢCD trebue să funcţioneze ca echipă, cu o strategie clară şi fermă. Domnul preşedinte Ion Diaconescu are curajul remarcabil de a pregăti schimbarea conducerii centrale, declarând că aşteaptă *"să fie aleşi cei mai buni dintre cei buni"*. O schimbare spectaculoasă şi eficientă care, pe lângă alegerea unor vicepreşedinţi noi ca Gheorghe Ciuhandu, să marcheze promovarea în funcţiile esenţiale de prim-vicepreşedinte şi secretar general al unor personalităţi ca Radu Sârbu şi Remus Opriş, capabili să motiveze unitar energiile partidului. Să-i confere dinamism şi să-i redea credibilitatea.

PNŢCD este adevăratul partid al reformei, iată mesajul central pe care ţărăniştii îl vor lansa în forţă. Este, de altfel, singurul partid care anunţă ferm măsuri radicale în anul electoral. Cum a semnalat Ministrul Ioan Mureşan, PNŢCD este partidul măsurilor ireversibile, atât în plan legislativ, cât şi instituţional, economic sau administrativ. Pentru reuşita naţională, e imperativ ca PNŢCD să se pună în valoare.

REÎNVIEREA ACADEMICIANULUI RUSOFIL TUDOREL POSTOLACHE ŞI A AGENŢILOR DE INFLUENŢĂ CRIPTOCOMUNIŞTI

Mircea BADEA

Asistăm în ultimul timp la o ofensivă extrem de importantă din partea stângii, pentru preluarea Puterii, ca şi pentru numirea unor oameni în posturi cheie. Un ultim caz l-am putut sesiza la sfârşitul lunii Ianuarie, când Preşedintele Emil Constantinescu s'a întâlnit la Palatul Cotroceni cu Premierul Mugur Isărescu. Scopul: discutarea programului dezvoltării României pe termen mediu, proiect care trebue depus la Uniunea Europeană, fiind considerat baza de pornire a procesului de aderare la Uniune. Pe post de *"specialist"* în economie, preşedintele l-a invitat cu acest prilej pe academicianul Tudorel Postolache, una din figurile cele mai sinistre ale economiei planificate româneşti.

Tudorel Postolache, om de încredere al lui Ion Iliescu, cu care acesta se tuia în *"problemele economice"*, şi pe care apoi l-a numit ambasador în Marele Ducat al Luxemburgului şi în cele din urmă în Canada, de unde a fost rechemat de şeful statului datorită protestelor asociaţiilor româneşti din ţara frunzei de arţar.

În privinţa activităţii de ambasador a lui Tudorel Postolache, este ştiut faptul că în Luxemburg, de exemplu, domnul (mai bine zis) tovarăşul a cheltuit cu spor (prea mult spor!) în doar un an fondul financiar al ambasadei până în zilele noastre. Tot la fel se cunoaşte că, la Ottawa, Tudorel Postolache îşi însoţea foarte des soţia, de origine rusă, la sediul Ambasadei Rusiei, din capitala Canadei. Unii spun că datorită trecutului său, studiile la Moscova, precum şi jumătatea de familie originară din U.R.S.S., Postolache ar fi agent sovietic. Nu putem confirma această informaţie, dar este destul de clar că în nici un caz tovarăşul academician nu este persoana cea mai autorizată de a pune la cale cu preşedintele şi premierul *"Strategia de dezvoltare pe termen mediu a României pentru aderarea la Uniunea Europeană"*. În primul rând, deoarece Postolache nu este un economist capitalist, ci un economist comunist, profund credincios idelaurilor economiei marxiste, atât de dragi şi tovarăşului lui de viaţă, nimeni altul decât Alexandru Bârlădeanu.

Tragedia României astăzi, cand ne aflăm la trei ani de guvernare de dreapta şi vrem să intrăm în Uniunea Europeană, folosim ca specialişti importanţi tot pe cei care au reprezentat stâlpul regimului comunist. De aceea nu ne miră vizitele nenumărate la Palatul Cotroceni ale *"academicianului"* Postolache, acesta fiind pe post de sfătuitor principal al şefului statului în problemele de economie. De fapt, este ştiut că el este şi un soi de consilier special al Premierului Mugur Isărescu.

Referindu-ne la Premierul Mugur Isărescu, trebue să menţionăm că dânsul este unul din principalii membri ai Grupului *"Un viitor pentru România"*, care grupează pe absolvenţii facultăţii comuniste *"Ştefan Gheorghiu"*. Se ştie deja că din acest grup au făcut şi fac parte Virgil Măgureanu, fost director al Serviciului Român de Informaţii, Ioan Mircea Paşcu - membru marcant al PDSR, Vladimir Paşti, Vasile Secărei, toţi legaţi într'un fel sau altul de regimul Iliescu-Roman, chiar dacă în prezent nu mai recunosc întotdeauna acest lucru. Acest grup, prin care Ion Iliescu şi Petre Roman au forţat mâna Preşedintelui Constantinescu să-l numească premier pe Mugur Isărescu, celelalte variante fiind Tudorel Postolache şi Theodor Stolojan. Gruparea *"Un viitor pentru România"* prezentată larg în presa română, până în 1996, ca fiind *"eminenţa cenuşie"* a FSN-ului are puşi oameni în diferite posturi de stat. Ei nu preferă neapărat mirajul camerelor de luat vederi sau *"talk-show"*-urile radio-televiziunii, ci Puterea ca instrument în eşaloanele doi sau trei, acolo unde se fac şi se desfac multe interese.

Aceasta este tragedia de proporţii a regimului ce conduce ţara astăzi: faptul că nu a reuşit în nici un fel să scape de securiştii lui Iliescu. Din contră i-a oblăduit şi crescut la sân. Dar pe cine creşti nu te lasă...

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC" ?

CĂTRE CITITORI
Ţinem să facem cunoscut că redacţie nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI
Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 20 a lunii precedente editării ziarului.

NU ADUCE ANUL CE ADUCE CEASUL

Mihaela MOISIN

Mă gândeam că, în zilele noastre, în România s'a instituit o practică a foştilor prim-miniştri de a-şi forma un partid personal, imediat după debarcarea lor. Primul a fost Petre Roman, care imediat ce a fost aruncat în necunoscut de Ion Iliescu, a fondat Partidul Democrat. A urmat Victor Ciorbea, cu Alianţa Naţională Creştin Democrată, după care Radu Vasile cu... Partidul Popular. Şi mă întrebam: dacă Mugur Isărescu va fi debarcat şi el, cum se va numi partidul pe care-l va înfiinţa? Căci, chiar jurându-se că îşi doreşte înapoi funcţia de Guvernator al Băncii, e greu de crezut că aşa va face. Doar, pofta vine mâncând...

Orice s'ar spune despre insuccesul unui partid nou, acesta condus fiind de un fost prim-ministru, om cunoscut ţării şi având deja adepţii lui, se poate uşor aşeza înaintea altor partide cu vechime dar necunoscute, ori datorită facturii lor socialiste sau comuniste, ori datorită lipsei de fonduri pentru mediatizare. Aşa - simpatia fetelor dela Apaca a mers înainte cu Petre Roman, iar nu cu partidul pe care el l-a reprezentat. Tot astfel, unele simpatii pentru Victor Ciorbea au trecut dela PNŢCD la ANCD.

Noul Prim-ministru Mugur Isărescu, apolitic, dar de educaţie comunistă, pus în această funcţie într'un moment foarte important pentru România, în cadrul discuţiilor pentru intrarea noastră în Uniunea Europeană, se găseşte astăzi într'o situaţie foarte delicată. Investitura care i s'a dat ii cere ca, prin măsuri severe, să îndeplinească condiţiile impuse de Uniunea Europeană. Cred că în momentul acceptării acestei funcţii, Isărescu a pornit la treabă cu bune intenţii. Se vede aceasta din aprecierile lui Prodi şi Verheugen, în urma lungilor discuţii purtate în România.

Dacă Isărescu se va ocupa strict de obligaţiile pe care le are în calitatea sa de prim-ministru, şi va porni pe calea începută de Ciorbea, el nu va avea o şansă mare de supravieţuire. Pentrucă aşa şi-a început şi Victor Ciorbea cariera; dar când el, sau oamenii lui (de exempul Valeriu Stan) au încercat să stârpească corupţia, să dezvăluie dedesubturile afacerilor tenebroase din anii 1990-1996, Petre Roman a avut grijă să apeleze la şantajul divorţului de CDR şi atunci, capul lui Ciorbea a fost sacrificat. Cei doi *"mari"* - Iliescu şi Roman, în opoziţie pe faţă, dar cântând pe aceeaşi strună, prin şantaj şi sabotare, vor putea pune umărul şi la debarcarea omului lor, Isărescu.

Problema este ca Isărescu să supravieţuiască până la apropiatele alegeri, pentru care a început de altfel numărătoarea inversă. Dacă aceasta se va întâmpla şi vor apare semne de îndreptare a României spre calea normală de refacere şi dezvoltare, atunci actuala conducere va avea şanse de câştigare a alegerilor ce se apropie. Dacă însă el nu va supravieţui, două lucruri grave se pot întâmpla: pe de o parte Isărescu îşi va face şi el un nou partid, iar pe de altă parte, credibilitatea în actualul guvern şi actuala conducere va scădea până la cea mai joasă limită. Iar Uniunea Europeană, care azi vrea să ne împingă din spate spre bine, îşi va lua mâinile de pe noi.

Campania electorală a început.

Ultimele sondaje arată deja o îmbunătăţire a procentajului lui Emil Constantinescu; normal, Iliescu, în culmea gloriei de aproape un an de zile, nu acceptă nici o pierdere de un procent. Aşa că, oamenii lui au provocat rapid scandalul cu plecarea lui Adrian Năstase dela PDSR, pe care au pus-o însă pe seama *"Cotrocenilor"*.

Campania electorală pe care a început-o mai devreme decât toţi, i-a adus lui Iliescu un procentaj suficient de mare ca să-l pună, cel puţin în ultimul an de zile, în fruntea candidaţilor la conducerea ţării. Dacă ar avea loc mâine alegerile, fără doar şi poate Ion Iliescu ar câştiga net, deşi nu cu majoritate de voturi. Dar ce contează câteva procente, pe care uşor le poate obţine dela tovarăşii săi de drum - Vadim Tudor, Meleşcanu etc.?

Cel mai bine stă însă Petre Roman, căruia nu-i pasă de sondaje şi care, călare pe două funcţii cheie în guvern - externele şi integrarea europeană, cu bonusul de preşedinte al OSCE, îşi face campanie electorală în ţară, prin campania din afara ţării. Indiferent că procentajele partidului său nu cresc prin aceasta, ca persoană, el deţine toţi aşii la formarea viitorului guvern.

In ce-i priveşte pe ţărănişti şi liberali, ambele partide cu probleme interne şi ambiţii, probabil că sunt ultimii ce-şi încep campania electorală.

Apreciem enorm eforturile Alianţei Civice, prin Ana Blandiana, de a-i convinge pe şefii partidelor de dreapta spre o coaliţie în vederea câştigării alegerilor. Păcat însă că, spre deosebire de stânga, caracterizată prin disciplină şi unitate, dreapta lasă să se vadă că ambiţiile primează. Este din nou păcat că, oameni ca Victor Ciorbea şi Varujan Vosganian, şefi de partide apreciaţi, atât prin personalitatea lor cât şi prin programele partidelor pe care le conduc, nu vor să înţeleagă că pornind singuri în alegeri, nu vor face decât să ia din voturile Convenţiei Democrate şi nu ale partidelor de stânga, dând astfel cea mai mare şansă lui Iliescu şi Roman să revină la putere.

Dar... nu aduce anul ce aduce ceasul.

ŢARA SE ÎNTREABĂ

Urmare din pag.1

"Scînteii" se ţin de ce-au învăţat. Zicând: *"Dacă avem de câştigat minţind, de ce să nu o facem"*? Şi nu e greu de făcut când liderii CDR nu sunt în stare să iasă pe ecrane şi să explice şi supraexplice poporului că în timp ce *"Ion"* şi *"Gheorghe"* ori *"Maria"* şi *"Ileana"* au rămas fără slujbe şi o duc greu, cei care aspiră din nou la preşedinţie şi guvernare (Iliescu, Roman, Vadim Tudor, Năstase şi mulţi alţii *"de-ai lor"*) au pus mâna pe imense averi şi casele lor sunt cele mai luxoase. Toţi *"managerii"* pedeserişti şi-au ridicat vile peste vile. Iar în timp ce pensionarii obişnuiţi sunt sub limita existenţei, foştii stăpâni comunişti şi slugile lor se bucură de pensii fabuloase. Dacă neocomuniştii zic că au de câştigat minţind, reprezentanţii CDR ar putea avea şi mai mult de câştigat - în slujba poporului -, expunând pe ecrane cât mai bătăios realităţile adevărurilor. Dar după cum se vede, n'o fac, pentrucă nu poartă în ei vâna necesară. Şi atunci, de ce să ne mirăm că Iliescu e în fruntea sondajelor?

Şi iată, aşa, ţara se întreabă, până când cu minciuna şi de ce atâtea menajamente, ori, dacă vreţi, purtare domnească, faţă de dinosaurii din *"iepoca"* de aur şi foştii activişti p.c.r. deveniţi acum lideri pedeserişti, pedişti, peremişti etc., care se opun programului real al ţării, în timp ce foştii martiri sunt discriminaţi în continuare.

Ţara se întreabă, mirându-se, dacă începutul lui 2000 va putea fi şi începutul de formare a unei clase politice de care ea are imperios lipsă. De o clasă pe măsura omului aşezat şi harnic al plaiurilor româneşti, care să reprezinte cu adevărat trecerea dela starea de *"mase populare"* la cea de comunitate civică, acţionând pentru o democraţie reală, sub inspiraţia devizei *"avem nevoie de adevăr ca de pâine"*. Nu se poate trece cu vederea că în situaţia existentă, pentru nomenclaturiştii criptocomunişti, cei care ard în ei pentru construcţia statului de drept sunt nişte *"trădători de neam"*, *"vânzători de ţară"* ori *"legionari"*. Consecvenţi cu ei înşişi, moştenitorii FSN-ului continuă să cultive asemenea mistificări. Iar coaliţia puterii înlocuieşte răspunsul cuvenit cu atitudinea de *"nu aude şi nu vede"*.

Întrebarea ţării se pierde în frustrarea căutării clasei politice capabilă să *"audă şi să vadă"*. Noua clasă politică, vizată de ţara întrebătoare, înseamnă oameni politici capabili să-şi părăsească interesele personale şi să se pună în serviciul dezideratelor ţării şi ale cetăţenilor. Dar problema este şi rămâne: cum să se poată face loc unei asemenea clase politice atâta timp cât nomenclaturiştii din *"gaşca de capitalism"*, care domină viaţa politică românească, nu sunt trimişi de electorat în istorie.

Doar de abia după o asemenea trimitere, legenda bogăţiei României, cu care ne mângâiem auzul ori de câte ori suntem neputincioşi să-i facem şi pe alţii s'o creadă, va putea fi iarăşi reală. După cum tot reală trebue să fie şi perspectiva ţării de ieşire a ei din lunga agonie.

Eugen BÂRSAN

LUPA POLITICĂ

2000? EI ŞI?

Roland Cătălin PENA

Preşedintele Comisiei Europene, Romano Prodi, a venit la Bucureşti cu o tolbuţă plină de optimism: *"scopul nostru este ca în câţiva ani România să fie considerată parte a Europei din punct de vedere economic şi politic"*. Pe lângă optimism şi cele 650 milioane de euro, el a mai lăsat în urmă un mesaj de încurajare pentru investitorii străini: *"investiţiile în România vor fi la fel de sigure ca în ori care altă parte a Europei"*. Verheugen, care l-a însoţit pe Prodi, a avut rolul să reaminteasca politicienilor noştri că U.E. ne dă, dar nu ne bagă în tolbă. Comisarul pentru extindere şi-a exprimat clar nemulţumirea că multe legi importante ale reformei *"zac"* în Parlament şi că strategia de dezvoltare pe termen mediu are puţine şanse să fie gata la termenul stabilit. Premierul Isărescu a tras concluzia că, una peste alta, cei doi au transmis un mesaj de încurajare Cabinetului pe care-l conduce, dar şi României. Dinstincţia dintre Guvernul căruia i-a dat un nume şi ţara încurajată de Prodi şi Verheugen îi aparţine, după relatările apărute în presă, exclusiv Domnului Isărescu. Altfel, înaltele feţe europene s'au arătat mai mult mirate decât convinse *"de unitatea incredibilă pentru aderarea la structurile U.E."* pe care au găsit-o la Bucureşti.

Udemeristul Verestoy Attila, mai mult Român decât Italianul şi Neamţul, socotea, deloc mirat şi mai deloc convins de consensul arătat oaspeţilor de liderii partidelor parlamentare, că *"nu contează declaraţiile, ci acţiunile politice concrete"*. Iliescu şi, mai ales, Vadim îi vor da dreptate lui Verestoy, vrând nevrând, la primele acţiuni electorale.

Vasile Lupu, care şi-a văzut legea promulgată în direct şi la o oră de vârf, a obţinut doar jumătate de succes pe linia de partid. PNŢCD nu va avea congres, aşa cum statutar o cerea el, însă Delergaţia Permanentă a ales la sfârşitul lui Ianuarie, o nouă conducere a partidului, cu excepţia preşedintelui. Ocazie cu care am văzut nu doar un lup mâncat de oaie, ci un întreg partid halit de Opriş.

Cel mai performant ministru de după '96, cu un palmares ce cuprinde dărâmarea lui Ciorbea, îngenuncherea sindicalistului Săndel dela CFR, scumpiri de *belete* şi astupări de gropi, adică Traian Băsescu, a făcut zdrenţe, într'un interviu, linia a doua a PD şi i-a băgat cam superficial, deocamdată sula'n coastă lui Petre Roman. E şi ăsta un început.

PNL are o mică problemă internă care ar putea creşte mare: Nini Săpunaru. Mai are de împărţit cu ţăraniştii postul de preşedinte al Senatului. Post la care Radu Vasile ar reveni ca un independent ce se află, fie şi numai să tulbure apa.

Ciorbea a început să-şi strângă semnături pentru candidatura la Cotroceni şi a lăsat baltă Alianţa Civică cu a ei iniţiativă de constituire a polului de dreapta, cu tot.

PDSR şi Iliescu sunt, mai nou, fruncea şi'n Banat!

Şi anul 2000 abia a început!

IN MEMORIAM

ION RAŢIU

La 17 Ianuarie 2000, s'a stins din viaţă în reşedinţa sa din Londra, în vârstă de 82 de ani, Ion Raţiu.

Înainte de Crăciun a venit la Londra pentru analize medicale, deoarece nu se simţea bine. Controalele şi analizele au descoperit un cancer la esofag. După sarbătorile Crăciunului, doctorii au decis să-l opereze, deoarece nu mai putea înghiţi. În primele zile ale lui Ianuarie, a fost operat într'o clinică particulară. A rămas numai o săptămână în spital, timp în care s'a împăcat cu soarta, nu mai dorea să vadă pe nimeni, nu vroia nimic, nu mânca, refuzând total să se lupte pentru viaţa lui.

Singura dorinţă a fost să fie adus acasă, iar în zorii zilei de 17 Ianuarie a închis ochii pentru totdeauna.

Românii din străinătate l-au stimat pentru lupta lui dusă pentru Libertate şi Democraţie în România.

Românii din ţară însă, nu l-au înţeles, au zis că a venit să le vândă ţara. Nici partidul lui nu l-a înţeles, au zis că a venit să le ia scaunele ministeriale.

La capătul puterilor, întors la Londra, purtând cu el necruţătoarea boală şi apucând doar să publice o mică parte a memoriilor lui, a cedat fără împotriviri despărţirii pentru totdeauna de cei dragi care-l înconjurau. Publicarea memoriilor sale va continua, aşa cum a dorit.

Înmormântarea a avut loc la Turda, oraşul natal din România, la 23 Ianuarie, iar la Londra a avut loc o slujbă religioasă.

Nu-l vom uita niciodată.

Dumnezeu să-l odihnească în Pace.

Nicoleta MUSSULIS

CARTEA DE AUR A EXILULUI

Aşa cum s'a anunţat la "ROMFEST '98", Bucureşti, redacţia ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenţionează să publice în anul 2000 *"CARTEA DE AUR A EXILULUI"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obţinut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toţi Românii din exil să trimită datele lor biografice la redacţie, şi de asemenea, în măsura în care dispun de ele, date biografice şi/sau fotografii ale altor exilaţi trecuţi în veşnicie. Fără această acţiune, mulţi dintre cei care au luptat pentru eliberarea ţării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Ţară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteţi materialul pe adresa redacţiei, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, L9C 7N5
Fax: (905)388-4651;
E-mail: mmassoc@lara.on.ca

Dorim să mulţumim celor care deja au răspuns, prin trimitere de date biografice, precum şi prin sugestiile trimise, referitoare la redactarea acestei cărţi.

Comitetul de Redacţie:

George Bălaşu **Sergiu Grossu**
Eugen Bârsan **Dumitru Filip**
Radu Enescu **Mihaela Moisin**
Zahu Pană

CE S'A ÎNTÂMPLAT LA ADUNAREA DELEGAŢIEI PERMANENTE A PNŢCD ?

Andrei BĂDIN

Ceea ce analiştii politici anunţau că se va întâmpla la adunarea Delegaţiei Permanente a PNŢCD şi ceea ce era anuţat în diferite medii de acum jumătate de an, în mare parte s'a întâmplat: ruperea PNŢCD şi crearea Partidului Popular, formulă politică formată de ex-Premierul Radu Vasile. PNŢCD s'a reformat parţial, în sensul schimbării mai multor vicepreşedinţi şi al înlocuirii lui Gabriel Ţepelea din funcţia de primvicepreşedinte, venerabilul ţărănist anunţând cu mult timp în urmă retragerea sa din poziţia nr.2 în partid. Înlocuirea lui Ţepelea nu a avut loc cu Radu Sârbu, preferatul Cotrocenilor, proaspătul şef al filialei Cluj şi preşedintele Fondului Proprietăţii de Stat, ci cu Ioan Mureşan, Ministrul Agriculturii.

Dar marele învins al luptei din PNŢCD care s'a transţat la Delegaţia Permanent este fostul premier, Radu Vasile. Fără îndoială, se poate spune că Vasile a fost urmat de zece deputaţi şi de preşedintele Consiliului Judeţen Braşov, Adrian Taropa, dar la o trecere în revistă a susţinătorilor fostului premier îi regăsim pe mulţi dintre ei în continuare în PNŢCD, ce-i drept fără a accede la funcţii importante. Este vorba de Ionel Gherasim, Laurenţiu Dumitraşcu şi Norică Nicolai. De altfel, Radu Vasile a fost destul de dur cu câţiva dintre aceştia în cadrul unui *"talk-show"* televizat la Tele 7 ABC, la câteva ore după anunţul părăsirii PNŢCD şi a creării Partidului Popular Creştin Democrat. El s'a referit în principal la Laurenţiu Dumitraşcu, unul din aliaţii săi cei mai fideli, care nu l-a urmat. Totodată, Radu Vasile s'a referit şi la Vlad Roşca, Ministrul Funcţiei Publice, actualul vicepreşedinte al PNŢCD, cel care l-a susţinut fervent până în momentul în care Cotrocenii au dat semnalul schimbării premierului. La acea vreme, după ce jurase credinţă până la capăt lui Radu Vasile, Vlad Roşca a fost cel care şi-a anunţat primul demisia din Guvern, întorcându-i spatele celui pe care îl susţinuse. Radu Vasile a folosit termeni foarte duri în privinţa lui Dumitraşcu şi Roşca acuzându-i de oportunism. Practic, Radu Vasile se bazează în acest moment pe fostul vicepreşedinte, Sorin Lepşa şi pe Gheorghe Cristea, pretendent la fotolilul de ministru al agriculturii şi Paul Alecu. În rest, ceilalţi susţinători ai lui Vasile nu sunt importanţi şi nu pot avea un cuvânt greu de spus în viitorul partid.

Învinşi importanţi sunt şi în PNŢCD. Este vorba de cei care nu au reuşit să obţină postura de vicepreşedinte sau au ratat şansa de a accede în forul superior al partidului. Este vorba de Ulm Spineanu, Alexandru Herlea, dar şi de Ministrul de Interne, Constantin Dudu Ionescu care, ce-i drept a obţinut postura de vicepreşedinte, dar a pierdut în faţa lui Remus Opriş pentru fotoliul de secretar general al PNŢCD.

Este greu de crezut că unii dintre *"invitaţii"* la Delegaţia Permanentă se vor împăca. Deja, pe malurile Dâmboviţei se anunţă că luptele în interiorul PNŢCD nu vor înceta odată cu plecarea grupului condus de Radu Vasile. Se crede, de exemplu, că Ulm Spineanu nu va înghiţi deloc gălguşca, mai ales şi dacă nu va primi funcţia de preşedinte al Senatului, unde este propus de PNŢCD, post visat de PD, care spune că acesta îi revine, de vreme ce a fost ocupat de Petre Roman până când a obţinut portofoliul Externelor. Alţi posibili răzvrătiţi în PNŢCD ar putea fi Alexandru Herlea, nemulţumit nu numai că nu a obţinut nici un post în conducerea PNŢCD, dar mai ales că nu a rămas cu nimic după ce a fost alungat din fruntea Departamentului de Integrare Europeană, inclus în prezent în Ministerul de Externe. Un nemulţumit ar putea fi Corneliu Turianu, ca şi Nicolae Noica, Ministrul Lucrărilor Publice, ca şi Andrei Marga, Ministrul demisionar al Învăţământului şi care speră că, negociindu-şi demisia, poate spera în viitor la un post în vârful PNŢCD. Dintre aceştia se pare că cel mai avantajat ar fi Alexandru Herlea, care ar putea primi postul de ambasador la Uniunea Europeană. Cât priveşte Corneliu Turianu, acesta se gândeşte spre Partidul Popular.

Cu regret trebue spus că, după adunarea Delegaţiei Permanente, nimic nu s'a schimbat în PNŢCD. Acest partid continuă să se bălăcească în aceeaşi mlaştină politicianistă şi uşor, uşor dacă nu se iau măsuri importante, se va dezintegra. Şi nu de măsuri de imagine avea nevoie partidul condus de Ion Diaconescu, ci de o schimbare semnificativă de lideri. PNŢCD a amânat decizia adoptării măsurilor absolut necesare de reformare a partidului, la adunarea Delegaţiei Permanente, iar amânarea acestei limpeziri înseamnă încă o piatră de moară pusă în cârca istoricului partid.

Dincolo însă de aceste calcule, trebue spus că PNŢCD se află într'un moment crucial al existenţei sale. Disputele din ultimii trei ani care au dus la plecarea din partid a două grupuri, una condusă de Victor Ciorbea, cealaltă de Radu Vasile, au slăbit puternic formaţiunea politică a lui Maniu, Mihalache şi Coposu. Gafele dela guvernare, deloc puţine, au făcut ca în sondajele electorale, PNŢCD să fie estimat la circa 10 procente din intenţiile de vot.

PD CONDUCE

Urmare din pagina 1

Era clar că, după demiterea grosolană ca efect al şantajului PD - forţându-se mâna lui Ciorbea - a lui Valerian Stan, care dăduse în vileag numele ocupanţilor prin abuz a caselor de protocol, va veni şi rândul premierului, fiindcă Ciorbea se dovedise a fi o redutabilă piedică în calea necinstei, a megahoţiei din avuţia naţională, ameninţând poziţiile supermafiei de sorginte comunistă, care a reuşit - în timpul regimului Iliescu - să pună mâna prin fraudă pe toate mijloacele şi pârghiile economice ale ţării şi pe care le deţine şi azi. O logică elementară ar fi trebuit să le indice fruntaşilor PNŢCD că ceea ce nu convine mafiei e spre binele poporului şi, prin urmare, n'ar fi trebuit să renunţe la Ciorbea în ruptul capului. Dar cine mai putea intra atunci în rezonanţă cu logica elementară, în faţa perspectivei părăsirii mult-răvnitei *"puteri"* (şi aşa iluzorie)?

Modul în care a acţionat atunci PD a fost un şantaj pa faţă, în văzul lumii. S'a încropit un nou guvern, potrivit *"algoritmului"* - eufemism pentru împărţirea ciolanului - în care principalii miniştri PD, care făcuseră pasul la ofsaid, au revenit *"intacţi"* în fotolii. În fruntea noului guvern a fost instalat un premier ţărănist, Radu Vasile, cu reputaţie de *"pragmatic"*, care părea a fi o soluţie convenabilă pentru toată lumea, lucru care trebuia, tocmai de aceea, să dea de gândit.

Ei bine, Radu Vasile şi guvernul său au avut, orice s'ar spune şi în pofida valorii incontestabile a unora dintre componenţi, o prestaţie extrem de slabă, fapt reflectat în scăderea spectaculoasă a nivelului de trai, pe fondul lipsei oricăror semne de redresare economică. În plus, Radu Vasile a făcut - potrivit ultimelor dezvăluiri - gafe monumentale datorate limbuţiei, nărav ce pare să fi costat ţara mai multe milioane de dolari. La acestea s'au adăugat, tot pe seama necugetării, câteva declaraţii confuze şi alarmante, cum ar fi cea referitoare la o eventuală alianţă post-electorală a PNŢCD cu PDSR, retractată penibil mai apoi de ex-Premierul Vasile. Devenise imperios necesar ca acesta să fie, la rândul lui, debarcat.

Toţi capii coaliţiei au fost de acord cu demiterea sa, dar fiecare din considerente diferite: pentru Preşedintele Constantinescu, întors dela Helsinki cu vestea bună a acceptării României în plutonul ţărilor propuse să înceapă negocierile pentru admitere în Uniunea Europeană, Radu Vasile devenise sinonim cu lipsa de coordonare şi colaborare în interiorul executivului; ţărăniştii au găsit că prilejul era bun pentru a curba ambiţiile lui Vasile de a accede la preşedinţia PNŢCD, fapt ce ar fi echivalat cu încă o roabă de moloz pe mormintele lui Maniu şi Coposu; liberalii erau sincer nemulţumiţi, cum arătaseră încă mai înainte, de prestaţia submediocră a premierului, care, prin contagiune, ar fi putut impieta asupra perspectivelor lor electorale; PDSR şi UDMR s'au raliat, din considerente de ordin mai general - ca aproape întotdeauna - oricăror iniţiative ale celor *"mari"*, cu condiţia să nu fie lezate interesele lor...; în sfârşit, vicleanul şi abilul PD, care făcuse sistematic opoziţie şi obstrucţie în coaliţie, întrevedea din nou posibilitatea de a pune stăpânire pe noi iţe şi pârghii de conducere ale ţării, fapt care s'a şi întâmplat.

S'a impus astfel numirea unui nou prim-ministru, în persoana reputatului om de finanţe Mugur Isărescu, neancorat politic şi care, din acest punct de vedere, este, prin definiţie, în aer... Petre Roman s'a instalat pe un post-cheie de prim-vicepreşedinte al executivului, adunând într'o singură mână încă două portofolii, pe cel al externelor şi al integrării europene. În afara ministerelor care au căzut tot în fieful său, cu aceiaşi miniştri - Babiuc, Băsescu şi Berceanu et co. - PD va încerca, aşa cum s'a văzut deja, să-şi asigure o anumită continuitate şi la conducerea Senatului, din fruntea căruia a plecat Roman...

Justificând noua cedare laşă a PNŢCD în favoarea PD, fruntaşul ţărănist G. Ţepelea a încercat să acrediteze ideea unui sacrificiu pe altarul interesului naţional. Cumva în replică, Vadegetul exact pe rană când a afirmat că numirea lui Mugur Isărescu în fruntea guvernului reflectă, în fond, grava penurie de lideri şi, în general, de resurse umane (citeşte de oameni de valoare) din PNŢCD.

O figură penibilă a făcut Andrei Pleşu, fostul ministru de externe, nealiniat politic, dar propulsat la vremea numirii sale de PD: cu prilejul plecării din funcţia rămasă acum prin cumul lui Roman, pozând o modestie ipocrită. Pleşu a dat o probă de lichelism patentat, ridicând în slavă osanale lui Petre Roman, care se deosebesc de laudele băloase ce i se aduceau lui Ceauşescu doar prin stilul mai... delicat. (În fond ce importanţă are dacă mănânci... cu lingura de lemn sau cu tacâmuri de argint?). Printre neîmplinirile ministerului condus de el, Pleşu a menţionat şi nerealizarea Tratatului de bază cu Rusia, lucru care n'ar trebui să-l îngrijoreze chiar deloc cu un succesor ca Roman, care, la acest capitol, este într'adevăr *"superior înzestrat"*, am spune chiar ereditar...

Dar miza PD, atât de bine poziţionat ca urmare a ultimei crize, deci câştigătorul incontestabil al luptei pentru putere din sânul acestei coaliţii eterogene, e cu mult mai mare. În acest an 2000, României îi va reveni preşedinţia Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa. Şi cine va fi atunci desemnat preşedintele OSCE? Uşor de ghicit...

Vorba lui Hemingway: *"Câştigătorul nu ia nimic"*.

Rămânând însă deocamdată la ce se ştie, ar fi de spus că, cu patru miniştri secretari de stat - toţi propulsaţi de partide - şi cu un premier fără afiliere de partid, guvernul României va continua să fie sfâşiat de lupte intestine, dictate de interesele materiale şi electorale contradictorii ale partidelor şi ale celor care i-au susţinut şi numit. Dacă Mugur Isărescu va încerca să conducă oarecum obiectiv şi neutru, adică nepolitic, ca un tehnician, doar cu calculatorul în faţa ochilor, este de presupus că va avea, cât de curând, soarta celorlalţi doi prim-miniştri. Dar probabil că PD va încerca mai întâi - dacă n'a şi făcut-o - să-l atragă de partea sa şi numai în caz că nu va reuşi va declanşa o nouă criză de guvern. Timpul singur va spune...

Viorel PALTIN

BANII DELA F.M.I.

VIN EVENTUAL NUMAI DE PAŞTI

Ileana NICA

Emanuel Zervoudakis, negociatorul şef al FMI pentru România, a anunţat după ultima rundă de negocieri cu oficialităţile dela Bucureşti, că acordul *stand-by* va fi prelungit cu 11 luni, începând dela finele lunii Martie şi până la sfârşitul lunii Februarie 2001.

Scrisoarea de intenţie pentru prelungirea acordului, semnată la Bucureşti de părţi, va fi trimisă conducerii executive a FMI, care o va lua în considerare în luna Martie. Zervoudakis a declarat că a căzut de acord cu oficialii români asupra multor probleme economice, singura chestiune nerezolvată rămânând cea privind politicile salariale. *"Am avut posibilitatea să revedem programele din 1999 şi bineînţeles că majoritatea lucrurilor au fost îndeplinite -stabilitatea financiară şi ajustarea externă, reduceri majore ale deficitului existent. Vreau să spun că economia românească la începutul anului 2000 arată mult mai bine decât cu un an în urmă. Suntem convinşi că în 2000 vor fi o creştere economică şi o scădere a ratei inflaţiei"*, a spus oficialul FMI. El a apreciat că Guvernul român trebue să întreprindă unele acţiuni înainte de şedinţa comitetului FMI, cum ar fi aprobarea bugetului de stat în Parlament.

Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş, a mulţumit echipei FMI pentru realismul cu care a abordat problemele româneşti şi pentru obiectivitatea cu care a apreciat eforturile autorităţilor, în condiţiile în care 1999 a fost un an greu. Remeş a mărturisit că în relaţiile România-FMI cea mai spinoasă problemă a fost reprezentată de necorelările în politica salarială. Mai precis, FMI a fost nemulţumit de creşterea ponderii salariilor din sectorul militar în Produsul Intern Brut (PIB). *"Oricâte explicaţii găsim pentru modul în care a fost legiferată salarizarea acestui sector, rămâne o chestiune de opţiune pentru România. Noi decidem în ce fel sprijinim prin politica salarială dezvoltarea ţării"*, a declarat Ministrul Finanţelor. Remeş a mai spus că scrisoarea de intenţie, ca şi condiţiile prelungirii acordului *stand-by*, vor fi prezentate într'o conferinţă de presă.

Hotărârea luată la Bucureşti în comun de reprezentanţii Guvernului român şi ai Fondului Monetar Internaţional lasă să se înţeleagă că există divergenţe importante în felul în care FMI vede situaţia în România. În mod normal cea de-a doua tranşă din împrumutul *stand-by* era anunţată de Ministrul Finanţelor Decebal Traian Remeş, ca trebuind să sosească la sfârşitul lunii Ianuarie. Iată însă că acest lucru a fost amânat până probabil spre sfârşitul lunii Aprilie, în ipoteza prezentată de Zervoudakis că acordul *stand-by* va fi aprobat de FMI dela Washington la sfârşitul lunii Martie.

REVIVISCENŢA C.D.R.?

Urmare din pagina 1

Este destul de clar pentru toţi analiştii politici, că dacă nu are loc o schimbare de substanţă, acceptată de toate formaţiunile politice democrate de centru-dreapta, lupta politică cu trandafirii lui Iliescu şi Roman va fi pierdută. Ar fi poate cazul ca la nivelul conducerii PNŢCD şi PNL să se înţeleagă că, de data aceasta, trebue să primeze interesul naţional şi nu fotoliul de senator al lui Ionescu Quintus sau cel de deputat al lui Remus Opriş. Cum, tot la fel, ar trebui să înţeleagă şi Uniunea Forţelor de Dreapta şi Alianţa Naţional Creştin Democrată că, dacă vor merge separat la alegerile legislative, nu vor avea decât de pierdut.

Oamenii noştri politici nu au însă prea multă inteligenţă politică atunci când e vorba de interesul ţării. Ne-am bucura să fim contrazişi, însă nu credem.

Dan BITU

CLIMATUL ECONOMIC DIN ROMÂNIA

- România ocupă poziţia 94, alături de Papua Guinee şi Nigeria în clasamentul mediilor economice liberalizate-

Radu IOANID

Chiar şi în ceea ce priveşte anul 2000, climatul economic din România este considerat, mai degrabă neliberalizat *(mostly unfree)*, după cum arată studiul *"2000 Index of Economic Freedom"*, editat de *The Heritage Foundation* şi difuzat în ţară de Centrul International de Studii Antreprenoriale.

Au fost analizate 161 de ţări, primul loc - cu o economie absolut liberă - fiind ocupat de Hong Kong (cu un scor pe o scară dela 1-5, de 1,30 pentru anul 1995, 1,30 pentru 1996, 1,40 - 1997 şi tot 1,30 pentru 1998, 1999 şi 2000), iar ultimul de Coreea de Nord, cu un scor de 5,00 pentru toţi anii respectivi. România ocupă poziţia 94, cu un scor de 3,30 în 2000, în urma sa aflându-se doar 67 de ţări, între care din aceeaşi zonă geografică (Europa Centrală şi de Est) se mai găsesc, în ordine descrescătoare: Bulgaria (locul 100, cu un scor de 3,40, dar care s'a mai îmbunătăţit în ultimul an), Ucraina (116 - scor 3,60), Albania, Rusia şi Kazahstan (toate la poziţia 122 - scor 3,70, numai că în cel de-al doilea stat situaţia s'a îmbunătăţit, iar în cel de-al treilea s'a înrăutăţit), Belarus (145 cu un scor de 4,10) şi Bosnia (151 - un scor de 4,40 îmbunătăţit).

Menţionăm că analiza, cel puţin pentru România, s'a bazat pe informaţiile furnizate atât de către organizaţii guvernamentale autohtone, cât şi americane (în majoritate de Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii) din anii 1998 şi 1999.

Concret, în baza acestor informaţii, pentru anul 2000, România a obţinut un scor general de 3.30, care a fost, în fapt, o medie a altor zece scoruri calculate pentru fiecare domeniu economic în parte. Cel mai rău (din punct de vedere al liberalizării sau, mai bine spus, al deschiderii şi înţelepciunii măsurilor luate) stăm, în ceea ce priveşte povara fiscală şi politica monetară, unde a fost obţinut scorul maxim negativ : 5 (cel mai înalt nivel, al taxelor şi al inflaţiei). Astfel, pentru evaluarea fiscalităţii au fost avute în vedere: nivelul foarte înalt al veniturilor obţinute din taxe şi impozite (scor 4,5), precum şi cel (tot foarte înalt) al cheltuielilor guvernamentale (scor 5). Practic, în 1998, cheltuielile statului au fost egale cu 35% din PIB, ceea ce este considerat a fi un cost imens. Tot un scor absolut negativ, de 5, l-a obţinut şi politica monetară, printr'un nivel foarte ridicat al inflaţiei, care în întreaga perioadă 1989 - 1998 a atis o rată medie anuală de 80,8%.

În continuare, un scor de 4,0 a fost calculat pentru nivelul birocraţiei şi al corupţiei funcţionarilor guvernamentali, fapt ilustrat cel mai bine de o afirmaţie a Departamentului de Comerţ al SUA: *"Uneori pretinderea unor plăţi nelegale (mită) din partea funcţionarilor dela nivelul mijlociu şi mic pot atinge culmea hărţuirii. Dar, din păcate, informaţii în baza cărora să fie judecată preponderenţa corupţiei lipsesc"*. Un scor moderat (de 3) au obţinut activitatea pe piaţa neagră, activitatea bancară şi intervenţia statului în economie. Cel mai bine, în schimb, stăm în ceea ce priveşte existenţa unei liberalizări de scor 2, în politica comercială (nivel scăzut al protecţionismului), investiţiile străine (nivel moderat al restricţiilor).

Astfel, în ceea ce priveşte mediul investiţional, Departamentul de Stat al SUA consideră că *"bariere investiţionale sunt doar câteva în România... dar, oricum, există încă o rezistenţă semnificativă din partea anumitor manageri ai întreprinderilor de stat. Este vorba despre îngrijorarea că investitorii străini existenţi vor oferi sau vor permite achiziţionarea companiilor de stat la preţul unei <afaceri dela temelie> şi apoi vor avea o influenţă prea mare în economie..."*

Mintea Românului cea de pe urmă

- CONFUZIE GENERALĂ -

Mihai CREANGĂ

Dacă până acum, de vreun an de zile, eram obişnuiţi ca la fiecare sondaj de opinie pe teme politice, să constatăm o continuă depreciere a încrederii populaţiei în Convenţia Democrată - lucru oarecum normal pentru o formaţiune cu principalele responsabilităţi ale guvernării - iată că ultimul sondaj al Centrului de Sociologie Urbană (CURS), finanţat de Fundaţia Soroş, confirmă un fapt mult mai grav: Românii sunt într'o gravă confuzie. Nu-i vorba de opţiunile electorale, deşi chiar şi acestea reprezintă o enormitate: PDSR - 46% şi Ion Iliescu - 44%! Iată cum cei vinovaţi de dezastrul ţării în primii şapte ani de postcomunism, sancţionaţi pe drept în alegerile din Noembrie '96, revin acum în forţă, doar câteva procente lipsindu-le pentru a fi posesorii unei majorităţi relative, ceea ce le-ar permite să guverneze (iar !), de data asta singuri. Cei ce le sporesc şansele astăzi sunt, în mare parte, cei care i-au respins în '96. Oare avem (unii Români) o memorie atât de firavă, suntem chiar atât de lipsiţi de principii sau chiar atât de uşor de manipulat încât să reinvestim încredere exact acolo de unde ne-o retrăsesem? Nu mă simt în stare să explic cât de cât pertinent asemenea *"patinaje"*...

Dar asta nu-i nimic. Iată: 77% dintre subiecţi sunt siguri că e bine să avem economie de piaţă. În acelaşi timp, o majoritate covârşitoare crede în intervenţia statului în stabilirea preţurilor (83%) şi în eradicarea şomajului (89%)! Atunci, ce-şi închipuie Românii că ar fi economia de piaţă? Un spaţiu economic în care statul ar dicta preţurile (ca pe vremea *"preţurilor maximale"* stabilite în secţia economică a C.C. al P.C.R.)? De altfel, în actualele *"marşuri ale oamenilor muncii"* organizate de marile centrale sindicale, liderii (şcoliţi?) au cerut, la unison: îngheţarea preţurilor şi mărirea salariilor!

Tot cam pe tema asta: în vreme ce numai 9% dintre Români cred că oamenii care au reuşit în afaceri au făcut-o prin muncă şi merit personal (54% fiind convinşi că reuşita a fost obţinută numai prin încălcarea legii), doar 15% ar dori să încerce o afacere proprie - adică, să-şi ia soarta în mâini, să înfrunte riscurile, să dovedească iniţiativă personală, putere de muncă şi corectitudine. Atunci, dacă 85% nici nu se gândesc să-şi deschidă o afacere proprie, de unde să iasă în România economie de piaţă?

Şi culmea: 37% din Români vor partid unic, iar 22% dintre concetăţenii noştri cred că, în acest secol, Ceauşescu a făcut cel mai mare bine Românilor, dintre toţi şefii de stat ai ţării noastre!

Mai mult decât Carol I, făuritorul României moderne, mai mult decât Ferdinand I Întregitorul, mai mult decât Mihai I, salvatorul poporului român dintr'un uriaş cataclism naţional...

A.N.C.D. ŞI REFORMA MORALĂ

Ovidiu BANCHEŞ

În primăvara anului trecut, în plenul Congresului de constituire, o formaţiune politică idendifica în criza morală cauza celorlalte tipuri cu care se confruntă societatea românească şi îşi propunea, în consecinţă, soluţionarea cu prioritate a acesteia. Alianţa Naţională Creştin Democrată (ANCD) -căci despre ea este vorba- dorește să fie un partid fără corupţi, infiltraţi şi lichele. Şi, mai ales, fără comunişti. Drept simbol al partidului a fost ales un paloş impresionant, întruchipărea hotărîrii şi a dreptăţii. *"Părinţii fondatori"* -Victor Ciorbea şi Matei Boilă- au enunţat câteva principii strategice, înnobilate de aura moralei creştine, asigurând că tânăra formaţiune nu se va abate dela ele sub nici o formă. *"Principiile nu se negociază"*, l-au citat ei pe Seniorul Corneliu Coposu, justificându-şi prin aceste cuvinte plecarea din PNŢCD.

Menţionăm că la despărţirea de ţărănişti, în primele luni ale anului 1999, Ciorbea şi Boilă au invocat faptul că liderii PNŢCD nu respectaseră îndemnurile mentorului Coposu. Cei doi au luat cu ei, la plecarea din PNŢCD, şi o parte din membrii acestei formaţiuni. Astfel au fost puse bazele ANCD-ului, partid care a pus în avangarda acţiunilor sale ceea ce alţii au uitat cu desăvârşire -primenirea morală a societăţii. Putem spune că activitatea desfăşurată dela înfiinţare până în prezent a fost în conformitate cu idealurile declarate. Efectul a fost imediat -creşterea numărului de simpatizanţi şi aderenţi. Numai că, păşind în 2000 - an electoral- liderii ANCD au simţit nevoia de a se face remarcaţi într'un mod mai pronunţat. Recent, ei au anunţat că nu vor mai participa la *"întâlnirile dreptei"* organizate de Alianţa Civică, motivând că partenerii de dialog (PNŢCD, PNL, UFD) au făcut compromisuri cu duşmanul de stânga -PDSR. Ori, asa cum s'a decis, ANCD nu negociază cu principiile. Partidul D-lui Ciorbea nu vrea *"poze de familie"* cu forţele de centru-dreapta pentrucă şi-ar altera imaginea imaculată.

Nu ne îndoim că strategii din ANCD urmăresc numai binele. Construind imaginea unui partid ferm, alcătuit după principii sănătoase, ei speră să cultive în politică germenii moralei. Însă liderul-preot Matei Boilă ar trebui să ştie cel mai bine că cetatea terestră se guvernează după criterii mai diversificate decât cetatea lui Dumnezeu. Spre deosebire de Împărăţia cerurilor, aici, pe pământ, binele poate fi şi rezultatul unor dialoguri. Cu o atitudine radicală, fie ea chiar şi în numele dreptăţii, ANCD riscă să devină un partid izolat. Chiar dacă va intra în Parlament după viitoarele alegeri, el nu va avea puterea să soluţioneze, de unul singur, criza localizată. Reforma morală este un proces lent care necesită răbdare. Ea nu se poate realiza peste noapte şi nicidecum prin măsuri coercitive. Ar fi bine ca ANCD să se întoarcă la masa dialogului alături de forţele democratice pentrucă, la fel ca în 1996, clasa noastră politică are nevoie de o astfel de înţelegere. Acum miza este mult mai importantă şi se numeşte integrarea în Uniunea Europeană. Sau *"lumina dela capătul tunelului"* dacă ar fi să-l parafazăm pe fostul premier, Domnul Victor Ciorbea. Dacă România ratează acest obiectiv, crizele despre care vorbeşte liderul ANCD se vor perpetua. Atât criza instituţională cât şi cea morală.

Dacă se vrea purificarea clasei politice de mafioţi şi impostori, Domnul Victor Ciorbea ar putea să începă prin a dezvălui opiniei publice numele persoanelor care au călcat strâmb pe vremea când dânsul era prim-ministru. Pentrucă, nu este tocmai etic a vorbi doar *"în principiu"* despre un fenomen devastator la care ai fost martor. Totodată, ar putea să ne dezvăluie câte ceva din păcatele liderilor sindicali pentrucă domnia sa a exercitat şi această funcţie. Numai după această treabă, partidul ANCD se va putea prezenta cu fruntea sus în faţa electoratului. Şi eu îl voi vota.

TRECUT ŞI VIITOR

Alex. NEMOIANU

Veacul acesta care se încheie a fost martor la enorme schimbări, cele mai multe în rău, şi a reprezentat dezvoltarea a două produse monstruoase zămislite din credinţe şi teorii bolnave ale veacului al XIX-lea.

În veacul al XIX-lea şi, mai vârtos către sfârşitul lui, s'a răspândit, prin organizaţii de tot soiul şi prin gânditori fie naivi fie de rea credinţă, o teorie multiformă după care *"omul"* ar fi la voia întâmplării pe pământ şi că este în puterea lui să stăpânească *"natura"*, să schimbe rânduielile vechi şi că, în general, nu trebue să se simtă restrâns de nici un fel de limită. Chiar dacă la început această teorie a fost circulată de oameni, care măcar în parte, erau de bună credinţă, treptat ea a început să genereze mişcări şi să prindă forme tot mai periculoase. Această teorie a unui orgoliu dement şi care era, cu toată siguranţa, inspirată de negativitatea pură a propulsat, la început indirect şi mai apoi tot mai direct, o iresponsabilitate devastatore. Căci declarând că *"omul"* poate face orice iar trece prin gând, fără teama de vreo consecinţă sau opreliște morală, acest *"om"* a fost absolvit de responsabilitatea faţă de gândul, truda, experienţa şi moştenirea din veac. În chip năpraznic *"omul"* a fost declarat liber de a face orice într'o lume pe care o socoteşte obiect şi sub un cer care trebuia în mod necesar să fie închipuit pustiu. Repeziciunea cu care acest delir al negativităţii şi obscena răstălmăcire a tot ce crezuseră şi mărturisiseră generaţiile trecute, a fost incredibillă. Mai mult încă, această teorie şi concepţie nouă s'a autocreditat drept *ştiinţifică"* şi *"pozitivă"* deşi nu existau temeiuri pentru aşa ceva. De fapt răspândirea acestor credinţe a reprezentat una dintre cele mai năpraznice căderi din istoria omenirii, o cădere cu adevărat cosmică şi care depăşeşte timpul istoric.

Ruptura violentă şi obraznică de modelele tradiţionale nu a fost simţită în anii dela sfârşitul veacului al XIX-lea şi în anii dela începutul veacului al XX-lea. Formele vechi încă mai vieţuiau şi oamenii mai aveau încă ruşine de umbrele trecutului. Dar toate aceste praguri au fost frânte de Primul Război Mondial şi toate teoriile necurate ale *"pozitivismului"*, *"eficacităţii"*, *"materialismului dialectic"*, toate rod al aceleiaşi entităţi întunecate, s'au slobozit ca fiara flămândă, gata să înghită omenirea.

În anii de după Primul Război Mondial teoriile de care vorbeam au alcătuit două sisteme, care după cel de-al Doilea Război Mondial, au luat forma definitivă: sistemul secularismului fanatic şi sistemul secularismului materialist vulgar.

Este limpede că secularismul fanatic a însemnat comunismul şi tot cortegiul lui de orori. Acest sistem a nimicit ţări şi a pervertit culturi. Popoare mari şi mândre au fost aduse la pragul dispariţiei. Sistemul comunist s'a prăbuşit sub povara propriilor crime şi prin acţiunea directă a unei puteri mai mari decât cea omenească şi a cărei stare muritorii nu o pot pricepe, ci o pot doar contempla. În alte cuvinte, este limpede că bestialul sistem comunist a căzut fulgerat de dreptatea divină. Iar tunetul vocii care a vestit că vremea comunismului a trecut ar trebui să ne înfricoşeze şi să ne umple de bucuria dreptei nădejdi în acelaşi timp.

Al doilea sistem, secularismul materialist vulgar, care este roada aceleiaşi teorii întunecate de care vorbeam, caută să se prezinte ca acelaşi *"model"* inevitabil şi singură cale de urmat.

Continuare pag. 6

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

TICHIA DE MĂRGĂRITAR

Radu DUNĂREANU

Bunul şi bătrânul Caragiale a fost poate cel mai neînţeles scriitor al limbii române.

Scrierile lui au fost tratate ca un gen de comedie. În realitate, Caragiale a fost un scriitor extrem de trist. Chiar el s'a autonumit un scriitor tragic.

De ce? Pentrucă el, ca nimeni altul până atunci şi după aceea, a înţeles totala goliciune morală a vieţii politice de care, scârbit până în fundul sufletului său, a voit să se separe şi s'a autoexilat. El este primul mare exilat al culturii române.

Pe alt plan, cred că Eminescu rămâne poate cel mai mare ziarist al culturii noastre, tocmai pentrucă a înţeles şi demascat structurile morale ale politicii, structuri din păcate rămase la acelaşi nivel.

Spun acestea pentrucă, privind retrospectiv şi deloc sarcastic, poporul român a fost blestemat cu o istorie politică contemporană ciudată, istorie care i s'a impus prin forţă, demnă de intrat în cartea recordurilor.

Penultimul rege, bolnav sexual şi cu apucături de despot babilonian a fost adus şi apoi slugarnic servit de politicieni total dezinteresaţi de soarta naţiunii ce se presupunea a o servi. Datorită lor, politicienilor, acel rege, Carol ultimul, a ordonat şi fiii lui Cain au efectuat un măcel public, execuţii în piaţă a unor oameni nevinovaţi şi necondamnaţi de nici o crimă, în afară de dorinţa lor de a vedea regenerarea morală a naţiunii lor. Şi asta în plin mijloc al secolului 20, când toată Europa civilizată îşi stabilise structuri democratice solide, iar România se întorcea la epoca lui Irod, ucigaşul de copii.

Istoria pervertită, creaţie a unor istorici străini de interesele Ţării, ulterior a blamat victimele pentru izgonirea dementului rege.

România deţine de asemenea recordul unic în istoria cunoscută a omenirii, când comandantul suprem al armatei unei ţări (Antonescu) este predat de către şeful statului, alt rege, inamicului, în plin război, pentru a fi anchetat şi ulterior judecat şi executat. A fost un act de trădare naţională, în avans, pentru a satisface pe viitorii învingători. Actul acesta de trădare naţională, nescuzabil şi nejustificat a fost înfăptuit de un rege slab şi inept, ca urmare a sfatului inconştient dat lui de către şefii unor partide autonumite istorice.

Ulterior, România îşi extinde recordul şi, unii, îl primesc pe fostul rege cu surle şi trâmbiţe ca pe un Mesia, uitându-se complet cei 30 de arginţi.

România mai deţine şi alte multe recorduri. Şef de partid naţional de altă naţionalitate decât cea română, ministru al apărării un fost spion condamnat pentru trădare de patrie în favoarea inamicului, miniştri - inclusiv de Externe - şi alţi potentaţi politici aduşi de import, nici măcar născuţi pe teritoriul ţării, nici măcar vorbind decent limba pământului.

Dacă Cehia a progresat rapid economic şi cultural se datorează faptului că intelectualii ei, cu miile, au preferat să spele vase şi să mătură străzi. La noi, intelectualii au lins benevol cizmele ocupantului (cei care au refuzat au murit prin lagăre şi închisori), iar analfabeţii măturători şi slugi au ajuns academicieni şi distrugători de cultură.

Recordurile politice în România au continuat.

Chiar şi după standardele comuniste, salariaţii cominternului - secţia română - covârşitoarea majoritate fiind de altă naţionalitate decât cea a ţării, puşi s'o administreze în numele ocupantului comunist, au fost, cum se zice, mai catolici decât Papa.

Dacă, de exemplu, în Bulgaria, comuniştii au ucis un număr de presupuşi opozanţi ai comunismului, în România, timp de patru decenii s'a dus o politică nu numai de exterminare fizică a unor întregi pături sociale dar, mai ales, o politică activă unică de distrugere a sufletului şi moralei tradiţionale ale unui întreg popor.

Ceea ce s'a petrecut la Piteşti, fenomen ce este împins discret pe panta tăcerii, de fapt a fost embrionul ce s'a dezvoltat ulterior într'o politică totală, dirijată contra unui întreg neam.

Un alt record trist este acela deţinut de biserica oficială, ca instituţie, unde capii ei au colaborat făţiş cu ocupantul, au contribuit la distrugerea valorilor noastre naţionale. Să nu uităm că, în plină revoltă populară, până când şi securiştii şi armata dezavuaseră pe Ceauşescu, chiar şi atunci Patriarhul şi-a arătat adevăratele lui culori (sau galoane militare?) şi, slugarnic, s'a mărturisit alături de cel vinovat de genocidul moral al poporului român.

Până şi răsturnarea cuplului prezidenţial gângav şi retardat, a luat o turnură caragialescă, ca în faimoasa revoluţie dela Ploieşti din literatura lui Ion Luca.

Sacrificiile tinerilor entuziaşti au fost furate de o clică aservită aceluiaşi fost comintern, iar poporului i s'a impus, prin furt şi şmecherii electorale un guvern neocomunist, gata cu duioşie să apere interesele celor ce puteau fi condamnaţi pentru crime odioase împotriva propriului lor popor.

Aşa se explică un alt record, că Ţara s'a pricopsit cu un şef de guvern care nu are nici un strop de sânge autohton în venele sale, fiul unuia care a fost salariatul secţiunii KGB numită *operaţiuni speciale*, antrenat în Spania, în timpul războiului civil (provocat tot de comunişti) în acţiuni de sabotaj şi crime, fiu care, cu acelaşi sânge net ne-românesc, poate ajunge chiar şi şeful ţării.

În timp ce în fostele ţări comuniste s'a făcut un efort uriaş în curăţirea trecutului, la noi se uzează acelaşi efort în acoperirea lui, de aşa manieră încât fostele lipitori politice pe trupul ţării să poată profita în continuare.

Aşa cred eu că se explică faptul că din toată minoritatea care a suferit în lupta inegală contra ocupantului comunist nu am putut alege, ca reprezentant al naţiunii, pe unul nepătat de pojarul comunist, aşa se face că încă ne bâlbâim înaintea viitoarelor alegeri dacă să alegem un fost membru al ceceului comunist, un fost secretar de partid sau unul descendent din cabala internaţională a cominternului, filiala sovieto-spaniolă.

Cei ce citesc aceste rânduri, îi rog să nu le considere sarcastice, ci triste, se pot întreba: ce legătură au toate cele de mai sus cu titlul articolului?

De după ocupaţia comunistă a existat obsesia că România trebue să joace un rol internaţional, poate o extensie a tradiţiei politice interbelice, că trebue să fim filo ceva, ca filofrancezi, filoenglezi etc. dar niciodată FILOROMÂNI.

Întrucât nu putem să ne punem casa în ordine, ne îmbătăm cu speranţa că intrarea în NATO sau în Piaţa Comună Europeană va fi pentru noi ceva ca intrarea în Canaan, unde peste tot va curge lapte şi miere, derivativ dela mana cerească. Calculele economice optimiste arată că dacă vom avea o creştere economică spectaculoasă de cel puţin 15-20% pe an, peste 20 de ani vom fi la nivelul unde este azi Portugalia!

Întrucât intrarea în circuitul economic modern european nu se poate uşor, încercăm fel de fel de uşiţe, prin spate.

Citeam cu stupefacţie şi destul de jenat, ca unul născut pe acele meleaguri, că noua guvernare a optat să participe la conferinţa ţărilor francofone!

De când suntem noi francofoni, nu înţeleg, poate că dela *furculisionul* Domnului Goe caragialesc. Că suntem, lingvistic vorbind, latini - asta o înţeleg, dar în acest caz, folosind logica Preşedintelui dela Bucureşti la conferinţa francofonă ar trebui să participe Brazilia, Spania, Andora, Angola, Portugalia etc.

Dar noi, ca să ne dăm mari, vrem să fim... francofoni.

De aceea mi-a venit în minte zicerea din târgul copilăriei mele: asta îi lipsea chelului, tichia de mărgăritar!

Sfatul nostru

"SĂ NE LUMINĂM POPORUL, DACĂ VREM SĂ FIM LIBERI"

George BĂLTEAN

Marele Nicolae Bălcescu a spus acum 150 de ani aceste cuvinte, care sunt un adevăr perfect valabil şi astăzi, sau poate mai mult astăzi, căci după 150 de ani, poporul român dovedeşte că încă nu trăieşte în lumină. La 1848, Bălcescu şi alţi mari patrioţi (veritabila elită românească), care au primit învăţătura din Occident, mai ales din Paris, şi nu din Moscova, au scris şi mobilizat poporul român, i-au luminat mintea şi l-au condus din victorie în victorie: 1859 - Unirea Principatelor Române, Ţara Românească şi Moldova; 1877 - Independenţa României; 1918 - România Mare şi începerea unei puternice dezvoltări economice şi generale, întrerupte de comunişti în 1945, întrerupere, care nu s'a terminat. Poporul român este lipsit astăzi de marii patrioţi dela 1848, de cei care au scris *"Deşteaptă-te Române"*, (devenit astăzi Imnul Naţional), *"Hora Unirii"*, *"La Arme"*, *"Pe-al Nostru Steag e scris Unire"*, *"Pui de Lei"*, *"Marşul lui Avram Iancu"* etc. şi care, nu numai au scris, ci, s'au şi pus în fruntea luptei pentru dezvoltarea naţională. Ei au fost un exemplu în vorbă şi faptă.

Unde sunt patrioţii astăzi? Unde-i elita naţională? Sau poate că nici nu există. Totuşi există, dar îi este frică să se arate.

Există o elită în umbră. O elită care preferă să se ocupe de spaţiul mioritic, care îi poate aduce laude pentru talent, dar nu angajare şi răspundere. Elită laşă? Ori, atunci când eşti înconjurat de haite de lupi nu scoţi în faţă mioarele şi mioriţele, ci, puşcaşii. Noi de puşcaşi avem nevoie!

Un popor fără elită este o turmă, pe care orice criminal o poate mâna spre pierzanie. Este cazul poporului român. În timpul lui Ceauşescu s'a ieşit pe stradă şi s'a strigat *"Ceuauşecu, Ceauşescu!"*, în Decembrie 1989 s'a murit pentru menţinerea criminalilor comunişti la putere, iar apoi în 1990 s'a votat pentru aceiaşi comunişti, care au distrus ţara din 1945 în 1992. În 1992, s'a votat de asemenea pentru aceiaşi comunişti. *"Prostia şi democraţia salvează comunismu'n România"*, am strigat. Apoi, în 1996, în sfârşit, poporul s'a trezit, dar este încă somnoros, căci, în bună măsură, a votat iarăşi pentru aceiaşi comunişti. Rezultatul îl vedem: poporul român trăieşte într'o catastrofă. Unde-i elita naţională care să-l trezească de-a binelea, să-i lumineze mintea şi să-l conducă?

Preşedintele Constantinescu ar face bine dacă s'ar înconjura de oameni de elită, dacă i-ar încuraja, i-ar proteja, i-ar ajuta ca ei să fie în fruntea ţării şi nu politicianiştii, care îngrijesc doar de avuţia lor.

România a ajuns rău, şi va fi şi mai rău, dacă în curând vor avea loc alegeri, căci astăzi bietul Român nu vede o lumină călăuzitoare, şi se întreabă ca în secolul trecut şi ca cetăţeanul turmentat al lui Caragiale: *"Eu cu cine votez?"* Este de mirare că România este refuzată peste tot, nu este ajutată de nimeni şi a ajuns de ocară şi batjocura lumii?

Treziţi-vă, domnilor conducători, ajutaţi elita să se organizeze, să acţioneze şi să lumineze ţara şi poporul român. Şi să luam aminte: *"Lumină din lumină..."* iată marele adevăr al vieţii. Să ne luminăm deci, poporul, dacă vrem să fim liberi şi să avem un viitor omenesc!

Pe scurt:
- Un bun conducător de ţară ia aminte la înţelepciunea populară adunată în zicători şi proverbe. Iată un exemplu: *"Pe cine nu laşi să moară, nu te lasă să trăiască"*. Să se reflecteze la acesta şi să se repare ce se mai poate repara. De nu, vai de actualii conducători şi vai de ţară!

- Poporul român are nevoie de o chemare ce se potriveşte actualei etape. Noi considerăm că aceasta este: ORDINE ŞI MUNCĂ! Se va putea ieşi din haosul general doar prin mobilizarea generală în vederea restabilirii ordinei. Şi se va munci doar prin restabilirea moralei muncii, dar morala muncii depinde de reforma morală şi politică, de care conducătorii nu prea vor să audă. Aşa că...

- Pentru atragerea Occidentului ca să investească în Românaia se cere în primul rând ordine, ordine în toate. Un Occidental constată însă: *"Ce fel de ţară este aceasta, în care conducătorii nu pot să facă ordine, nici măcar în rândul câinilor capitalei?!..."*

EMILIAN ROŞCA

GÂNDURI, GÂNDURI

Deloc bulversat de pseudo-profeţii apocaliptici care au apărut în preajma anului 2000, pescuitori în ape tulburi care, de altfel, se ţesc nu doar în prag de mileniu, ci şi la frontiera dintre secole, ba chiar şi la graniţa jumătăţii de veac, am recitit orwellianul op *"Nineteen Eighty-Four"*.

L-am recitit a nu ştiu câta oară, îndemnat, poate, de inconştienţa grevistilor care, la finele lui 1999, au manifestat cu efigia lui Ceauşescu în frunte. Cei mulţi aveau o vârstă care nu lăsa îndoială că s'au înfruptat copios din *"binefacerile"* societăţii socialiste multilateral dezvoltate, când erau îndopaţi cu surogate de tot felul, imbecilizaţi cu maculatură de partid, supravegheaţi de zăvozii României colectiviste poate şi în somn.

Îmi aminteau de Cartea Exodului, de vechii Evrei conduşi de Moise prin pustie, căre Ţara Promisă, care, după ce au rupt lanţurile vizibile, dar nu şi pe cele nevăzute, au început a cârti.

Sunt destui nostalgici ai salamului cu soia în România de azi. Ar sacrifica fără prea multe scrupule viitorul copiilor, pentru o prezentă bunăstare mai deloc spirituală şi inevitabil mediocră. Mulţi din Evreii ieşiţi din Egipt s'ar fi reîntors bucuroşi la sclavie, speriaţi de împovărările tranziţiei către Libertate. Cine ştie, poate că unii din ei o duseseră de-a dreptul bine cândva, compunând servile ode către Faraon. Îşi astâmpărau foamea, chiar dacă nu şi neliniştea, fiindcă ochi, urechi şi sâbii nevăzute nu osteneau a-i supraveghea. Şi Moise a trăit în belşug, dar n'a mai suportat pompoasa, însă falsa spiritualitate, zeii din ce în ce mai numeroşi, mai nevolnici, mai mincinoşi. L-a descoperit pe Cel Adevărat, a descoperit Libertatea.

În 1989, România a (re)descoperit Libertatea. Ar trebui ca fiecare creştin, nu doar din România, ci şi de aiurea, să ţină alături de Biblie cartea *"1984"*. Să ştie şi să nu uite niciodată că ORICE GÂND EGALITARIST NU DELA DUMNEZEU VINE.

TRECUT ŞI VIITOR

Urmare din pag.5

Acest secularism materialist vulgar care judecă tot ce există în cantităţi pecuniare (şi să nu uităm că *"moneda"*, sub orice formă ar circula, nu este altceva decât *"excrementum diaboli"*) nu poate duce decât la alienare, divizare, spaimă, confuzie şi promiscuitate morală. Goana fără rost pe care acest secularism al materialismului vulgar o generează se poate asemăna cu un tunel circular.

Dar dacă secularismul nu a putut produce decât crimă monstruoasă în cel mai rău caz şi fundătură în cel mai bun caz asta nu înseamnă că omenirea este condamnată ci doar că ea trebue să îşi afle calea în alte credinţe şi sub convingerea că cerul nu este pustiu.

Este în puterea oamenilor să se reîntoarcă spre valorile morale care singure pot da rost existenţei, spre recunoaşterea faptului că există lucruri care sunt bune şi lucruri care sunt rele şi că între ele nu poate şi nici nu trebue să fie pace.

Singura cale este cea a regenerării morale, a înnoirii morale, a înnoirii duhovniceşti şi a trăirii creştine. A sosit vremea să înţelegem deplin că (în vorbele lui Andre Malraux) *"veacul care vine va fi creştin sau nu va fi deloc"*.

A.NEMOIANU

CAMELEONISMUL CA BOALĂ ROMÂNEASCĂ

——Aurel S.MARINESCU——

Cameleonul, animal mic cu numele ştiinţific *Chamaeleonidae*, trăieşte în Sudul Asiei, Africa şi Europa. El face parte din familia *iguanidae*. O varietate trăieşte şi în Sud-Estul Statelor Unite.

La orele de zoologie, am învăţat că pielea cameleonului îşi schimbă culoarea în funcţie de variaţia de temperatură, emoţii şi alţi factori, deseori servind drept camuflaj, spre a se ascunde de duşmani.

Au trecut mulţi ani de când am învăţat ca elev de liceu, la zoologie, despre cameleon. Dar ceea ce nu am învăţat atunci, am învăţat în viaţă, despre existenţa omului-cameleon, adică a persoanei care din diferite motive - pe care le vom analiza - îşi schimbă opinia.

Cea mai disprețuită existenţă a omului-cameleon este omul-politic-cameleon, care pe moment îşi schimbă ideologia, doctrina şi partidul.

În regimul dinainte de venirea Ruşilor în ţara noastră, astfel de oameni care, din interes de chiverniseală îşi schimbau convingerile politice, se numeau în batjocură *"aviatori politici"*. Au existat, desigur, astfel de specimene în politica românească, în orice caz până la venirea comunismului, puţine la număr.

Depăşind termenul zoologic de cameleon, există un alt termen care caracterizează pe individul ce îşi schimbă opiniile politice pentru un interes - IMPOSTOR, care este definit ca persoana care caută să înşele profitând de necunoştinţa sau de buna credinţă a oamenilor, mincinos şi şarlatan. Iar şarlatan înseamnă înşelător, farseur, excroc.

Fenomenul cameleonismului politic de mase a apărut odată cu apariţia armatei sovietice în România, la 23 August 1944. Astfel, în întreaga ţară au existat 820 de comunişti înregistraţi şi cunoscuţi de către organele de Siguranţă.

Într'un timp record, numărul lor a crescut considerabil, cu toate că foarte mulţi Români au cunoscut direct - la faţa locului - pe frontul din Răsărit *"binefacerile"* sistemului comunist.

Astfel, dela 820 de membri, în Septembrie 1945 au ajuns la 35.000, iar în Februarie 1946 la 700.000, ca mai târziu să fie 1.060.000 membri ai PCR. Este deci un fenomen de cameleonism de masă!

Mai târziu s'au creat două tipuri distincte de cameleoni: cameleonul valah, adică cel care trăieşte în actuala Românie şi cameleonul român exilat, care s'a pripăşit, cam prin multe state europene, USA, Canada şi ţări sud-americane.

Pentru început, în perioada de comunizarea României, cameleonii, sub dirijarea spionilor sovietici şi a consilierilor şi sub oblăduirea armatei sovietice, au contribuit la cele mai grele lovituri date statului şi poporului român; desfiinţarea moşierimii, naţionalizarea, stabilizarea monetară, colectivizarea şi altele.

Cameleonii din cadrele armatei şi-au dat concursul la decapitarea armatei române, la epurările de ofiţeri şi subofiţeri şi la transformarea ei într'o unealtă a PCR şi a intereselor sovietice.

Cei din MAI au luptat continuu împotriva întregului popor şi au luat parte la deportarea în URSS a saşilor şi şvabilor, a basarabenilor şi bucovinenilor refugiaţi, la sute de mii de arestări politice, anchete sălbatice şi exterminări în lagăre de muncă forţată şi temniţe, la deportări în Bărăgan şi la crearea unei atmosfere de frică şi suspiciune.

În imensa lor majoritate, au fost duplicitari; se declarau atei, nu frecventau biserica, dar îşi botezau copiii şi se cununau religios în secret, acasă, fără invitaţi şi martori; de Paşti aveau ouă roşii şi de Crăciun tradiţionalele mâncăruri. Activau *"pe linia"* trasată de PCR, dar în interiorul lor regretau unele aspecte ale vieţii burghezo-moşiereşti, propovăduiau comunismul dar iei trăiau ca burghezii.

Chiar şi Ceauşescu a fost duplicitar; el trâmbiţa doctrina comunistă şi în acelaşi timp trăia, nu cum învaţă Marx, Engels, Lenin ci mai fastuos şi opulent chiar decât Rockefeller, cu 100 de palate şi vile, colecţie de zeci de milioane dolari de arme de vânătoare, zeci de maşini etc., etc., ceea ce nu era deloc trai comunist.

A doua generaţie de cameleoni politici nu mai gândeau comunist, doar mimau; ei ironizau stahanovismul, ascultau în secret *Europa liberă* şi alte posturi de radio ostile, apreciau tot ce venea din lumea capitalistă pe care însă, oficial, o condamnau, dar îl aplaudau pe marele Ceauşescu.

Cameleonismul s'a demonstrat încă odată ca fenomen de masă cu ocazia loviturii de stat din 1989. Până atunci, sute de mii, chiar milioane erau comunişti, activişti, nomenclaturişti, membri de partid în funcţii, securişti, politruci în armată etc. Ei cu toţii s'au culcat noaptea cu faţa spre Moscova şi în loc de rugăciune, cântând internaţionala şi şi-au schimbat culoarea în somn, sculându-se cu faţa spre *"lumea liberă"*, în special Statele Unite, cântând imnul american şi declarându-se democraţi, creştin-democraţi, liberali, ţărănişti, social-democraţi (europeni) şi foşti opozanţi, anticomunişti sau anticeauşişti.

În aproape toată clasa politică actuală şi aproape toată intelectualitatea românească s'a dovedit a fi cameleoni. Singurul Iliescu s'a dat de gol, afirmându-se comunist în continuare; ceilalţi zeci de mii şi-au ascuns carnetele de membri de partid, de frică au stat cuminţi şi când au văzut că nu plătesc cu nimic pentru mârşăviile şi faptele lor trecute, după un număr de ani, au scos capul şi au început să-şi schimbe culoarea pielei din nou în roşu.

Cea mai periculoasă specie de cameleoni însă este aceea care s'a autoexilat şi trăieşte azi în ţările lumii libere, în special în Statele Unite, Canada şi Vestul Europei.

Este periculoasă deoarece prin atitudine şi comportare - după schimbarea culorii, se poate confunda cu agenţii acoperiţi trimişi în misiuni diferite de DIE, SIE etc., adică de pe timpul lui Ceauşescu şi mai târziu din domnia lui Iliescu.

Aceşti cameleoni, trăind în ţări libere, sunt mai impertinenţi, mai agresivi şi profitând de legile blânde ale democraţiei, sfidează atât autorităţile cât şi comunităţile româneşti în care trăiesc. Unii au venit pe vremea lui Ceauşescu, nu ilegal, nu expulzati, doar fiind privilegiaţi prin apartenenţa la PCR, au părăsit ţara când au dorit cu forme legale, în excursii ce altora, milioanelor de Români nu le erau accesibile.

În ţară aveau un trai bun, nu au cunoscut viaţa de gulag sau persecuţie; cu o familie de origine sănătoasă şi uneori părinţi în funcţii de partid. Ei înşişi au profitat din plin de binefacerile regimului pe care îl susţineau. Unii au fost chiar în nomenclatura PCR sau UTC, secretari de organizaţii de partid, chiar judeţene şi au lucrat în întreprinderi de comerţ exterior, sau de turism ce aparţineau de Securitate. Mulţi au făcut stagiul militar la Securitate luptând în munţi contra partizanilor anticomunişti sau au păzit deţinuţii din lagărele gulagului sau au păzit obiective strategice.

Ei au sesizat că regimul nu va avea o durată veşnică, mai ales după mizeria anilor decadei 89-90 şi frica şi teama că ar putea plăti pentru mişeliile şi turnătoriile făcute, a fost motorul autoexilării.

Odată cu trecerea frontierei româneşti, ajunşi în Occident, şi-au schimbat culoarea şi pe loc s'au transformat în anticomunişti feroci, s'au deghizat în democraţi luptători pentru valorile democraţiei. Dela posturi de radio sau prin ziare au devenit brusc vehemenţi contra orânduirii comuniste, la care au contribuit sau pe care au servit-o.

Unora le-a fost mai grea schimbarea totală a culorii; se cunosc cazuri când ziua luau parte la manifestaţii anticomuniste în faţa cuibului de spioni, camuflat sub numele de consulat la New York, iar pe înserat sub protecţia întunericului, vizitau odiosul sediu al activităţilor clandestine contra Statelor Unite şi emigraţiei româneşti.

Pe aceşti cameleoni impostori, falşi anticomunişti şi falşi adevăraţi democraţi, doar profitori de modul de viaţă al ţărilor lumii cu adevărat libere, îi poţi detecta după unele reminiscenţe din gândirea şi atitudinea comuniştilor pe care au avut-o un număr de ani.

• Astfel ei vorbesc disprețuitor despre foştii deţinuţi politici, pe care în batjocură îi numesc *"boşorogi"*.

• De câte ori au ocazie, în convorbiri sau scris, sub diferite pretexte atacă pe cele mai reprezentative persoane ale exilului, aşa au făcut-o de când şi-au schimbat culoarea, aşa o fac şi azi, dând impresia că această atitudine este comandată dela Centru.

• Când întâlnesc personalităţi politice anticomuniste, le evită, nu participă la întâlnirile lor cu Românii din exil, ba chiar îi denigrează, în schimb, când apare un fost şi actual comunist, chiar dacă a fost colonel DIE pentru problemele africane sau vreun dubios personaj dela diferitele misiuni şi oficii româno-basarabene de pe strada 38 cu 3rd Ave (Sediul Consulatului), atunci se gudură slugarnic pe lângă personajul respectiv întocmai ca o potaie de câţel pe lângă un dulău.

• Cameleonul din exil, datorită posibilităţilor, îşi schimbă culoarea şi comportamentul nu de frică, ci din diferite calcule; astfel, el poate fi monarhist, republican, constantinescian, romanist, meleşcanist şi Dumnezeu mai ştie ce!

• La fel ca şi în ţară, cameleonul zis refugiat în Occident se descurcă binişor şi în ţările lumii libere; fie împrumuturi neonorate, peşcheşuri în bani pentru diferite servicii şi până la a *"aduna"* din magazine fără ştiinţa managerului sau proprietarului.

De aceea, dragi compatrioţi, fiţi atenţi în a separa neghina de grâu.

Tot în lumea liberă, botezată dupa 1989 *"diaspora"*, şi-a făcut apariţia un nou soi de cameleoni care au părăsit ţara fie de frică pentru faptele săvârşite sub comunism, fie frica de a fi traşi la răspundere pentru averi uriaşe făcute în timp scurt fără justificare legală. Aceştia sunt o combinaţie de cameleoni-cârtiţă, adică stau ascunşi, nu se implică în acţiuni româneşti, nu au relaţii cu Românii în comunităţile româneşti, desigur din frica de a nu fi descoperiţi.

De aceea, dragi compatrioţi, fiţi atenţi la falşii patrioţi care se bat în piept cu merite din exil în lupta anticomunistă, dar au amnezie de activităţile procomuniste din ţară.

Aici, în exil, ei uneori se suprapun persoanelor care toată viaţa au fost anticomuniste şi pe care îi desconsideră. Cu tupeu comunist, ei sunt vicleni, zgomotoşi, obraznici şi mincinoşi.

Încă odată, atenţie la neghina din grâu!

CORUPŢIA,

O MIŞCARE DE BAZĂ ÎN ROMÂNIA

——George VASU——

Păcat, păcat, de trei ori păcat că poporul român a ajuns de răsul lumii, la sfârşitul de secol şi de mileniu.

Este drept că Biserica nu joacă un rol preponderent în viaţa poporului român. Se ştie că, acolo unde nu este credinţă în Dumnezeu, totul se dărâmă. Biserica naţională, condusă de oameni nu prea *"credincioşi"* a ajuns o *"remorcă"* în spatele politicienilor, în loc să fie stindard al iubirii de patrie, aşa cum era înainte de Primul Război Mondial, un simbol al iubirii aproapelui, al fratelui. Astăzi, deviza comunistă de *"luptă de clasă"* a fost înlocuită de o deviză mai cinică: *"lupta pentru o îmbogăţire cât mai rapidă şi mai mare"*.

Biserica, în loc să fie o ***lumină călăuzitoare*** pentru popor, a devenit o *"verigă" în lanţul murdar al politicii.*

Biserica trebue să constituie învăţătura care să ţină poporul român treaz şi iubitor de Dumnezeu. Atât şi nimic mai mult. În nici un caz, politica nu are ce căuta în biserică, sub nici o formă, nici prin predici şi nici prin *"sfaturi"*. Biserica trebue să fie mai presus de orice face o mână omenească.

Biserica este o instituiţie pământească dată de Dumnezeu spre călăuzirea poporelor pe calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, ***deci nu trebue sub nici o formă să facă politică pământească.***

Generaţia de astăzi care conduce ţara este născută şi crescută de comunişti, care o jumătate de veac au *"domnit"* în această ţară după *"regulile"* lor. Această generaţie are *"legile ei nescrise"*, care se împotrivesc normelor de convieţuire umană într'un stat civilizat.

Consiliul Suprem de Apărare a Ţării a scos o *"Carte Albă"* a crimei organizate şi a corupţiei. Prin aceasta se recunoaşte existenţa corupţiei la scară naţională în România, dar nu se exemplifică concret şi nu se iau măsuri practice de asanare a situaţiei respective. Într'un stat de drept civilizat, dacă apare un fenomen negativ cum este corupţia, de îndată el este încriminat şi combătut.

Cartea Albă abundă în generalităţi, evitându-se cu grijă orice referire concretă la cârdăşia dintre factorii puterii şi corupţia din ţară, în care sunt implicaţi, de pildă, şi ofiţeri superiori din armată.

Legislaţia în vigoare descurajează *"mici găinării"* şi încurajează în schimb jaful de proporţii. Este suficient să amintesc *aici discriminarea vremelnică a bancrutei frauduloase, "isprava"* pe care Cartea Albă o trece cu vederea.

Dacă autorii Cărţii Albe şi-ar fi propus să prezinte un tablou real al corupţiei şi crimei organizate ar fi fost suficient să analizeze cazurile concrete scandaloase, prezentate de presa din România, indiferent de *"culoarea"* ei politică. Infiltrarea Mafiei în sfera Puterii, în instituţiile de stat, în poliţie, în armată şi în serviciile secrete este o constatare generală a Cărţii Albe, şi doar atât! Nu este preconizată nici o soluţie de contracarare a acestui fenomen nociv.

Păcat de ţara românească, care, datorită fenomenului generalizat al corupţiei, a ajuns la limita existenţei ei.

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE
CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:
*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII
*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)
* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89
ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE
CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:
ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

ADEVĂR, EROARE ŞI FALS ÎN ISTORIE

———Vasile VRÂNCEANU———

În 1993, Editura *"Humanitas"* a oferit publicului românesc *"O istorie a Evreilor"* de Josy Eisenberg, tradusă din franceză de Jean Roşu.

"Humanitas" informează cititorii că *"Josy Eisenberg, născut în 1933 la Strasburg, este diplomat al Seminarului israelit al Franţei (rabin), licenţiat în litere şi diplomat în studii superioare de istorie"*. Deci Josy Eisenberg nu este un diletant şi împreună cu titlul cărţii te invită să-i citeşti opera, căci *"istoria"* completează informaţia şi ceea ce numim cultură generală. Mai mult chiar, o cunoaştere a istoriei Evreilor, este utilă, deci necesară şi pentrucă Evreii ocupă un loc important în istoria, cultura, civilizaţia şi economia omenirii, ba chiar şi în activitatea politică din trecut, dar mai ales în prezent.

În fond cine sunt Evreii?

Josy Eisenberg ne-o spune în această carte. În introducere autorul ne previne că s'ar putea scrie două istorii ale Evreilor. *"Prima ar fi fabuloasă, o istorie a legendelor, a miturilor, dar* ***nici adevărata istorie a Evreilor nu este complet eliberată de legende"***. Şi ne spune că istoria Evreilor veche, veche de 3.500 ani, cu mult înainte de era creştină, când aveau o ţară a lor, se aflau Evrei în peste o sută de oraşe, în Europa, în Asia şi în Africa, iar în secolul XX Evreii sunt cetăţeni a peste o sută de ţări.

Pentru a evidenţia *"dimensiunile monumentale ale istoriei Evreilor"*, autorul informează că o istorie a Evreilor în curs de apariţie (în 1970) în SUA, doar istoria socială şi religioasă cuprinde 12 volume, care se opresc la anul 1650 şi ne avertizează că *"lucrarea sa nu va cuprinde o istorie exhaustivă, ci îşi propune să fie o istorie în care nimic din ce este esenţial să nu fie lăsat în umbră, atât în desfăşurarea evenimentelor, cât şi pentru înţelegerea fenomenului evreiesc contemporan"*, o carte de sinteză a cercetărilor sec.XX, privind istoria Evreilor.

În şcolile publice din România - până în 1946 - se făcea educaţia religioasă suplimentară educaţiei din familie şi biserică. Atunci făceam cunoştinţă cu istoria legendară a Evreilor şi credeam ce ni se spunea şi tot atunci ni s'au dat spre învăţătură şi conformare cele 10 porunci date de Moise poporului evreu, ca primite dela Dumnezeu.

Adult, am citit Biblia începând cu Vechiul Testament, istoria legendară a Evreilor, dar n'am mai crezut şi nu cred nici acum la anii bătrâneţii, că Dumnezeu a fost instigator, partener la genocidul descris în legenda cuceririi Canaanului. Poate că genocidul descris nici n'a fost în realitate. Şi nu cred că zidurile Ierihonului s'au prăbuşit, la strigătul - oricât ar fi fost de puternic - al mulţimii de războinici, sau că Dumnezeu s'a implicat în operaţiuni cadastrale, cu alocări de terenuri şi stabilire de hotare. Toate sunt legende, legende... De ai interesul pentru o carte de istorie a Evreilor, eliberată de legende, istorie adevărată a unui popor care a supravieţuit două mii de ani după desfiinţarea statului lor, ţară pe care au cucerit-o nu printr'o luptă într'o zi de vară, sau mai multe într'un an sau doi, ci, ne-o spune Josy Eisenberg, într'o perioadă lungă de 500 ani, timp în care un grup de mici triburi din marea familie semitică din Mesopotamia, s'a mişcat cu turmele lor spre Vest, s'a infiltrat încet, încet, a devenit un popor, a ocupat un teritoriu cu sau fără voia băştinaşilor, teritoriu care a devenit ţara lor.

În următoarele 318 pagini, autorul prezintă evoluţia Evreilor trecuţi prin epoci de glorie şi dezastre, discriminări şi persecuţii, alternate cu perioade de toleranţă, împliniri, privilegii, sub protecţia regilor, prinţilor, a papilor, căci Evreii - tot Josy Eisenberg ne spune - erau împrăştiaţi în toată lumea cu mult înainte de era creştină, şi tot aşa au dus-o una caldă, alta rece, din antichitate până în 1948, când s'a constituit statul Israel.

Nu facem aici recenzia cărţii lui Josy Eisenberg, deşi ar merita o bună considerare. Ar fi meritat-o doar până la pagina 330.

Este surprinzător că un scriitor de istorie cu profilul şi nivelul lui Josy Eisenberg, la sfârşitul cărţii sale pe care o anunţă ca ***"o istorie adevărată"***, să înscrie un fals, o calomnie.

În capitolul 6, tratând *"Holocaustul"*, la pag.330, prezintă un tabel cu numărul victimelor evreieşti, 6.044.000 în total în nouă ţări. În acest tabel România ocupă locul 3, în ordinea numerică, cu 425.000 victime şi procentual locul 2, cu 50% din totalul populaţiei evreieşti existente în 1939. Nu precizează de unde, dela cine a preluat aceste informaţii, aceste cifre. În fond, ele sunt un fals, o defăimare a României, a guvernelor sale, a poporului român. Josy Eisenberg nu este nici primul, nici singurul calomniator în această chestiune. Au mai fost şi mai sunt şi alţii.

Pe Lucy Davidovicz, pe Robert Kaplan, pe Andrei Codrescu (nume schimbat ca să sune româneşte) i-a denunţat *"Cuvântul Românesc"* în Februarie 1994. Simion Ghinea a spulberat fantoma legendei *"Crima dela Abatorul Bucureşti"*, Traian Golea l-a executat magistral pe L. Fletcher Prouty.

În România exista o problemă evreiască. Josy Eisenberg n'a cunoscut-o. Ar fi putut s'o afle dela prof. N. Iorga care scrie: *"Se încearcă a face din România un fel de vag teritoriu în care se poate coloniza, căci de aceasta este vorba,* ***de o colonizare***.

Ea trebue demascată ***de cine ştie***. *Ea trebue împiedicată* ***de cine poate***...

...Evreimea la noi reprezintă un stat economic complet implantat în mijlocul de viaţă al unei societăţi istorice stupid ospitaliere... La ţară, Evreii au intrat în două însuşiri, cârciumari otrăvitori şi mari arendaşi, secând în vederea câştigului şi vlaga ţărinei şi puterea însăşi a omului... Ei ne dau pur şi simplu afară din ţara noastră... Dându-şi seama de puterea lor în creştere, ei ne sugrumă bisericile, ne înlocuiesc prăvăliile, ne ocupă locurile şi ce este pierzător, ne falsifică sufletul, ne degradează moralitatea prin opiul ziaristic şi literar cu care încântă".

Iar Emil Cioran scrie: *"Regimul democratic al României n'a avut altă misiune decât să apere pe Evrei şi capitalismul iudeo-român"*.

Nici prof. N. Iorga nici Emil Cioran nu pot fi învinuiţi de antisemitism.

În perioada interbelică, în timpul ultimului război mondial şi încă 27 ani după încetarea ostilităţilor, am trăit în România. Ştiu - ca martor ocular - cum a fost viaţa şi tratamentul Evreilor din România în perioada 1920-1944.

Au fost manifestări antisemite din aceleaşi cauze pe care însuşi Josy Eisenberg le consemnează pentru toate timpurile, în toate ţările, dela Faraonii Egiptului până la Adolf Hitler şi veţi afla la sfârşitul acestui articol că antisemitismul este prezent şi în zilele noastre, în toate ţările unde se află Evrei.

În România antisemitismul nu era determinat de ură rasială, ci era o reacţiune de apărare împotriva unei invazii ilegale, a unei concurenţe neloiale, împotriva unei acţiuni de degradare a moralităţii - aşa cum le-a denunţat prof. N. Iorga, acoperite de guverne docile, obligate, aşa cum a precizat Emil Cioran, iar dacă au fost şi comportări condamnabile, naive, ineficace în fond, huligani cu lozinci ca *"Jos Jidanii"* sau *"Jidanii la Palestina"* acestea n'au împiedicat ca Evreii să domine comerţul, economia, să influenţeze politica ţării şi să ducă o viaţă în abundenţă, în condiţii mai bune decât masele largi ale poporului român.

În perioada 1940-1944, Evreii au fost excluşi din armată, excludere motivată de neloialitatea dovedită de populaţia evreiască la evacuarea teritoriului Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Herţa. Armata română care primise ordin strict să nu răspundă la nici o provocare, a fost agresată de Evrei, agresiune la care au participat şi femeile, unele cu injurii şi cu... cuţitele de noapte din tucalul familiei. Personal cunosc victime: Căpitanul Epure - cavalerist şi cavaler desăvârşit - a respectat ordinul, dar cu haina şi epoleţii murdăriţi de zoile Evreilor, s'a considerat dezonorat şi s'a sinucis.

Sublocotenentul Dragomir a fost împuşcat.

Dacă în interior Evreii au fost obligaţi la activităţi obşteşti, ei au fost lipsiţi de onoarea de a muri pe front sau în închisorile sovietice, cum s'a întâmplat cu Evreii din armata auxiliară maghiară (Dr. Zoltan Kar, din Consiliul Comunităţilor evreieşti din Budapesta, declara în 1954, în Congresul USA că în anul 1946, în închisorile sovietice se aflau 27.000 Evrei, din forţele militare de muncă maghiare. Din ei s'au întors acasă doar 1.500, restul de 25.000 au dispărut fără urmă).

Mareşalul Ion Antonescu a fost sever, uneori dur, dar nu numai cu Evreii - pe care de altfel i-a apărat împotriva naziştilor - ci mai aspru, mai dur şi împotriva unor Români şi camarazi ai săi. Erau atunci condiţii de război, nu de carnaval.

Cifra de 425.000 victime evreieşti în România, consemnată în tabelul din pagina 330, nu este stabilită pe baza unor date statistice sau documente oficiale. Este semnificativ că cifrele reclamate ca pierderi evreieşti în România, variază după timp şi autori, dela 193.000 la 250.000, la 300.000, la 400.000 şi la 425.000.

La cifra de 425.000 din tabelul Eisenberg este ataşată nota 61 care precizează că în 425.000 sunt incluse şi victimele deportărilor efectuate de autorităţile hortyste din partea de Nord-Est a Transilvaniei, aflată atunci sub administraţia Ungariei. Nu ştiu dacă nota 61 este a autorului sau este o corectură a editurii *"Humanitas"*, oricum însă, amestecul pierderilor din teritoriul ungar cu pierderile din România este un nonsens, o incorectitudine.

Nu ştim, nu comentăm ce scop are. Considerăm că în tragedia *"Holocaust"* fiecare ţară, fiecare guvern, fiecare popor dela Atlantic la Vladivostok să-şi ia felia reală, cuvenită de responsabilitate, stabilită pe realităţi nu pe estimări, aprecieri eronate, aranjate după scopuri şi interese străine de adevăr.

Reproduc situaţia pierderilor suferite de populaţia evreiască din România în perioada 1939-1944, concluziile din articolul *"Simbriaşii calomniei"*, publicat în Februarie 1994, stabilite pe baze statistice...

Evrei aflaţi în ţară în Septembrie 1939	**776.244**
Evrei în teritoriile cedate în 1940	**465.121**
Evrei rămaşi în România în 1940	**311.123**
Emigrări în 1940	**10.700**
Evrei la sfârşitul anului 1940	**300.423**
Evrei la Recensământul din Aprilie 1941	**315.509**
Emigrări 1941-1945	**20.000**
	295.509
Evrei retrocedaţi din Transilvania	**137.121**
Evrei recuperaţi din Dobrogea	**412**
	433.042
Evrei existenţi în România în 1945	**430.000**
Evrei dispăruţi 1941-1945	**3.042**

Aceasta este felia noastră: 3.042 victime din oceanul imens al victimelor războiului, mare crimă, marea nebunie a secolului 20.

În cele 27 ţări implicate şi cu voie şi fără voie în acest teribil măcel, s'au înregistrat 23.966.000 militari morţi şi dispăruţi, 12.475.400 militari răniţi; 40.253.000 civili (bărbaţi, femei, copii) morţi şi dispăruţi, în total 76.694.400 de victime. Cifrele extrase din *"The World at Arms"*, *ilustrated History of World War II*, pag.465.

Să vedem care este felia ungară a Evreilor din Transilvania de Nord, amestecată prin nota 61, în cifra imputată României.

În teritoriul cedat Ungariei la 1 Septembrie 1940, s'au transferat şi 148.660 Evrei. Dintre aceştia: a) 21.000 au fost deportaţi în lagărele de muncă din Germania. Din ei s'au întors la casele lor 20.000. Nu se cunoaşte soarta celor 1.000 dispăruţi. Îi considerăm morţi şi ii trecem ca atare la capitolul *"victime"*.

b) 10.539 au murit în lagărele de muncă din Ungaria.

c) 137.121 au fost recuperaţi de România în 1945, odată cu recuperarea teritoriului cedat în 1940. Deci totalul pierderilor ce se încadrează în Nota 61 este: 1.000 + 10.539 = 11.539. Aceasta este felia ungară de victime evreieşti din Nordul Transilvaniei.

Adunate: 3.042 + 11.539 fac un total de 14.581 de victime şi nu 425.000, numărul înscris în tabelul dela pag.330. Acest număr de 425.000 este o poveste asemănătoare cu legenda trecerii prin Marea Roşie, legendă demolată impecabil de Dl. Titus Pavelescu în articolul *"În căutarea Lui Dumnezeu Cel adevărat"*, publicat în revista *"Origini"* Nr.25-26, Iulie-August 1999, Norcross GA, USA, editor Gabriel Stănescu.

De altfel chiar Josy Eisenberg ne-a prevenit în introducerea cărţii sale că *"nici adevărata istorie a Evreilor nu este mai puţin fabuloasă"*. Cum *"cărţile din cărţi se scriu"*, Josy Eisenberg a preluat ca bune nişte date false, măsluite. El nu cunoaşte limba română şi desigur nu l-a citit nici pe prof. N. Iorga, nici pe Emil Cioran, dar ar fi putut afla dela coreligionarii săi - personalităţi din conducerea comunităţilor evreieşti - că în perioada critică prin care au trecut Evreii, România a fost un culoar cu porţile deschise pentru salvarea Evreilor refugiaţi din alte ţari, a fost un *"Heaven"* pentru Evrei. Astfel:

1. Dela Moshe Weinberger, profesor emerit din New York, fost rabin şef al Comunităţii evreieşti din Cluj ar fi putut afla că: *"Românii s'au străduit să salveze ce se putea sa!va (din Evreii fugiţi din Ungaria, n.n.) şi au aruncat un colac de salvare celor ce se înnecau... şi noi Evreii suntem şi le vom fi recunoscători, le mulţumim pentru aceasta"*.

2. Dela Dr. W. Filderman fost preşedinte al Federaţiei Uniunii Comunităţii Evreieşti din România în timpul războiului, ar fi aflat că *"în nici o ţară dominată de nazişti n'a fost o rată de supravieţuire a Evreilor ca în România"*.

3. Prin Dr. Alfred Harlaom - fost preşedinte al Comunităţii Evreilor din Bucureşti ar fi cunoscut declaraţiile istoricului evreu Mosche Maur: *"România a respins planul (cererea) de transfer în lagăre de concentrare a tuturor Evreilor din România... astfel sute de mii de Evrei au fost smulşi din ghearele naziste"*.

4. Dr. Herman Rosmarin - conducător al Evreilor polonezi scrie: *"Trebue să ne amintim că comportarea Românilor faţă de refugiaţii evrei a fost remarcabilă din toate punctele de vedere. Guvernul şi populaţia au dovedit omenie şi au făcut eforturi să uşureze nenorocirea noastră - exemplu pentru naţiunile vestice. Încă odată poporul român şi-a arătat omenia şi ospitalitatea faţă de poporul lui Israel"*.

5. Încheiem această serie de mărturisiri cu declaraţiile Dr. Alexandru Şafran - fost rabin al cultului mozaic din România între anii 1940-1947, când a fost expulzat de guvernul comunist. Citez:

a) *"România este una din puţinele ţări europene care în timpul ocupaţiei germane, nu şi-a trimis copiii săi de origine evreiască să piară în câmpurile naziste de exterminare"*.

b) *"Mareşalul Ion Antonescu a refuzat cererea lui Hitler, insistenţele, presiunile germane, şi n'a deportat pe Evreii din România în lagăre de exterminare. Astfel această populaţie a rămas în viaţă"*.

c) *"Atât Mareşalul Ion Antonescu, Mihai Antonescu, cât şi majoritatea miniştrilor m'au primit şi s'au purtat în mod respectuos omenesc. Este ceva cu totul deosebit în istoria Holocaustului, cazul României"*.

d) Mai mărturiseşte Rabinul Şef. Al. Şafran - născut la Bacău - *"Orice gând al meu către România timp de 50 ani (1947-1997) a fost ca o rugăciune. M'am rugat mereu pentru binele ţării şi al poporului român. Îmi iubesc ţara nespus de mult. Iubesc cu toată fiinţa mea, limba, slova, graiul şi luminoasele litere româneşti. Trăiesc cu întreaga mea fiinţă în România, cu dorul meu nestăpânit pentru frumuseţea neasemuită a acestor meleaguri* ***şi noblesa sufletului românesc***. *Poporul român este blând, este omenos, este un popor bun"*.

e) Şi ne mai spune înţeleptul rabin Al. Şafran că amuzat de întrebarea unui reprezentant al Televiziunii Române dacă dânsul consideră că în România se află antisemiţi, a răspuns: *"Spuneţi-mi în care ţară nu se găsesc antisemiţi"*.

Comparaţi aceste declaraţii, aceste mărturii ale conducătorilor Evreilor în perioada respectivă, cu josnica, execrabila mişelie, cu promovarea minciunii, a defăimării, a calomniei permanent repetate, întreţinute, mediatizate cu o deosebită perseverenţă.

Judecaţi şi alegeţi!

Continuare în pag. 9

Periprava

O TRISTĂ ŞI DUREROASĂ AMINTIRE

Corneliu Z.CODREANU

E Duminică şi sunt în al zecilea an de arestare, aflându-mă acum în lagărul de muncă dela Canal. Duminica, eram oarecum liberi. Ne spălam rufele, care în mare parte erau aproape putrezite, ne mai coseam rupturile şi apoi ne mai odihneam.

Eu şi cu fratele meu Decebal aveam obiceiul ca la Canal, Duminicile dimineaţa să mergem în baraca preoţilor, unde ne simţeam foarte bine. Unii preoţi stăteau întinşi în pat, cu ochii închişi şi mâinile pe piept spre rugă, alţii făceau rugăciuni cu alţi deţinuţi, iar fratele meu Decebal şi cu mine ascultam pe marginea patului, dela un preot mai bătrân, despre Minunile Sf. Mina.

Pe mine mă interesau în mod deosebit aceste Sfinte Minuni, căci cu mulţi ani în urmă, fiind urmărit de Securitate şi gata să fiu prins, am intrat în Biserica Sf. Mina. Preot era Părintele Popescu, auzisem că era Naţional Ţărănist. După slujbă m'am dus la el, i-am spus cine sunt şi că sunt urmărit de Securitate ca să fiu arestat, şi l-am rugat ca o noapte, două să mă lase să dorm în biserică. Chiar din prima clipă şi fără şovăială, a admis. Ba mai mult decât atât, după puţin timp, m'a luat şi m'am adus la el în casă, care era chiar în curtea bisericii. Acolo am stat numai două zile.

În a treia noapte am auzit zgomote de paşi mulţi şi apoi multe bătăi în uşă. Am apucat să-mi iau în grabă haina pe mine, şi m'am dus la uşă, deschizând-o. În faţa mea, cu revolverele întinse spre mine au strigat: *"Căutăm pe Codreanu"*. Când le-am spus că eu sunt, au început să tremure toţi ca varga. Am fost nevoit să le dau revolverele la o parte, spunându-le că din tremuratul vostru, puteţi să mă ucideţi. Toţi erau dela Apărarea Patriotică, şi sunt sigur că erau la prima lor captură.

M'au luat cu mult alai şi m'au urcat într'un camion deschis. Peste puţin timp, cu acelaşi alai a fost adus şi părintele Popescu. Mă durea sufletul că i-am produs un asemenea necaz. Am fost duşi la Prefectura Poliţiei. Aici ne-am despărţit. De atunci nu l-am mai văzut niciodată pe părintele Popescu. Eu am fost aruncat în subsolul Prefecturii Poliţiei. Nu m'a întrebat nimeni niciodată nimic. În hrubele acelea erau poate 1.000 de oameni de toate vârstele şi toate categoriile. Cu toţii dormeam pe jos, pe ciment. Dacă te sculai puţin, riscai să găseşti locul ocupat.

Acum să reiau trista poveste dela Periprava.

Era cam în jurul orei 10 dimineaţa, când a venit un gardian şi m'a dus la poartă, unde m'a dat în primire Plut. major de serviciu. La rândul lui, Plut. m'a dat în primire unui Loc. major de Securitate. Acesta mi-a arătat un plug cu un cal şi sub comanda unui ostaş dela Securitate, am pornit cu plug şi cal undeva, unde nu ştiam încă. După circa 600 de metri am intrat pe un fel de câmp îngust, plin de vârfuri verzi de stuf, şi unde cu un an înainte fusese semănat cu porumb. Se mai vedeau cocenii tăiaţi. Ostaşul mi-a spus că trebue să ar pământul. Locul era lung cam de 100 de metri. Am înfipt plugul în brazdă şi am pornit, răsturnând brazdă după brazdă. La întoarcere veneam pe partea opusă. Aşa am arat două rânduri şi jumătate.

La un moment dat, aud un strigăt puternic: *"Stai! Culcat cu faţa în sus şi mâinile ridicate peste cap"*. În acelaşi timp lovindu-mă cu bocancul în tâmplă şi apoi în coaste, a mai strigat la mine: *"Banditule, ai vrut să evadezi"*, adresându-mi în acelaşi timp fel de fel de înjurături. Mi-a pus arma automată în piept strigându-mi iarăşi că am vrut să fug. Nu am avut puterea să scot o vorbă, mă uitam în ochii lui cruzi şi răi şi am mişcat capul într'o parte şi alta, arătând prin aceasta că nu am vrut să fug...

Mi-am făcut semnul crucii cu limba în gură şi mă gândeam la cei doi copii ai mei şi la soţie, aşteptând să se descarce arma cu gloanţele ucigaşe în pieptul meu. La un moment dat, îl aud iar ţipând: *"Dacă te împuşc primesc două săptămâni concediu"*. Apoi îl aud iarăşi ţipând: *"Scoală, întoarce plugul şi ieşi la potecă"*.

Am întors plugul şi am ieşit la poteca ce ducea spre colonie. În faţa mea, dar destul de departe, se vedea poarta intrării în interiorul lagărului. Aveam însă mult de mers. Aşteptam din moment în moment să cad ciuruit de gloanţe. Îmi făceam mereu cruci cu limba şi gândurile îmi zburau acasă la soţie, la copii şi la ceilalţi.

Între timp, aproape pe nesimţite am ajuns în faţa porţii, apoi chiar la poartă. Am predat calul şi plugul. Plut. Major m'a întrebat cum a mers şi dacă m'am descurcat.

Nu ştiu ce am răspuns, dar eram complet emoţionat şi epuizat. Nu am putut să mai merg decât foarte puţin. M'am aşezat la colţul primei bărăci, ca să pot să-mi revin. A trecut pe lângă mine Plut. major Grecu, un moldovean din Bacău, un om bun. M'a întrebat: *"Eşti bolnav D-le Cătălin?"* Probabil aveam o faţă foarte palidă. Nu i-am răspuns direct, dar i-am spus că aş vrea să raportez ceva D-lui Maior, comandantul lagărului, care avea biroul doar la câţiva metri de unde eram. Plut. major Grecu m'a luat cu el şi m'a dus la comandantul lagărului. Văzându-mă palid şi poate chiar tremurând de emoţia prin care trecusem, mi-a oferit un scaun. I-am povestit absolut totul dela plecare până în clipa revenirii în colonie. Se vedea că era foarte enervat de cele povestite. A chemat pe Loc. major de Securitate şi m'a rugat să repet din nou totul. Loc. major a spus maiorului că va lua măsuri.

Am plecat la dormitor. Deşi eram foarte flămând, nu am putut mânca. Vedeam mereu în faţa mea omul acela, uscat şi rău, cu arma îndreptată spe pieptul meu, spunându-mi: *"dacă te împuşc, primesc două săptămâni de concediu"*.

Ce făceai tu, suflet, în acele două săptămâni de concediu?

Oare te gândeşti tu astăzi, dacă mai eşti în viaţă, la acele momente?

Îţi văd şi acum chipul uscat şi rău, cu ochii aceia care mă priveau cu atâta ură.

Am mai avut momente grele în viaţa mea, dar ca acesta nici unul.

ASOCIAŢIA ROMÂNĂ A VICTIMELOR REPRESIUNILOR STALINISTE

APEL

CĂTRE TOŢI ROMÂNII DIN ŢARĂ ŞI DE PRETUTINDENI

Istoria ţării noastre a fost zbuciumată dela începuturi şi până în ziua de azi. Ultimul secol din acest mileniu a adus poporului român numai jale, lacrimi şi durere. Forţele răului din lăuntrul ţării şi din afara ei au dus acum 58 de ani în urmă, la mutilarea României Mari, cea care a fost făcută prin jertfa celor 800.000 de soldaţi pe câmpul de luptă pentru Unirea cea Mare din 1 Decembrie 1918.

La 28 Iunie 1940, în urma perfidului Pact Ribbentrop-Molotov din 23 August 1939, României i se impune prin rapt cedarea Basarabiei, Nordului Bucovinei şi a Ţinutului Herţa URSS-ului. Calvarul nu s'a terminat: cad cele două judeţe din Dobrogea, care trec la Bulgari şi, în final, Ungurii pun mâna pe Nordul Transilvaniei, prin arbitrajul dela Viena.

Ţara era ruptă în bucăţi. Războiul a cuprins întreaga Europă.

La 22 Iunie 1941 trupele române trec Prutul pentru a lua înapoi ceea ce Sovieticii au luat prin rapt: Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, la 28 Iunie 1940.

La 13 Iunie 1941 Sovieticii trec la deportări şi execuţii masive ale populaţiei româneşti din teritoriile ocupate de ei dela Români.

Începând cu anul 1940, Iunie 28 şi până în anul 1951, peste 600.000 de Români din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa au fost asasinaţi de Sovietici.

Cea mai teribilă crimă săvârşită de Sovietici a fost în perioada 1944-1945, când peste 50.000 de prizonieri români, germani, polonezi etc. au fost omoriţi prin foamete şi diverse alte metode în lagărul dela Bălţi (Basarabia).

După 23 August 1944, Românii evacuaţi prin ordine din ţinuturile ocupate de Sovietici pe teritoriul actual al României, au fost vânaţi şi daţi pe mâinile Sovieticilor sau executaţi. Acest lucru a durat până în anul 1951 şi a dus la decimarea a încă 150.000 de cetăţeni români. În total peste 750.000 de Români dintr'o populaţie de 3.700.000 din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa au fost asasinaţi de către Sovietici şi Securitatea comunistă din România.

Tratatul de pace dela Paris din anul 1947 încheiat între România şi Puterile Aliate şi Asociate a fost şi este un tratat de tip colonial.

Dacă altor ţări li s'au recunoscut graniţele conform Chartei Atlanticului din 1941, României nu i se recunosc graniţele existente la data de 1 Ianuarie 1938, cu toate că ţara noastră, începând cu data de 23 August 1944 a luptat alături de aliaţi şi prin aceasta s'a scurtat cu 6 luni războiul împotriva Germaniei şi astfel Germania nu a mai avut posibilitatea creerii bombei atomice. Acest tratat a consfinţit raptul făcut de Sovietici la 28 Iunie 1940, rupând din teritoriul României Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa şi aservind România imperiului roşu din Răsărit.

Pe teritoriul actual al României începând cu 1944 şi terminând cu 1989 peste 200.000 de Români patrioţi au fost executaţi sau asasinaţi în lagărele comuniste de către cei ce au venit pe tancurile sovietice. Peste un milion de Români sau cei care au simţit româneşte au fost închişi şi schingiuiţi în temniţele comuniste.

Nici N.K.V.D.-iştii şi nici securiştii din România nu au ţinut cont că sunt Români, Evrei, Ruşi, Ucraineni, Polonezi etc., dacă ei simţeau româneşte şi erau alături de ţara noastră şi poporul român. Nimeni nu a scăpat dacă simţea şi ţinea la ţara noastră şi era alături de poporul român.

Rezumând, victimele comunismului pe teritoriile româneşti sunt:

- 1,5 milioane de Români din Basarabia, Bucovina şi Herţa (75% din populaţia românească din aceste teritorii în graniţele din 1938);
- 1,2 milioane în teritoriul actual al României.

În total 2,7 milioane de victime ale comunismului în România.

Români,

Apelul nostru către Dvs. cei din ţară şi cei din străinătate este următorul:

1. Construirea în ţară a muzeului martiriului românesc, în care să fie trecute toate victimele care au suferit şi au fost executate de către ciuma roşie.

2. Scrierea unei istorii corecte a României începând cu anul 1918 şi terminând cu zilele noastre. La această lucrare a istoriei ţării să participe toţi istoricii români sau străini care au posibilităţi să ajungă la documentele oficiale legate de ţara noastră.

3. Românii de pretutindeni să se unească şi să ceară guvernelor, acolo unde locuiesc, ca Tratatul dela Paris din 10 Februarie 1947 să fie modificat şi să fie recunoscute graniţele României din 1 Ianuarie 1938, iar cei care stăpânesc actualele teritorii luate dela Români să se retragă în graniţele lor fireşti care existau la data de 1 Ianuarie 1938. Lupta va fi dură dar trebue să învingem prin unire.

4. Români de pretutindeni, solicitaţi guvernelor să ceară retragerea trupelor străine din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutului Herţa şi să elibereze pe patrioţii români din închisori, în frunte cu Ilie Ilaşcu.

Pentru realizarea acestor puncte solicităm tuturor celor care au dragoste de ţara aceasta şi simt că sunt Români să-şi dea obolul în vederea realizării acestor deziderate.

- pentru punctul 1 şi 2 ARVIS cont curent nr. 2511010309.210 - CEC Filiala sector 5 Bucureşti şi Banca Comercială Ion Ţiriac, sucursala din str. Doamnei;
- în lei cont nr. 401419509000;
- în dolari SUA cont nr. 402419509030

Dumnezeu este cu noi şi ne va ajuta dacă suntem uniţi!

PREŞEDINTE,
PROF. DOMA BARUS

SECRETAR,
Ing. VASILE BRICEAG

CONSILIER,
GH. MATREVICI

ADEVĂR, EROARE ŞI FALS ÎN ISTORIE

Urmare din pag. 8

Dacă pentru autorul Josy Eisenberg încheiem cu o punere la punct şi-i reproşăm uşurinţa cu care voluntar sau inconştient s'a asociat *"Trâmbiţaşilor calomniei"* şi falsului istoric, considerăm că publicând în traducere românească *"O istorie a Evreilor"*, editura Humanitas, directorul ei, Dl. Gabriel Liiceanu au comis un act de *"lèse-majesté"*, nu împotriva unui rege, ci împotriva naţiunii române, o regretabilă, impardonabilă iresponsabilitate.

O editură este mai mult decât o afacere comercială urmărind un câştig bănesc. Este o instituţie de cultură, un organ de comunicare. Prin cărţile, revistele şi ziarele publicate formează curente, doctrine, informează opinia publică. Ştim, editorul este obligat să respecte textul autorului, dar nu este obligat - oricare ar fi câştigul - să publice orice.

Domnul Gabriel Liiceanu nu este un negustor, ci un intelectual de primă clasă. Ne-a delectat, ne-a încântat nu numai cu deliciosul, admirabilul său *"Apel către lichele"* ci cu aceeaşi fermitate şi strălucită vervă, când s'a înscris în campania elitei intelectuale române pentru redresare morală, desmeticirea unei naţiuni ieşită prin jertfe de sânge din lunga noapte a *"Holocaustului"* aberaţiei comuniste. Prin atitudinea sa Dl. G. Liiceanu ne-a întreţinut *"Speranţa"*. Speranţa în triumful adevărului, al dreptăţii, al legii, al luminii, speranţa în *"sfârşitul silei"*. Inspiră încredere şi-l admirăm.

Domnul Gabriel Liiceanu are la editura *"Humanitas"* colaboratori care purică textele şi dau aviz pentru publicare sau refuz, după criterii stabilite de orientarea editurii.

Au citit Domnii Liiceanu şi colaboratorii săi şi pagina 330, înainte de a publica *"O istorie a Evreilor"*? Au remarcat ei infamia - căci infamie este - înscrisă la pagina 330 rândul 3, colanele 1-2 şi 3? Cum au reacţionat?

Evreul Josy Eisenberg a ponegrit, a insultat un *"popor blând, omenos, un popor bun"* (Rabinul Al. Şafran).

Alţi Evrei - citaţi mai sus - rabini mai competenţi, mai informaţi şi oneşti au restabilit adevărul. Îl iertăm pe primul, îi apreciem pe ceilalţi, dar cu *"un prisos de amărăciune"* regretăm că trebue să apărăm ţara şi neamul şi împotriva unor compatrioţi.

Vasile VRÂNCEANU

DIN PARISUL EXILULUI ROMÂNESC

REMUS RADINA:
UN MARTIR ?... UN SCRIITOR ?... UN MIRACOL ?...

-Interviu realizat de George Băjenaru-

O recentă vizită la Paris, mi-a prilejuit bucuria întâlnirii unui univers românesc, a cărui spiritualitate este prezentă oriunde nu te aştepţi. În acest univers, exilul îşi are un loc bine definit. Unul dintre veteranii acestui exil este Domnul **Remus Radina**. Mărturia domniei sale despre pătimirile personale şi ale semenilor din închisorile comuniste, se numeşte ***"Testamentul din Morgă"*** şi formează o carte de numai 96 de pagini. *"De fiecare dată când mă găsesc în faţa unui astfel de document* - scria celebrul dramaturg Eugen Ionescu, în prefaţa acestei mărturii -, *mă întreb cu îndoială şi îngrijorare: eu însumi, într'o situaţie asemănătoare, aş rezista? Mă înclin înaintea curajului lui Remus Radina şi-l invidiez de a fi îndrăznit totul".*

Pe acest om integru, care nu şi-a vândut niciodată conştiinţa, l-am cunoscut Duminică, 14 Noembrie 1999, la Biserica Greco-Catolică, după o emoţionantă slujbă, oficiată în memoria lui Corneliu Coposu. Prima impresie a fost că am în faţa mea un mare spirit, pus de Dumnezeu într'un om, a cărui înfăţişare trădează astăzi, multă luciditate şi suferinţă. Pătruns de o rară sensibilitate, a ţinut mai întâi să-mi recite poezia *"Poetul"* de Nichifor Crainic şi m'a întrebat cum se numeşte satul unde s'a născut acest mistic poet. Convorbirea noastră a evoluat, având ca subiect ***"Testamentul din Morgă"***, precum şi alte dezvăluiri, din viaţa distinsului interlocutor:

George Băjenaru: Domnule Radina, ce răspândire are cartea *"Testamentul din Morgă"* în România?

Remus Radina: În România au fost publicate vreo 20.000 de exemplare, care au dispărut. Nu mai există nici unul.

G.B.: Şi nu se mai reeditează?

R.R.: Normal trebuia să scriu şi volumaşul al doilea. Or eu, aici, la Paris, angajându-mă încă din anul 1980, în tot felul de acţiuni, ca să mai întărim speranţa celor din ţară, nu am mai putut să mă ocup şi de volumul al doilea.

G.B.: V'aţi gândit să publicaţi cartea şi în limba franceză?

R.R.: M'am gândit. A rămas însă să fac şi al doilea volum, ca să fie o carte mai consistentă. După cum aţi văzut, cartea este foarte succintă, este un volumaş destul de mic, fiindcă l-am scris în nişte condiţii destul de grele, aici, la Paris, unde venisem pentru o consultaţie medicală. Şi pentrucă am obţinut acel paşaport cu un mare scandal, cu atacuri la adresa Securităţii, ei mi-au dat drumul, sperând că nu mă voi mai întoarce în ţară. Dar eu m'am întors, şi când am ajuns în ţară, ***"Testamentul din Morgă"*** a fost transmis, pe capitole, la ***"Europa Liberă"*** în cadrul emisiunii ***Tinerama***. A apărut şi în *"Cuvântul Românesc"* din Canada, câte un capitol, în fiecare număr.

G.B.: Spuneţi-mi vă rog, aţi publicat această carte pe banii Dumneavoastră, sau aţi fost subvenţionat de Guvern?

R.R.: Nici de Guvern, nici eu nu am plătit. M'a publicat **Max Bănuş**, la editura ***Tinerama***. Mă cunoştea dela ***Europa Liberă***, unde **Noel Bernard**, care pot să spun că a fost cel mai bun director din câţi a avut acest post de radio, a difuzat la emisiunea ***Tinerama***, manuscrisul acestei cărţi.

G.B.: Cum a fost receptată cartea *Testamentul din Morgă* la Ministerul Culturii, şi dacă există vreo preocupare la acest minister, de a o reedita într'una din ediţiile de care dispune?

R.R.: Nu am avut nici un contact, nici cu ***Ambasada Română*** la Paris, nici cu ***Guvernul României***. O singură dată am discutat cu Domnul Preşedinte Constantinescu, atunci când a venit aici. I-am făcut nişte propuneri, în ceea ce priveşte politica noastră. N'a prea ţinut seama de ele, şi de atunci eu nu am mai fost niciodată la ***Ambasada Română***. Dacă Dumnezeu mă va ajuta să mai rezist, fiindcă sunt destul de bolnav, după închisoare am stat vreo şapte ani în spital, dacă voi mai termina şi volumul al doilea, atunci voi face un volum mai mare. Am şi discutat la editura ***Gallimard***, de unde mi-au spus că dacă voi scrie şi al doilea volum, ei mă vor publica. Să ştiţi că Eugen Ionescu, academicianul francez, care a făcut şi prefaţa cărţii, m'a încurajat, a apreciat ideile, felul cum am prezentat faptele Românilor din închisori, în perioada comunistă.

G.B.: Spuneţi-mi, faptele relatate sunt strict adevărate?

R.R.: Da, faptele sunt adevărate. Aşa cum le-am cunoscut. Pe gardieni, nu pe toţi i-am cunoscut, dar i-am cunoscut.

G.B.: Deci aspectele din carte, acţiunile relatate, sunt adevărate...

R.R.: Da, sunt adevărate. Când m'am întors în ţară, am fost anchetat de Securitate. Şi mi s'a spus: *"Domnule, văd că dumneata spui adevărul. Singurul lucru care nu ne convine, este că afirmi că România nu este independentă".*

G.B.: Cine v'a spus asta?

R.R.: Anchetatorii.

G.B.: În ce an?

R.R.: 1979. Şi în urma anchetei, Securitatea a conchis că faptele descrise sunt reale.

G.B.: Aţi mai suferit de pe urma Securităţii, după aceea?

R.R.: Da. Între timp a venit **Ioniţoiu** la Paris şi a publicat un decret, pe care el îl redactase, în care cerea amnestierea unor deţinuţi politici şi nişte drepturi pentru deţinuţii politici. Şi l-am semnat. L-am semnat şi noi, trei inşi din ţară: **Basarabenu Valerian, Ovidiu Borcea** şi **eu.** Securitatea a început să ancheteze. Ovidiu Borcea şi Basarabeanu au încercat să se retragă puţin. Îmi cereau şi mie să neg că am semnat. Ei mă acuzau că eu l-aşi fi făcut. Le-am spus: Nu l-am făcut,

George Băjenaru (stânga) şi Remus Radina (dreapta) într'o convorbire la Paris, în biblioteca bisericii Greco-Catolice, din strada Ribera nr. 38

fiindcă nu pot eu să îmi arog drepturi pe care nu le am. Eu am făcut acest ***Testament din Morgă***, e manuscrisul meu, am semnat, recunosc. Proiectul de decret este al lui **Ioniţoiu**, care se află în Franţa. E meritul lui. Eu l-am semnat. Chiar dacă nu am fost de acord cu toate punctele, în principiu, l-am admis. Şi atunci se pare că m'au şi iradiat, în timpul acestei anchete din ***Bucureşti***, de pe strada ***Beldiman***, fiindcă m'au mutat dintr'un birou într'altul, şi, la un moment dat, m'au lăsat singur într'un birou, unde am auzit un zgomot, cum auzi la razele X. În timpul unei radiografii, se aude un zgomot specific. Şi acelaşi zgomot l-am auzit atunci, în biroul unde eram singur. Aici, la ***Paris***, s'a constatat că există într'adevăr semne de iradiere, că au găsit anomalie de cromozomi, că am fost iradiat, dar nu se ştie exact când. Mi s'a spus dela ***Institutul "Curie"***, că sunt semne de iradiere. Deci toate acestea au influenţat şi mai mult starea sănătăţii. Dar probabil că n'a fost o iradiere prea îndelungată, sau nu se ştie de ce n'am murit imediat.

G.B.: Vă amintiţi cine era persoana care v'a iradiat?

R.R.: S'a prezentat **Georgescu**, dar nu ştiu dacă îl chema Georgescu. El mi-a spus la un moment dat: *"Domn'e, eu sunt un om civilizat. Mie nu-mi place să mă port rău cu oamenii".* Eu i-am răspuns: *"Domn'e, dumneata dacă primeşti ordin, într'un minut m'ai omorît".* Şi aş vrea să vă spun că cei dela ***Institutul "Curie"***, mi-au spus că în Algeria, s'a întâmplat o iradiere de asta, unul din ei a murit, ceilalţi nu au avut nimic. Ceea ce vreau să spun, e că sunt organisme, care în mod miraculos rezistă. După acea iradiere, am avut senzaţii. A început să-mi cadă părul, mi-au căzut dinţii aproape toţi. După asta am avut tulburări de intestine, care le-am mai ameliorat, aici, în Franţa, dar mai mult decât atât, n'am putut să fac.

G.B.: Aveţi contact cu lumea literară a Parisului?

R.R.: Nu. Pentrucă am avut atâtea probleme româneşti, încât nu am mai avut timp. Pe de altă parte, a trebuit să fac o serie de controale medicale, ca să pot să mai rezist.

G.B.: Aveţi prieteni scriitori francezi?

R.R.: Este foarte greu de intrat în relaţii cu ei. Nici nu am căutat să intru. Ei au alte preocupări.

G.G.: Probabil că după ce veţi publica la Gallimard...

R.R.: Ei scriu altceva, nu-i prea interesează nici problema creştină. Eu sunt în relaţii bune cu Domnul **Grossu**, care este un scriitor român, creştin. Am avut contacte şi cu câţiva editori creştini. Dintre scriitori am avut contact cu **Eugen Ionescu.**

G.B.: Cu Cioran?

R.R.: Cu **Cioran**, nu, pentrucă el era foarte retras, n'am putut să-l întâlnesc, era foarte dificil... cu... Monica Lovinescu, Virgil Ierunca... Eu am avut alte preocupări. A trebuit să renunţ la literatură, să mă ocup de problema românească. De exemplu, am organizat vreo douăzeci de pelerinaje la cimitirele unor Români, care au fost înmormântaţi în Franţa.

G.G.: Cu Paul Goma sunteţi în relaţii bune?

R.R.: Suntem în relaţii corecte... În legătură cu cimitirele noastre, aş vrea să vă spun ce spunea **Schweitzer**, cel care a făcut atâta pentru leproşi, că *"cimitirele militare sunt cea mai bună pledoarie pentru pace".* Are dreptate, şi eu am încercat să reînviez acea tradiţie a eroilor, dela ***Înălţare***. Am organizat pelerinaje la cimitirele din ***Alsacia, Lorena*** şi din ***Nordul Franţei***. La ***Soultzmatt*** este un cimitir românesc, pe pământ românesc. A fost inaugurat, după cum spun ziarele vremii, de către **Regele Ferdinand** şi **Regina Maria**, la 9 Aprilie, 1924. Chiar în ziua naşterii mele.

G.B.: Când aţi organizat primul pelerinaj?

R.R.: În 1981.

G.G.: Spuneţi-mi, vă rog, ce neîmpliniri aveţi?

R.R.: Eu nu sunt nemulţumit de faptul că nu am scris, deşi încă de mic copil am luat nişte premii literare. Dar am renunţat la ambiţiile mele literare, pentru a sacrifica ceva pentru viaţa ţării. Am făcut memorii la mari personalităţi din Occident, pentru a ajuta ţările de dincolo de cortina de fier. Familie nu am reuşit să realizez. După a doua închisoare, timp de patru ani am fost internat şi după aia, la diferite intervale, în total, vreo şapte ani de spital. Spitalul este tot un fel de închisoare, pentrucă vezi numai nenorociţi, morţi... Câţi n'au murit alături de mine!... Aşadar, familie n'am realizat, dar vă spun: cu toate necazurile astea, singurul lucru este că nu am putere să termin ce mai am în intenţie, adică să termin volumul al doilea. Am vrut să scriu o carte despre cimitrul din Soultzmatt. Findcă îi cunosc arhiva şi sunt lucruri foarte interesante acolo.

G.B.: Cu ce gânduri întâmpinaţi anul 2000 şi, în perspectivă, noul mileniu?

R.R.: Aş vrea să spun că acum două săptămâni am vorbit cu Ticu Dumitrescu, după accidentul pe care l-a avut, dacă n'a fost, după bănuielile noastre, un atentat. Şi Ticu mi-a spus: *"Măi, Remus, eu n'am crezut niciodată că noi o să ajungem în anul 2000".* El e mai mic decât mine cu vreo patru ani. Prin anul 1954, mi-a căzut în mână o carte de astronomie, nu ştiu cum ajunsese la Canal, în '54!... Am citit că în 1999, pe 20 August, va fi o eclipsă totală de soare în România. N'am crezut niciodată că voi ajunge să văd această eclipsă. Deci este aproape un miracol că mai suntem în viaţă. Şi atunci, din această stingere a mileniului, a secolului al XX-lea şi a persoanelor care au fost încercate de tirania comunistă, n'aş vrea decât să transmit cititorilor, imboldul de a-şi păstra mereu credinţa în Dumnezeu în forţa, în vigoarea şi în umanitatea neamului românesc, să nu uităm niciodată că avem nişte rădăcini puternice acolo, în ţara noastră, şi în anul care vine să facem în aşa fel, ca prin exemplul nostru personal, prin scrieri, şi prin orice alte metode, să luptăm pentru mai multă frăţie creştină între oameni.

* * *

Îi mulţumesc Domnului Radina şi îi urez multă sănătate, în timp ce simt că mi dispare emoţia care m'a dominat în tot timpul convorbirii noastre. Ajuns acasă, am transcris această convorbire. Nu ştiam ce titlu să-i pun. Am lăsat de o parte textul şi m'am rugat lui Dumnezeu. Peste câteva zile, m'am trezit scriind: ***Remus Radina: Un Martir?... Un Scriitor?... Un Miracol?***

A MAI CĂZUT UN OSTAŞ:
COLONELUL NICOLAE SPÂNU

Un ostaş dintre ostaşi ai Reîntregirii Naţionale. Unul dintre cei doi piloni pe care, între 1990 şi 1993, s'au clădit cele aproape 200 de filiale cu cei circa 100.000 de membri ai *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* din România: **Gellu Caraza şi Nicolae Spânu.** Astăzi amândoi trecuţi în lumea celor drepţi. Un cuplu sudat şi temerar, cum nu mai întâlnisem, primul - Preşedinte Executiv, iar al doilea - responsabil de finanţele Consiliului Naţional al Asociaţiei. Un cuplu extraordinar care, în numai primii doi ani de activitate, au reuşit să pună la cale, pe tot cuprinsul ţării, trimiterea în Basarabia şi Nordul Bucovinei a tot felul de bunuri materiale: îmbrăcăminte, încălţăminte, lemne de construcţie, burse de studii în valoare de 2 miliarde de lei la nivelul anului 1992.

Nici până la ei, nici după ei n s'a reuşit să se organizeze, fără nici un leu în partea guvernanţilor, conferinţe anuale d anvergura celei dela Iaşi din 1990 şi celei ela Alba Iulia din 1991. Ei au fost acei (re, prin măestria lor de organizatori, ne-au dat posibilitatea să vorbim prin ţară în faţa a sute şi sute de oameni, iar la Alba Iulia, în faţa a 15.000 de Români unionişti veniţi cu steaguri tricolore din toate cele 10 provincii româneşti.

Graţie lor, acestor doi magneţi umani, suvoiul zilnic de oameni la sediul din Bulevardul Kogălniceanu era neîntrerupt. Din păcate, odată cu plecarea lor din toamna anului 1993 dela posturile pe care le ocupau cu neîntrecută demnitate, oamenii începură să dea tot mai rar şi mai rar pe la sediul obţinut şi gospodărit de ei cu multă dăruire. Pe mulţi dintre ei îi întâlnim adesea pe străzile Bucureştiului şi ori de câte ori ajunge vorba la Gellu Caraza şi Nicolae Spânu toţi, absolut toţi, ne zic cu nod în gât: *"A fost odată ca'n poveşti, / A fost ca niciodată..."*

Nicolae LUPAN şi

Dimitrie PARDĂU

COMORI ARHEOLOGICE DESCOPERITE DE DINU ADAMEŞTEANU* ŞI ULTERIOR DE ELEVII LUI, ÎN ITALIA DE SUD, PREZENTATE -PENTRU PRIMA OARĂ ÎN AMERICA- LA MONTREAL

——E.C.FIANU——

Populaţia Americii de Nord are, în fine, ocazia sa cunoască pe Dom' Bastiano (porecla dată lui Dinu Adameşteanu de către muncitorii dela săpăturile lui arheologice) şi elevii lui prin intermediul unei serii de artefacte rare descoperite cu ocazia săpăturilor făcute de el şi urmaşii săi în Basilicata (Italia de Sud-Est) prezentate, pentru prima oară în în America de Nord, la Muzeul de arheologie şi istorie din Montreal.

Vas, ceramică, sec. V a.Chr., găsit la mormântul "pictorului din Policoro", HERACLEIA

Muzeul citat - o rară reuşită în materie - a fost proiectat şi realizat de arhitectul (de origine română) Dan Hanganu.

Basilicata este teritoriul care în vechime a fost numit de Greci *"Oenotoria"* (dela cuvântul grec *"oenos"*, vin) şi mai târziu de Romani *"Lucania"* (dela latinescul *"lux"*, *"lucis"*, lumină) .

În introducerea catalogului expoziţiei Preşedintele regiunii Basilicata, Raffaele Dinardo, menţionează: *"Atestările arheologice reprezintă unul din aspectele cele mai semnificative ale patrimoniului cultural, excepţional, al Basilicatei. În ultimii 30 de ani Supraintendenţa Arheologică, graţie conducerii şi valorizării iniţiată de Dinu Adameşteanu şi continuată de Luisa Nava a contribuit la cunoaşterea acestei regiuni din Italia de Sud şi a identităţii istorice a unui teritoriu având culturi multiple..."*

În acelaşi catalog, printre alţii, Maria Lucia Nava, urmaşa lui Dinu Adameşteanu în postul de Supraintendent arheologic al Basilicatei, ne mărturiseşte, printre altele: *"De-abia în 1964, odată cu înfiinţarea Supraintentenţei arheologice a Basilicatei, s'a ivit necesitatea de a ocroti într'o manieră specifică arheologia regională". Începând cu această dată şi dela tot începutul activităţii Supraintendenţei a fost ghidată - prin intermediul anchetelor arheologice bine determinate - către teme de cercetare importante care fuseseră ignorate, până atunci, de cei care, în cadrul diferitelor responsabilităţi pe care le aveau, erau însărcinaţi cu patrimoniul arheologic al unuia din teritoriile cele mai de vază ale <Greciei Mari> (magna Graecia)".*

(N.N. Dinu Adameşteanu a ocupat acest post din 1964 până la finele lui Decembrie 1977, timp în care, pe lângă săpăturile pomenite anterior - folosind în special fotografia aeriană introdusă de el în Italia - a iniţiat şi înfiinţat 5 muzee locale, la locul săpăturilor, muzee care prezintă descoperirile sale precum şi cele ale urmaşilor săi.)

Colier, aur, sec. IV a.Chr. găsit la mormântul 955, LAVELLO

Printre temele studiate de noua administraţie o atenţie deosebită a fost acordată relaţiilor dintre oraşele greceşti de pe coasta ioniană şi populaţiile indigene din interiorul regiunii. În mod progresiv, anchetele au permis definirea limitelor teritoriale şi caracteristicile culturale ale diferitelor comunităţi neelene care, instaurând o relaţie dialectică cu colonii le dela Metaponto şi Siris Heraclea, ocupau această regiune în secolele VIII până la III a.Chr.

Încă din 1971, intensa activitate de cercetare a permis prezentarea primelor rezultate. Acestea indicau, graţie unui tablou de ansamblu, totalmente original, o realitate regională complexă. Dinu Adameşteanu a putut prezenta o importantă expoziţie intitulată <Popoare ne-elenice în Basilicata>, realizare care a marcat o etapă fundamentală în istoria arheologică a întregii regiuni.

Treizeci de ani mai târziu ni s'a părut oportună prezentarea, pentru prima oară, a rezultatelor cercetărilor arheologice cele mai recente făcute în diferite aşezări indigene din regiune..."

Dacă astăzi putem admira minunatele piese prezentate de expoziţia dela Montreal, acest fapt îl datorăm, în primul rând, lui Dinu Adameşteanu care a avut geniul să vrea să ştie şi să caute nu numai urmele lăsate, în Italia de Sud de colonii greci şi apoi romani, dar şi cele provenite dela popoarele indigene care se aflau în regiune înainte de venirea colonizatorilor.

Coif corintian, bronz, sec. VI a.Chr. găsit la mormântul 170, CHIAROMONTE

Şi ca ultimă mărturie citâm pe Michel Gras, profesor la Universitatea Paris 1 : *"...Preocuparea lui Dinu Adameşteanu de a ajunge la o mai profundă cunoaştere a teritoriilor nu se limita numai la realizarea, cu eficacitate, unei politici de tutelă asupra patrimoniului excepţional al regiunii. Conform unei apropieri pe care o experimentase deja cu Piero Orlandini în teritoriul sicilian dela Gela, cercetarea teritoriului era temelia - din punct de vedere arheologic - cunoaşterii societăţilor, a organizaţiei sociale a acestora şi a dinamicei lor interne. A descoperi necropole şi locuitori în munţi nu înseamnă numai a umple noile muzee regionale cu vitrine pline de obiecte frumoase. Acest fapt permitea condiţii de a reînnoi analiza istorică. Realitatea aceasta a fost sarcina unei generaţii noi de arheologi: Bruno d'Agostini, mai târziu, în calitate de bun cunoscător al Campaniei vecine, Angelo Bottini (unul din succesorii lui Adameşteanu) şi Angela Pontrandolfo, după aceea, pentru a nu cita decât câţiva... Acest <voiaj îndelung> al cercetărilor se înscrie de asemenea într'o tendinţă generală, aceea de a evita o tendinţă etnocentrică, care se baza pe noţiunea depăşită de <miracol grecesc>, considerând astfel că nu se pot înţelege şi explica mutaţiile sociale şi culturale ale populaţiilor locale studiind numai Grecii stabiliţi pe coastă... Cert, lumea indigenă trebuia studiată pentru ea însăşi* (n.n. premergatorul acestei concepţii a fost Dinu Adameşteanu) *şi cei care militau aprig pentru această idee acum 20 de ani nu-şi închipuiau să aibă chiar atâta dreptate... Marile necropole dela Lavello, Chiaromonte, Alienollo, Braida di Vaglio şi Santa Maria d'Anglona au contribuit la crearea patrimoniului acestei expoziţii...".*

Capac de vas din ceramică policromă, sec. VI a.Chr. găsit la mormântul 38, BARAGIANO

Obiectele expuse, datând din sec. VI - IV a.Chr., sunt în special podoabe din aur, chihlimbar şi alte metale, vase de ceramică policromă, armuri, arme militare şi coifuri din bronz, precum şi alte artefacturi. Toate aceste piese sunt însoţite de explicaţii amănunţite.

Pe amatorii de artă şi istorie antică îi informăm că această excepţională expoziţie, fructul muncii neostenite a lui Dinu Adameşteanu şi elevii săi, este deschisă până la 26 Martie (Luni închis).

*** A se vedea articolul apărut în *"Cuvântul Românesc"* din Aprilie 1999.**

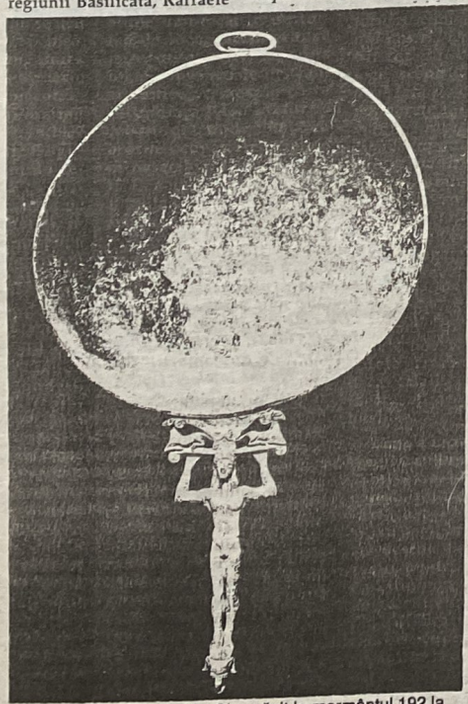

Oglindă, bronz, sec. V a.Chr. găsit la mormântul 192 la GUARDIA PERTICARA

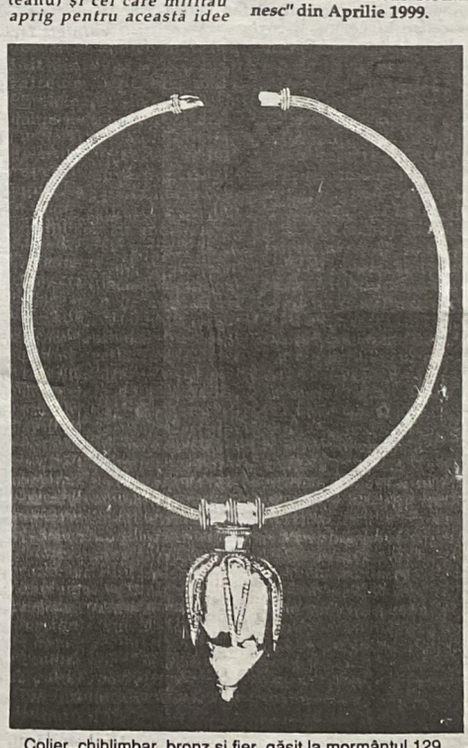

Colier, chihlimbar, bronz şi fier, găsit la mormântul 129, CHIAROMONTE

Anul 2000 - Anul Eminescu

INFLUENŢA POEZIEI LUI MIHAI EMINESCU ÎN LIRICA BACOVIANĂ

Gheorghe RĂDULESCU

Între curentele literare există o relaţie strânsă, oricât ar părea de diferite şi uneori opuse, o interdependenţă structurală şi fenomenologică, delimitarea fiind doar de ordin particular, formal, înscrisă pe coordonatele noii estetici, ale noilor concepte, elaborate şi verificate prin creaţia ce a surprins în noua formulă elementele unei noi etape de dezvoltare. Astfel, romantismul se va prelungi şi va fi prezent în Franţa în cadrul parnasianismului, simbolismului, suprarealismului, în Germania în cadrul simbolismului şi expresionismului, în Anglia în cadrul prerafaelismului şi suprarealismului.

Elemente romantice pot fi uşor sesizate în literatura română în poezia lui Ştefan Petică, Al. Macedonski, George Bacovia, în literatura franceză în poezia lui Baudelaire, Paul Verlaine, în literatura germană în poezia lui Ştefan George, Hugo von Hofmansthal, în literatura engleză în poezia lui Dante Gabriel Rosetti ori Oscar Wilde.

O trăsătură specifică literaturii române şi europene în general, o constituie faptul că romantismul a fost curentul care a generat simbolismul, datorită complexităţii sale estetice şi filosofice, a sferei de diversificare, dar şi pentrucă nu mai putea să răspundă noilor deziderate ale epocii. Se poate constata că unele caracteristici specifice romantismului ca: iraţionalitatea, fantezia, visul, ironia, solitudinea au fost transmise şi preluate, adaptate şi interpretate de curentele postromantice. Poeţii simboliştii în general au coborît şi s'au desprins din romantism şi parnasianism; romantismul fiind însă mai consistent, mai profund şi mai cuprinzător decât parnasianismul, ocupă un spaţiu mai întins şi mai pronunţat în cadrul simbolismului, cu toate că poeţi ca: Baudelaire, Verlaine, Rimbaud ori Mallarmé au activat în cadrul parnasianismului. Unele din volumele lui Verlaine poartă amprenta parnasiană, ca: *"Fêtes galantes"*, *"Poèmes saturniens"*, *"La Bonne chanson"*; dar de fapt, volumul *"Fêtes galantes"* are corespondenţe cu opera romantică a lui Victor Hugo - *"La Fête chez Thérèse"*, ca şi cu poezia lui Théodore de Banville, bineînţeles nu fără delimitări şi deosebiri esenţiale. *"Les Illuminasion"* şi în primul rând *"Une Saison en Enfer"* de Rimbaud se înscriu în linie directă şi ascendentă după *"Ies Chants de Maldoror"* a lui Lautréamont. Prin exemplele date, neam referit în special la literatura franceză, deoarece între cele două literaturi şi în deosebi între cele două curente simbolisate francez şi român, există o relaţie indisolubilă. În literatura română, aşa cum am relatat mai înainte, întâlnim elemente romantice în opera lui Ştefan Petică, Al. Macedonski, George Bacovia.

Referindu-ne la Bacovia vom constata, în ciuda antiromantismului său o convenţă declarată faţă de acest curent. Romantismul în poezia bacoviană este de esenţă pur românească, provenit din exemplara poezie eminesciană, romantism pe care Bacovia a ştiut să şi-l însuşească şi să-l adapteze poeziei moderne. O condiţie sine qua non a artei, literaturii în general şi celei moderne în special, pentru a putea supravieţui prin substanţa sa viabilă şi originală, pentru a rezista evoluţiei şi revoluţiei este consolidarea sa pe baza culturii şi artei anterioare, constituite ca tradiţie.

Acest deziderat întâlnit în creaţia bacoviană a asigurat în mare parte rezistenţa, echilibrul şi viabilitatea poeziei sale. De aceea credem că meritul său în această privinţă este asimilarea creatoare a poeziei predecesorilor, adică poezia lui Mihai Eminescu, Al. Macedonski, Traian Demetrescu, Ştefan Petică şi desprinderea de aceştia prin orientarea sa spre un nou univers poetic, singular şi autonom. Relaţia stabilită între tradiţie şi modern în opera bacoviană este consemnată prin geneză, motiv inspirator şi subiect, elemente de multe ori de factură romantică, dar interpretate dintr'un unghi modern. Pe această linie se situează relaţia între Eminescu şi Bacovia. Structural, există o unitate de esenţă, redată printr'o factură inversă, deosebirea constă în concepţia de interpretare filosofică şi estetică a lumii şi a lucrurilor, cât şi în aspectul formal. În cele ce urmează, vom începe întâi cu deosebirile între cei doi poeţi, între Eminescu şi Bacovia şi apoi cu apropierile dintre aceştia.

Eminescu e romantic, astral prin excelenţă, naturist şi mitic, titanismul său se manifestă pe planul grandios al naturii, prin pătrunderea în sferele universului şi ale spiritualităţii umane. *"Naintea nopţii noastre îmblă / Crăiasa dulcii dimineţi; / Chiar moartea însăşi e-o părere / Şi un vistiernic de vieţi. / Din orice clipă trecătoare / Ast adevăr îl înţeleg. / Că sprijină vecia'ntreagă / Şi'nvârte universu'ntreg"* (*Cu mâine zilele adaugi*, Decembrie 1883).

Bacovia este un reflexiv al straturilor telurice, un analist al compunerii şi descompunerii materiei. Privirea lui străbate ţesuturile organice şi expresionismul, invers faţă de Eminescu. *"Nimic. Pustiul tot mai larg părea... / Şi'n noaptea lui amară tăcuse orice cânt, - /Şi'nvineţit de gânduri, cu fruntea în pământ, / Omul începuse să vorbească singur..."* (*Altfel. Versuri şi proză*, Iaşi, 1914).

Poezia eminesciană este transcendentă, cosmică, purificatoare şi ideală, dramatică, atotcuprinzătoare, interogativ-reflexivă, parcurgând spaţiile infinit-siderale: *"Dar mai ştii?... n'auzim noaptea armonia din pleiade? / Ştim de nu trăim pe-o lume, ce pe nesimţite cade?"* (*Memento mori - Panorama deşertăciunilor*, 1872). Poezia bacoviană tinde spre o penetraţie telurică, spre o cognoscibilitate primară, subconştientă a materiei, aflată într'o continuă entropie celulară în timp şi spaţiu: *"De-atâtea nopţi aud plouând, / Aud materia plângând... / Sunt singur şi mă duce-un gând / Spre locuinţele lacustre."* (*Lacustră*, 30 Septembrie, 1915).

Natura în poezia lui Eminescu, aşa cum am relatat mai înainte, este gigantă, nimicitoare, dar în acelaşi timp reconfortantă, regeneratoare, armonioasă; un element purificator, de linişte şi reculegere, de absorbire şi comunicare între spirit şi materie, între viaţă şi moarte: *"Împărat slăvit e codrul, / Neamuri mii îi cresc sub poale, / Toate înflorind din mila / Codrului, Măriei Sale"*. (*Povestea codrului*, 1 Martie 1878). În poezia lui Bacovia, natura este doar sugerată; de cele mai multe ori neospitalieră, rece şi clorotică, ea îndeamnă la izolare, crează o atmosferă densă prin persistenţe auditive, vizuale sau olfactiv funerare: *"Prin codrii Bacăului / Vâjâie vântul / Şi'ntunecă lumea / Un cer ca pământul - / Şi codru pe codru / Se umple de clocot / Iar toamnă în hohot / Le cântă prohodul..."* (*Furtună*, Aprilie-Iunie, 1924).

Decorul eminescian este atrăgător, natural, luminos, colorat, viu şi viabil; abundent vegetativ, ocrotitor, nemărginit, nupţial şi mitic; un amestec continental european şi oriental: *"De treci codrii de aramă, de departe vezi albind / Ş'auzi mândra glăsuire a pădurii de argint"*. (*Călin - File de poveste*, 1 Noembrie, 1876). Decorul bacovian este de multe ori citadin-periferic, industrializat, mohorît, pauper şi devitalizat. Elementul naturii încandescent şi strălucitor eminescian devine la Bacovia aproape opac, lăsându-ţi senzaţia unei evaziuni de o clipă, a unei relaxări aparente: *"Sunt lângă un gard rupt / Şi vântul bate cu frunze ude - / Sunt mai urît, mai supt / Frigul începe sticla s'o asude / Pe strada aplecată la vale / E-o toamnă ca o poezie veche"* (*Frig*, 15 Ianuarie 1922). Câteodată însă, se întrezăreşte pentru o clipă şi'n poezia bacoviană o luminozitate policoloră, ca în versurile: *"Verde crud, verde crud... / Mugur alb, şi roz şi pur, / Vis de-albastru şi azur. / Te mai văd, te mai aud!"* (*Note de primăvară*, 9 Aprilie 1916).

Atât Eminescu cât şi Bacovia fac parte din categoria poeţilor meditativi, fiecare la rândul său reprezentându-şi epoca prin personalitatea sa poetică. Dacă Eminescu tinde spre o cunoaştere din interior spre exterior, prin adâncirea în sine până la o putere de percepţie superioară, quasi creatoare a lumii exterioare, cunoaşterea bacoviană se realizează invers, prin reflectarea elementului material exterior, obsedant şi apăsător în conştiinţa sa. Ca şi Eminescu, Bacovia şi-a intuit epoca; prin poezia sa, el încearcă să sugestioneze, să transmită aspecte ale existenţei sale, ale vieţii din jur în plină transformare, spre deosebire de Eminescu, care se cufundă în visare, încercând să descifreze întreaga frământare a spiritualităţii şi semnificaţia existenţei umane.

La Eminescu, eroul ia forme titanice, conceptual astrale, specifice romantismului, poetul fiind el însuşi un solitar olimpian: *"Trăind în cercul vostru strâmt / Norocul vă petrece. / Ci eu în lumea mea mă simt / Nemuritor şi rece."* (*Luceafărul*, Aprilie 1883). La Bacovia, acest titanism se află în umbră, strivit de oponenţa sordidă a universului său terestru, poetul fiind un solitar anxios, datorită şi structurii sale psihice, un solitar închis în spaţiul său pauper şi fantomatic, copleşit în această lume enormă şi dramatică: *"Sunt solitarul pustiilor pieţe / Cu jocuri de umbre ce dau nebunie! / Pălind în tăcere şi'n paralizie, - / Sunt solitarul pustiilor pieţe..."* (*Pălind*, 21-28 Mai - 4 Iunie 1907). Eminescu este cosmic, el priveşte în sus şi de sus *"Nemuritor şi rece"*, spre acea *"lume de mizerii"*; de fapt, e un damnat descătuşat. Bacovia este damnatul retras în universul său, aparent fără orizont, întunecat, cu adânci compartimente subterane, flagelat din toate părţile; acuzatul propriului său destin: *"Şi nimeni nu ştie ce-i asta - / M'afund într'o crâşmă să scriu, / Sau râd şi pornesc înspre casă, / Şi-acolo mă'nchid ca'n sicriu"*. (*Spre toamnă*, 18 Martie 1912).

Poezia lui Eminescu este complicată prin însăşi simplitatea ei; antitetică prin adevărurile pe care le exprimă, profundă prin ceea ce caută să fie pe deplin cunoscut, prin încercarea de a pătrunde în sfere astrale, tangente la elementele încandescente ale spiritului, la natura magnetică umană: *"Măşti de-o zi pe-o lume mică ce se măsură cu cotul, / În acea nemărginire ne'nvârtim uitând cu totul / ..... / Astfel într'a veşniciei noaptea pururea adâncă, / Avem clipa, avem raza, care tot mai ţine încă."* (*Scrisoarea I-a*, 1 Februarie 1881). Poezia bacoviană e lipsită de retorism, de patos; figurile umane tragice, suferinde reprezintă o natură umană dezarticulată, împietrită şi chinuită, ca în gravurile lui Frans Masereel, ori sculpturile lui Alberto Giacometti: *"Iubito, cu faţa de mort, / Fecioară uitată în turn, / Plângând în balcon / Cu grai monoton, / Cu suflet taciturn, / În visul meu te port"*. (*Psalm*, 1930).

Între cei doi poeţi, între romantismul eminescian şi simbolismul bacovian deosebirile sunt vizibile şi se pot delimita, stabilindu-se valorile poetice în raport cu unghiul de vedere conceptual, cu puterea creatoare interpretativă, cu modul de percepere şi intuiţie a lumii şi a vieţii, cu gradul de cultură şi în sfârşit cu etapa de dezvoltare ideologică, istorică şi socială a epocii respective. Dar în acelaşi timp se pot urmări unele elemente ce justifică afirmaţia corespondenţei dintre cei doi poeţi. Teoretic, la Eminescu şi la Bacovia întâlnim un aspect protestatar, interpretând fenomenul social în sens ideal, după modelul lui Prudhon şi Castille, un mod de a predica ofensiva într'o stare defensivă, până la scepticism. O atmosferă sumbră, mizeră găsim atât la Eminescu în poemul *"Împărat şi proletar"*, cât şi la Bacovia în poezia *"Seară tristă"*.

La Eminescu imaginea este uneori descriptivă, ca în *"Viaţa"*, nota sentimentală, tristă, dar profund umană, specifică romantismului scoate în relief poziţia celor două părţi antitetice. Acelaşi motiv al muncii ca la Eminescu în *"Viaţa"* îl întâlnim la Bacovia transformat într'un refren obsesiv, epuizant ca în poezia *"Un cântec"*. În unele versuri eminesciene, viziunea este apoteotică, acţiunea devine prezentă, aspectul figurativ ia forme materiale, vizual-auditive, halucinante, ca în *"Junii corupţi"*. La Bacovia în *"Serenada muncitorului"*, semnificaţia este asemănătoare cu aceea din *"Junii corupţi"* de Eminescu, temporalitatea însă diferă, viziunea este profetică, de perspectivă, acţiunea ia înfăţişare imperativă, ameninţătoare. Şi în cunoscutele versuri din *"Împărat şi proletar"* de Eminescu, antiteza este pregnant conturată, delimitarea celor două lumi este analizată în profunzime, îndemnul la acţiune însă la proporţii haotice. Accente imperative descoperim şi la Bacovia în poezia *"Spre primăvară"* cu o perspectivă optimistă de-o clipă ce se deschide la orizont. Creaţia bacoviană cu caracter social este o reprezentare modernă a eminescianismului protestatar, adecvat secolului al XX-lea, când contradicţiile economice, sociale, etice şi culturale se adâncesc direct proporţional cu spiritualitatea şi sensibilitatea poetului. Corespondenţa poeziei bacoviene cu poezia lui Eminescu, cu romantismul în general ne-o mărturiseşte chiar poetul în unele versuri: *"Ce vremuri atât de fericite / Mă'ndeamnă, singur, să stau - / Spre toamnă, duioase suspine / Din Eminescu, Heine şi Lenau..."* (*Amurg*, 1936). Prezenţa lui Eminescu în poezia bacoviană se relevă nu numai în poeziile cu factură socială, dar în special în poezia de meditaţie, şi în poezia erotică. Din registrul specific bacovian de toamnă, de plumb şi de moarte, se desprind şi note discrete de sarcasm amar şi uneori o dorinţă vitală, o sănătate horaţiană, un *"carpe diem"* adresat iubitei amintindu-ne de semnificaţia şi tonalitatea eminesciană: *"Lasă-ţi lumea ta uitată, / Mi te dă cu totul mie, / De ţi-ai da viaţa toată, / Nime'n lume nu ne ştie"*. (*Lasă-ţi lumea*, Decembrie 1883). Şi Bacovia: *"Ce poate, deci, a fi sub soare / În haosul imensităţii - / Dacă-ţi vei pierde fecioria / În taina rozã-a voluptăţii?"* (*Să ne iubim*, 1936).

Poezii ca: *"Noaptea"* (1871) şi *"Singurătate"* (1878) de Eminescu ne apropie prin atmosferă, calm şi culoare de poeziile bacoviene: *"Melancolie"* (1903), *"Decembrie"* (1906), *"Monosilab de toamnă"* (1915). *"Noaptea potolit şi vânăt arde focul în cămin; / Dintr'un colţ pe-o sofa roşă eu în faţa lui privesc, / Pân'ce mintea îmi adoarme, pân'ce genele-mi clipesc. / Lumânarea-i stinsă'n casă... Somnu-i cald, molatic, lin."* (*Noaptea*, 15 Iunie 1871). Şi Bacovia: *"Te uită cum ninge Decembrie / Spre geamuri, iubito, priveşte / Mai spune s'aducă jăratec / Şi focul s'aud cum trosneşte"* (*Decembrie*, 12-19 Octombrie 1914). Imagini paupere, atitudini şi aspecte groteşti, sumbre ca la Eminescu în: *"Cugetările sărmanului Dionis"* (1872) , *"Singurătate"* (1878), întâlnim şi la Bacovia în *"Sonet"* (1907), *"Singur"* (1925). *"În odaie prin unghere / S'a ţesut păinjeniş / Şi prin cărţile în vravuri / Umblă şoarecii furiş."* (*Singurătate*, 1 Martie 1878). Şi Bacovia: *"Odaia mea mă înspăimântă... / Aici n'ar sta nici o iubită, / Prin noapte, toamna despletită / În mii de fluiere cântă"*. (*Singur*, Mai 1925).

Bacovia adânceşte factorul creator eminescian din elegii şi în special din romanţe, sesizează dualitatea antitetică a elementelor componente, dându-le o interpretare modernă. Pornind dela esenţa mitică cu pronunţate trăsături creştine, dela antiteza dramatică din *"Luceafărul"* (1883), Eminescu ajunge prin acest cântec cosmic, la un prototip unic pentru alte creaţii ale sale ca: *"De câte ori iubito"* (1879), *"Ochiul tău iubit"* (1882), *"Pe lângă plopii fără soţ"* (1883), *"S'a dus amorul"* (1883), *"Adio"* (1883), *"Nu mă înţelegi"* (1886).

Datorită sensibilităţii şi spiritului său de observaţie, Bacovia a intuit şi a înţeles bine creaţia şi adâncimea eminesciană. În primul rând a fost surprins de cantabilitatea versurilor lui Eminescu, de mijloacele de expresie, apoi de profunzimea, de sensul meditativ, dramatic al creaţiei sale. Lirismul bacovian se desăvârşeşte astfel pe această linie. Eminescu cultivă în lirica sa melancolia din romanţele şi serenadele lăutăreşti, prin care subliniază solitudinea eroului său neînţeles şi îndurerat, ce trăieşte din clipele de aducere aminte, clipe în care îi revine chipul angelic şi luminos al iubitei. Peregrinările eroului prin codri şi pe dealuri, plimbările nocturne pe sub geamul iubitei, atmosfera revitalizantă, consemnează comunicarea dintre om şi natura reconfortantă.

Continuare în numărul viitor

UNVERSUL SIMFONIC

AL POETULUI SERGIU GROSSU

Motto:
"Omul n'are trăsături esenţiale. Îşi hotărăşte singur soarta, alegând între Dumnezeu şi Satan. Aşezat în centrul universului, OMUL nu <este> ci se face"

Pico della Mirandola

"Univers Simfonic", carte de poeme orale ale sensibilului Sergiu Grossu, conţine din start, în cadrul titulaturii, paradoxul dintre Cosmosul plenar, deplin, familiar, al grecului antic şi Universul - latin, mai extensibil şi mai metafizic. Atributul de *"simfonic"* e oscilatoriu pe scara definiţiilor fundamentale până la Haydn, considerat părintele simfoniei, evoluând prin Beethoven, Mahler, Prokofiev, ş.a., sugerând unitatea în diversitate. De aici încolo, poemele cu expresie paremiologică, moralizatoare, fin didacticistă, constituie un strigăt în sprijinul schimbării feţei acestei lumi, în direcţia celui care năzuieşte Calea, Adevărul şi Viaţa. Inovaţia poetică a acestui talent exuberant cunoaşte o arie lingvistică dintre cele mai întinse, dar şi contradictorii pentru cititorul avizat. Asociaţia elementelor participante e uneori bizară, în stilul picturii suprarealiste. Bunăoară *"CUIUL"*:

"Un cui de fier
(cam stingher)
apărut pe birou
în vecinătatea unui stilou..."

Naraţiunea discursului liric sentenţios, dialogul, meditaţia revoltatului, repetiţiile monorimice, răbufnirile incendiare în cadrul *"universului concentraţional"*, manifeste ale răzvrătitului asuprit, realizează din *"Cui"* un reper al jertfei, care la data respectivă (*"pe culmile disperării"* cum ar zice Cioran) aducea a tragică disperare:

"Ştiu cum să scap:
renunţ la cap..."

E, la un moment dat, acelaşi strigăt înnebunitor al lui Ch. Baudelaire: *"Oriunde, oriunde, numai în această lume NU!"*

"MUSCA" - alt poem tendenţios la modul superpozitiv; un protest vehement împotriva trivialităţii, uşurătăţii vieţii, compromisului laş şi abject, lăcomiei, nimicniciei care se autodevorează. Procedeele stilistice insolite - notăm sumar imperecherea fericită a unor substantive concrete cu atribute abstracte: *"un fus descompus"*, *"titirez nebun"*, *"picătură haotică"* etc. Finalul etic e demn de figurat într'o antologie a liricii moralizatoare productive:

"şi fluşturatecă
s'a înnecat
într'un castron cu dulceaţă.
Păcat
de viaţă !..."

Primele versuri din *"LANŢUL"* amintesc pe undeva de *"Călătorie în Hartz"* de H. Heine, sau mai degrabă de un orizont balcanic de tip Ion Barbu. În continuare, metrica folclorică împletită cu cea a protestelor futuriste maiakovschiene, cu elemente fantastice pe parcurs de factură E. Poe, cu rezonanţe tot mai generos lirice de o prospeţime şi o răzvrătire tipic grossiană, conduc la imposibilitatea înfrângerii definitive a omului opresat:

"- Nu m'ai înfrânt niciodată
Lanţule, Lanţule, blestemată
scornire
de înrobire..."

"BRADUL" vibrează precum enigmatica *"Mioriţa"*:

"apele, izvoarele,
luna şi cu soarele...
...
cu stelele
şi păsărelele
cu aurorile
şi florile..."

Misterioasa coincidenţă este faptul că se surprind uneori influenţele din *"Amintiri"* ale lui I. Creangă, evocând cântecul lui Mihai Scripcarul din Humuleşti, fie şi cu altă faţetă la sublimul poet Grossu:

"Frunză verde mărgărit
Dragi mi's slăvile de argint
Şi natura înviind..."

Finalul crează o atmosferă shakespeariană de tragism, dar e un tragism neaoş românesc amintind de Zamolxe, cu tentă testamentară precum ciobanul mioritic, baladesc, similar atmosferei din *"Dan căpitan de plai"*, cu jurământul de sfârşire nobilă, demnă, creştinească, în situaţia proximă dela cumpăna vieţii:

"Iar de cad sub greu topor,
De mi-e dat să mor, eu mor
drept, aşa cum am crescut
drept, aşa cum am crezut
drept, aşa cum am visat
drept, aşa cum am cântat..."

Repetiţia contribuie ca un adagiu liturgic, mărturie a faptului demonstrabil că poetul însuşi răstignit şi-a depăşit condiţia înălţându-se prin credinţă, prin Cristos, la valenţele azurului pur.

Ne oprim aici, fără a dezvălui cititorului toate marile emoţii abordând sintetic câteva exemple edificatoare din *"Galaxia umbrelor"* şi *"Galaxia luminilor"*, cum autorul şi-a împărţit cartea, toate poemele fiind egale prin profunzime şi aspiraţii, dăruite generos de un scânteietor talent şi om al suferinţelor, pentru a se consolida încrederea în natura viguroasă a creştinismului devotat, cavaler al speranţei, conştient de faptul că OMUL e unicul dintre fiinţe capabil să ridice slava lui Dumnezeu.

Nicolae RĂGAN

LINIA VIEŢII

de Ileana Mălăncioiu

"Moartea e duşmanul. Împotriva ei mă năpustesc cu lancea culcată, cu pletele fluturând în urma mea ca pletele unui tânăr, ca pletele lui Percival când galopa în India. Înfig pintenii în coastele calului. Neînfricat şi dârz, mă năpustesc împotriva ta, Moarte!" - aceste cuvinte, cu care Virginia Woolf încheie capodopera sa *"Valurile"*, ar putea fi şi cuvintele - panas pentru întreaga poezie de până acum a Ilenei Mălăncioiu.

Aşa cum a afirmat recent, la lansarea antologiei care o reprezintă: *"Linia Vieţii"*, (Editura Polirom) - şi după cum o mărturisesc cele mai izbitoare poeme ale sale, toate de o aspră frumuseţe, pentru Poetă *"Moartea este Răul Suprem"*. Dar, deşi încă din primele volume *"devine sesizabilă la o experienţă proprie, înspăimântătoare, din care iubirea şi moartea îşi trag părţi egale (...), Poeta nu se mărturiseşte. Ea pune la cale un scenariu al vieţii şi morţii, distribuie roluri, inventează personaje hieratice (...) Poeziile n'au structura epică, ci dramatică"* (Nicolae Manolescu în *Prefaţă*).

De aici, teribila şi sumbra tensiune pe care o transmit mai toate poeziile Ilenei Mălăncioiu. Semn al talentului autentic, care - cum spunea la lansarea antologiei Mircea Martin - *"nu se adaptează, ci îşi urmează linia lui, asumându-şi toate riscurile... Ileana Mălăncioiu a făcut rezistenţă prin poezia ei"*.

Iar Nicolae Manolescu a repetat, apăsat, concluzia sa, din *"Prefaţă"*: *"Ileana Mălăncioiu este o poetă inconfundabilă, nesupusă modelor sau variaţiilor de umoare a cenzurii, una dintre cele mai puternice personalităţi din întreaga literatură română"*.

Ce va urma după această antologie care închide şi, mai ales, deschide? Fireşte nu putem şti.

Poate că, aşa cum sugerează inspirata copertă semnată de Angela Rotaru - Serbenco, în armura ei fragilă, din smalţul scoicii supuse presiunii teluricului - ale cărui spaime le-a epuizat, trăindu-le până la capăt - Ileana Mălăncioiu a şi început să imagineze Ceremoniile Seninului. Căci de ce ne-ar mai îngrozi o viaţă întreagă Moartea dacă nu pentru a ne pregăti întâlnirea cu mereu amânatul crepuscul al lumii neînserate?

NU POPT SĂ MĂ PLÂNG

Nu pot să mă plâng de foame
Hrana mea din ceruri vine,
Dar mi-e teamă pentru zeul
Ce se va hrăni din mine.

Sunt prea neagră, sunt prea tristă,
Jertfa mea poate să-i pară
Şi mai slabă decât este,
Şi mai rea, şi mai amară.

Sângele-ar putea să-l verse
Într'un câmp frumos cu maci,
Carnea ar putea rămâne
Să se'mpartă la săraci.

Mihai CREANGĂ

Un ghid oribil

Vizitând castelul Iulia Hasdeu şi, desigur, muzeul memorial B.P. Hasdeu, am cumpărat şi noi broşurica-ghid, intitulată *"Bogdan Petriceicu Hasdeu. Spirit şi cultură prahoveană"*. Opusculul acesta are şi un supratitlu (de putem să ne exprimăm astfel): *"România. Un altfel de turism"*.

Acest ghid minuscul (de doar 12 pagini, socotind şi copertele) a fost editat, în 1998, de INFO-TEAM, având ca autori pe Alexandru Brumărescu (fotografii), Cristina Iliaş (design) şi Didona Căliman (text). Cât de urâtă treabă au făcut aceşti autori se va vedea din cele ce urmează.

1. *"Un altfel de turism"*. Scriem *"altfel"* (într'un cuvânt) când acest termen are valoarea de adverb şi devine, astfel, sinonim cu *"altminteri"*. Trebuia, aşadar, să se scrie *"alt fel"* (în două vorbe).

2. *"Urmaş al (...). B.P. Hasdeu (...) a strălucit în domeniul istoriei, lingvisticii, etnologiei, criticii şi istoriei literare"*. Formularea corectă ar fi *"în domeniile istoriei, al lingvisticii, al etnologiei, al criticii şi al istoriei literare"*.

3. *"Savant (...), a fost recunoscut şi numit membru (...) şi al Societăţii de Lingvistică <Jagellone> din Craiova"*. Polonezii, văzând un fals atât de mare, s'ar cruci. Există şi alte ciudăţenii în acest citat. Intâi, se cuvine să menţionăm că membrii unei academii sau ai unei societăţi ştiinţifice nu sunt numiţi, nici recunoscuţi, ci sunt aleşi. Înaintea cuvintelor *"a fost"* era obligatorie prezenţa numelui savantului sau a pronumelui personal *"el"*, în calitatea de subiect gramatical (şi logic). Acurateţea şi adevărul cer ca fraza criticată să se prezinte astfel: *"Savant (...), el fost ales membru (...) şi al Societăţii Jagellone de Lingvistică din Cracovia"*.

4. *"Continuându-şi studiile la Paris, urmează (...), devenind la 16 ani prima studentă româncă la Sorbona (...)"*. *"Româncă"* neputând fi adjectiv, rezultă că sintagma corectă ar fi *"studentă română"*.

5. *"Ca unul din rarele locuri spirituale..."* Nu *"din"*, ci *"dintre"* este prepoziţia adecvată în acest context.

6. *"Mesajele Iuliei erau transmise zilnic, la ceas de zi sau noapte"*. Se impunea prezenţa prepoziţiei *"de"* şi în faţa celui de-al doilea determinant al substantivului *"ceas"*: *"de noapte"*.

7. Iată şi o exprimare bombastică: *"În încăperea strâmtă, cândva purtând picturi murale, spiritul său pătrundea aşternând pe hârtie eternitatea"*. E grozav - nu? să poţi aşterne pe hârtie chiar eternitatea! Noi ne mulţumim doar cu aşternerea pe hârtie a unui gând despre eternitate.

8. *"Opera siritului Iuliei Hasdeu (...)"*. Sigur că *"siritului"*, în loc de *"spiritului"*, constituie o inadvertenţă tipogradfică, dar care rămâne gravă şi nescuzabilă, având în vedere scurtimea textului ghidului turistic (care, de-am da la o parte ilustraţiile şi schiţele, n'ar însuma nici trei pagini A4).

9. Pe ultima copertă (jos) dăm şi de această mostră de tembelism în exprimare: *"Acest program (...) în cadrul programului (...)"*.

10. Ultima copertă a acestui ghid ruşinos (un cras exemplu de ceea ce înseamnă lucrul de mântuială) conţine şi aceste inexactităţi: Str. Mărăşti, Muzeul Iulia Hasdeu, Braza şi Teleaga. Precizăm că este vorba de: str. Mărăşeşti (în Câmpina nu există stradă cu numele Mărăşti), Muzeul B.P. Hasdeu (prin urmare, nu muzeul ci castelul se numeşte Iulia Hasdeu), oraşul Breaza şi comuna Telega.

Ghidul acesta, întocmit în chip oribil de superficial, ne face de râs pe toţi Românii, nu doar pe autorii săi, inşi iresponsabili şi dornici de câştig rapid.

Mişu CASAPU

IMPRESII DESPRE CARTEA "MĂRTURISIREA UNUI NEÎNVINS"

DE MIHAI STERE DERDENA

Citind *"Mărurisirea unui neînvins"*, parcă o peliculă cinematografică mi se derula sub privire. Ştiam că voi fi martora unor întâmplări greu de imaginat, dar profund adevărate. Şi, pentrucă mă fascinează cunoaşterea profunzimilor, am curajul să *"privesc"* ororile trăite de alţii, fiindcă întâmplător, poate, în pofida sensibilităţii pe care o am, asemeni multor oameni, sufletul îmi este călit, fortificat şi pregătit să trăiască şi să cunoască totul despre cele ce au fost, vor fi şi, sper, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-mi pot construi imaginea drumului spre divinitate, spre ceea ce este, cu adevărat, calea către eternitate.

Ce este cartea Domnului Derdena? Dacă nu altceva, în orice caz forţa de a birui răul, puterea voinţei de a sacrifica trupul în favoarea spiritului, de a se scarifica pe sine pentru alţii, de a spune adevărul în faţă, de a se opune răului, de a-L slăvi pe Dumnezeu, de a-L urma pe Fiul Său, lăsându-se bătut şi umilit de fiinţe josnice, care nu ar fi meritat nici măcar să-i spele picioarele.

Câţi dintre noi am putea să-l urmăm? Câţi am avea forţa de a mai nădăjdui când orice frântură de speranţă ar fi nimicită de noi şi noi pătimiri?

Iisus Hristos ne-a învăţat că, atunci când ne este dată o palmă, să întoarcem şi obrazul celălalt. Dar câţi dintre noi putem face acest lucru? Vom spune mai toţi, asemeni lui N. Steinhardt, *"Ştiu ce trebue să fac, dar nu ştiu ce voi face!"*

Cât a suferit Domnul Mihai Stere Derdena, cunoaştem din memorabila-i *"Mărturisire..."* şi, ştiind acest lucru, putem afirma doar cuvintele preotului de mare spiritualitate Dumitru Stăniloaie:

"Cunoaştem cât iubim, iubim cât cunoaştem".

Domnul Derdena, fiind un cunoscător şi un iubitor al credinţei, a ştiut întotdeauna că, *"...în faţa lui Dumnezeu, trebue să preiei o relaţie, să salvezi o parte din lume în tine, dacă ai dorinţa să fii, la rândul tău, salvat"* (H.R. Patapievici).

"Mărturisirea unui neînvins" îşi va lua locul printre *"Sfidarea memoriei"* - Al. Paleologu, *"Jurnalul dela Păltiniş"* - G. Liiceanu, *"Apel către lichele"* - G. Liiceanu, *"Jurnalul fericirii"* - N. Steinhardt, *"Politice"* - H.R. Patapievici, *"Eterna întoarcere"* - Cornelia Pillat.

Din cauza *"efemeridelor"* mulţi dintre noi ne pierdem în mrejele hazardului, uitând adevărata cale, uitând de aproapele nostru, uitând de Dumnezeu. Pierzând nepreţuite momente cu nimicuri, omul nu-şi rezervă timp autocunoaşterii, cugetării, exerciţiului voinţei, înţelegerii rostului vieţii şi, astfel, se ajunge la trecerea multora dintre noi, în stânga Tatălui şi, doar a puţinora, în dreapta Lui.

Nicoleta MORARU

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

ABSENŢA LUI DUMNEZEU ÎN CEI ZECE ANI DE DUPĂ REVOLUŢIE

-Păţania mea ca "invitat-surpriză" la TVR 2-

——Sergiu GROSSU——

Chiar a doua zi dela sosirea mea la Bucureşti, pe la jumătatea lunii Decembrie, D-na Marilena Rotaru mi-a telefonat, spunându-mi că m'a programat să particip la emisiunea culturală ***"Punct... şi dela capăt"*** din 20 Decembrie 1999, ora 19.45, pe TVR2, alături de Ion Caramitru, Ministrul Culturii, şi Eugen Simion, preşedintele Academiei Române. Eu figuram, în programul emisiunii, ca "*invitatul-surpriză*".

Nu mă aşteptam ca, în cele aproape două ore ale programului anunţat, să mi se rezerve doar câteva minute, pentru a vorbi şi despre felul în care am trăit - ca exilat politic la Paris - momentele excepţionale ale Revoluţiei din ultimile zile ale lunii Decembrie, ***şi*** despre realizările mele în Franţa, în România şi la Chişinău, în cei zece ani care s'au scurs de atunci.

Dacă mi s'ar fi adus la cunoştinţă puţinătatea timpului acordat de Cătălina Ţârlea, moderatorul emisiunii în direct, n'aş fi acceptat această lipsă de politeţă din partea televiziunii române, fiindcă la Paris, cu ani în urmă, mi s'a dat posibilitatea să prezint de două ori, prin intermediul micului ecran, atât rostul şi importanţa publicaţiei mele lunare ***Catacombes*** (subintitulată *"Messager supraconfessionel de l'Eglise de Silence"*), cât şi apariţia unei cărţi tulburătoare prin cuprinsul ei, *"Les Enfants du Goulag" (Copiii Gulagului)*. Aveam la dispoziţie, de fiecare dată, nu mai puţin de 15 minute. Dar aceasta se petrecea în Franţa, unde mă refugiasem, împreună cu soţia mea, acum 30 de ani, ***şi nu în propria mea ţară,*** în care am suferit rigorile regimului comunist, mizeria materială, hărţuielile Securităţii şi condamnarea la 12 ani temniţă grea.

De aceea, ca urmare a păţaniei mele, ţin să prezint cititorilor ***Cuvântului Românesc*** ceea ce mă pregătisem să spun în cadrul emisiunii susamintite, respectiv în ce fel a reacţionat Exilul român din Franţa cu ocazia marelui, surprinzătorului eveniment al Revoluţiei, şi care i-a fost starea sufletească în scurta perioadă a bucuriei sale explosive, când mai credea - cum era şi normal - că asistă, de departe, la tăvălugul anticomunist al unui popor în justificată revoltă, umilit şi asuprit în cele patru decenii de dictatură marxist-leninistă. Mă refer la ***Exilul creştin***, în totul potrivnic ideologiei comuniste şi nu la ***Exilul de stânga***, pentru care obiectivul central era răsturnarea lui Ceauşescu şi-atât, ţara urmând să fie guvernată de aceleaşi structuri bolşevizate, devenite, peste noapte, *"revoluţionari"* şi *"eroi"*.

În ce mă priveşte, prăbuşirea dictaturii ceauşiste nu m'a surprins. Această schimbare o aşteptam - măcar parţial realizată - de multă vreme. Măicuţa m'a învăţat să mă aplec zilnic pe paginile Sfintei Scripturi, judecând, în lumina ei, orice întâmplare familială, orice eveniment naţional. Sub influenţa *"pedagogiei"* sale religioase, mi-a fost posibilă rezistenţa spirituală, de mai târziu, faţă de ateismul comunist, impus de armata sovietică de ocupaţie, deoarece ***ştiam*** că Dumnezeu este alături de noi, în cele mai grele împrejurări; că El este, aşa cum citeam în psalmul 45, *"scăparea şi puterea noastră, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi"*. În cartea proorocului Isaia, de pildă, găseam certitudinea milostivirii divine: *"Domnul a mângâiat pe poporul Său şi de cei în necaz ai Lui S'a milostovit"* **(Isaia, 49, 8-13)**. Dar, mai ales, eram avertizat de apropierea dreptăţii lui Dumnezeu şi-a descătuşării: *"Dreptatea Mea este aproape şi braţul Meu va face dreptate popoarelor... Curând cel ferecat în căluşe va fi dezlegat şi nu va muri în temniţă..."* **(Isaia, 51, 5 şi 14)**.

La moartea lui Stalin ne plăcea să citim din Biblie: *"Cum s'a sfârşit cu asupritorul şi cum a încetat chinul nostru! Domnul a zdrobit toiagul celor fără de lege, sceptrul răilor apăsători! Iată pe cel care lovea popoarele fără încetare cu mânia lui şi care în întărâtarea lui punea neamurile sub stăpânirea lui, supunându-le fără cruţare! Tot pământul este în pace şi se odihneşte; toţi izbucnesc în cântece de veselie!"* Cu aceleaşi mângâieri am întâmpinat şi revoluţia din Ungaria, în 1956, şi anii de aprigă puşcărie, când ne simţeam mai liberi în sufletele noastre convertite, fidele Domnului Iisus, decât călăii ce ne torturau, încătuşaţi de ideologia lor totalitară.

Când a început Revoluţia din Decembrie, mai întâi la Timişoara, şi apoi la Bucureşti, am îngenuncheat în faţa icoanei Mântuitorului şi, cu lacrimi de bucurie, am deschis Biblia, la proorocul nostru drag, şi-am citit din nou versetele care ne-au cutremurat la moartea lui Stalin. Iar după execuţia cuplului Ceauşescu, tot în genunchi, ne-am dat seama cum se împlinesc profeţiile Sfintei Scripturi: *"În iad s'a pogorît mărirea ta, în cântecul harfelor tale. Sub tine se vor aşterne viermii şi viermii vor fi acoperământul tău... Cei ce te văd îşi întorc privirea înspre tine şi se uită cu luare aminte, zicând: Oare acesta este cel ce prefăcea lumea în pustiu şi cetăţile le dobora şi nu da drumul robilor săi?"* **(Isaia, 14. 11-17)**.

Toată ziua de 22 Decembrie, deci în plină revoluţie românească, am cutreierat Parisul în maşină, cu soţia mea alături, lăsând posturilor de televiziune cartea mea, apărută în 1987: ***"Le Calvaire de la Roumanie chrétienne"*** (Calvarul României creştine), în care denunţam totalitarismul lui Ceauşescu şi nebunia lui destructivă, fără a neglija rezistenţa spirituală a României creştine, în ciuda maşinaţiunilor şi a constrângerilor poliţieneşti: *"Din fericire* - îmi încheiam pledoaria anticomunistă -, *în catacombele credinţei lor batjocorite, credincioşii din România se răzvrătesc. De neclintit şi puri, ei muncesc, împotriva vânturilor şi a mareelor, pentru renaşterea creştină a poporului român şi pentru aderarea sa entuziastă la adevărurile eterne ale Evangheliei"*. Credeţi că am fost invitat să-mi dau şi eu cu părerea despre ceea ce se întâmplă pe pământul dela poalele Carpaţilor? Problema spiritualităţii creştine nu interesează mass-media din *"Statul laic"* care este Franţa. Ca şi astăzi, ***atunci*** prima politicul şi comentariile Românilor de stânga (revelaţiile Cuvântului lui Dumnezeu nu aveau nici o căutare).

Nu mi-a rămas decât revista ***Catacombes***. Iată ce scriam în editorialul Nr-ului de pe luna Ianuarie 1990, intitulat *"Roumanie martyre"*: *"Românii nu vor uita niciodată că, sub privirile indiferente ale noii ierarhii ortodoxe, înscăunată cu binecuvântarea Comitetului Central al Partidului, au pierit - în urma actelor de teroare indescriptibile - mitropolitul Moldovei Irineu Mihălcescu, episcopul de Huşi Grigore Leu, şi patriarhul Nicodim. Că aproape toţi eopiscopii Bisericii unite, suprimată la 1 Decembrie 1948 (...) s'au stins umiliţi, batjocoriţi, maltrataţi fie în temniţele comuniste, fie în reşedinţă supravegheată. Că martirologiul Bisericii Catolice de rit latin, supusă aceleiaşi persecuţii sângeroase, cuprinde nume de prelaţi în mod sălbatic lichidaţi (...), datorită unor tratamente ignobile pe care le-au suferit pe şantierele de muncă forţată... În felul acesta, frumoasa ţară a Carpaţilor a devenit, de-a lungul anilor de dictatură monstruoasă a lui Gheorghiu-Dej şi-a lui Nicolae Ceauşescu, o imensă închisoare, un abominabil univers carceral, unde Partidul şi clica sa de opresori nemiloşi au săvârşit <un veritabil genocid spiritual şi naţional> (ca să preluăm cuvintele din plângerea unui grup de credincioşi şi preoţi catolici, adresată Papei Ioan Paul al II-lea)"*.

În concluzie, arătam că ţara noastră nu-şi poate pregăti viitorul - de vreme ce revoluţia a fost acaparată de foştii membri marcanţi ai Partidului Comunist Român, în frunte cu Ion Iliescu - decât declanşând *"o altă revoluţie"*, despre care ne vorbeşte Evanghelia - ***revoluţia creştină a transformării spirituale a vechilor structuri sociale***, prin intervenţia regeneratoare a Duhului Sfânt.

Însă ***cum*** să ridicăm România, încăputâ pe mâna neocomuniştilor? Aşa gândeam în clocotul dezamăgirii, deplin conştienţi că jertfa martirilor Revoluţiei şi-au însuşit-o netrebnicii de ieri ai unei orânduiri netrebnice. Şi la fel gândim şi'n clipa când înşăilez aceste rânduri (gânduri pe care nu le-am putut materializa în emisiunea televizată din 20 Decembrie, oprindu-mi-se grăirea care stânjenea, probabil, cine ştie ce conştiinţă pătată din conducerea TVR2). Da, ***cum să ridicăm România din decăderea sa morală***, când Dumnezeu este absent în preocupările oamenilor politici, în orgolioasele lor tentaţii de zbenguială parlamentară? Când privilegiaţii nomenclaturii comuniste (foştii securişti, foşti colaboratori, sprijinitori şi turnători ai torţionarilor de atlădată, foştii secretari ai organizaţiilor de partid şi chiar foştii miniştri comunişti) se lăfăie ca deputaţi şi senatori, în parlamentul post-revoluţionar? Când foştii membri ai Comitetului Central, foştii rapsozi şi apologeţi ai tiraniei comuniste, foştii lingăi ai lui Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu sunt membri ai Academiei Române, analişti politici sau mentori ai mass-media, ***de parcă nimic nu s'a schimbat dela asasinarea dictatorului megaloman din Scornicești***? Când egoismul, agnosticismul, superficialitatea, când toate tarele care zac într'un sufflet indiferent la problemele spiritualităţii creştine, se opun îngemănării sufleteşti a întregii românimi, împiedicând irupţia unui nou suflu de viaţă patriotică, plămădit din îndrăzneală şi jertfire de sine?

Dacă nu mi s'a dat posibilitatea să rostesc mesajul meu televizat către tineretul român, la implinirea celor zece ani dela Revoluţia care ne-a împrumutat, în primele două săptămâni, aripile unor noi nădejdi de trainice realizări româneşti, îl adresez prin acest articol. Ţara nu este încă defnitiv debarasată de comunism şi de vestigiile deceniilor de subjugare marxist-leninistă. Guvernanţii pentru care am votat şi pe care i-am adus la putere în Noembrie 1996, s'au adeverit incapabili să ridice România din dărâmăturile moştenite dela călăii de ieri, duşmani înveteraţi ai libertăţii şi ai progresului social. Ca neamul să reînvie şi să scape de cenuşa barababurii politice, ca patria să ajungă pe culmile pe care le merită, trebue să n'o iubim numai cu vorba, ca făţarnicii, ci *"cu fapta şi cu adevărul"*, precum cere Evanghelia, pentru a ne scutura de structurile vechi, putregăite, cu ajutorul Duhului Sfânt şi prin credinţa în Iisus Hristos, făcând din El idealul nostru de împlinire şi unicul sens al trăirii.

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ (1927-2000)

-I-

Prof.Univ. Dr.Nicolae CIACHIR

În numărul de pe Noembrie 1999, al *"Cuvântului Românesc"*, unde scriu constant materiale istorice, în majoritate pe surse de arhivă, afirmam că doresc să încep să public o sinteză a istoriei contemporane, în perioada de când m'am născut (1927) şi până în zilele noastre.

Copil fiind, am reţinut evenimentele din anul 1933. Primul eveniment: eram în vizită la bunicul meu, preotul Mihail Ciachir, când la 1 Decembrie s'a sărbătorit Unirea dela 1918 şi am văzut parada militară şi retragerea cu torţe a unor regimente dislocate în capitala Basarabiei. Al doilea eveniment, la noi acasă, într'un sat din Sudul Basarabiei, unde tatăl meu, Ciachir Nicolae era preot.

Era sfârşitul lunii Decembrie, viscolea şi era o zăpadă de peste un metru. În jurul orei 11 noaptea, auzim bătăi puternice, câinii încep să latre şi o voce puternică strigă: *"Părinte, vă rog să ieşiţi puţin afară"*. L-am urmat şi eu în curte pe tata care, cu lanterna, l-a văzut pe şeful de post, plutonierul major Ionescu, iar în spatele său un jandarm, cu arma pe umăr. Tata era prieten cu Ionescu şi a rămas foarte mirat de sosirea acestuia, spunându-i să poftească în casă. Acesta a luat poziţia de drepţi şi a spus: *"Părinte, sunt într'o misiune oficială. Primul ministru al României I.G. Duca a fost asasinat şi am primit ordin să strângem toate armele de foc dela populaţie, fie că au sau nu permis. Deşi nu aveţi permis, sunt informat că aveţi în casă un revolver şi aştept să mi-l predaţi"*. Tata i-a răspuns că n'are nici o armă de foc în casă. *"Părinte, mi-am terminat misiunea oficială şi acum aştept invitaţia D-voastră să intru în casă şi să beau un păharel de vin"*. Apoi s'a adresat jandarmului: *"Întoarce-te la post şi telefonează la Legiunea de jandarmi că preotul n'are arme de foc"*. Am fost mirat de ce tata n'a spus adevărul, deoarece în dormitor, într'un dulăpior era un revolver mare şi alături o cutie plină cu gloanţe.

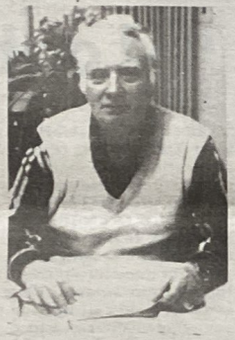

Tatăl meu n'a făcut nici un fel de politică, iar la alegeri vota cu liberalii, zicând că le simpatizează programul. Deoarece aveam un aparat de radio *"Columbia"* foarte bun, intelectualii satului, 10 - 15 în total, veneau la noi în casă - erau înscrişi la diferite partide - iar în ajun de alegeri, se certau, se înjurau, nu se mai vizitau; după alegeri însă, erau iar foarte buni amici. Eram copil şi eram foarte mirat de comportarea lor.

Referitor la politică, îmi amintesc un episod. În 1937 venise guvernul Goga-Cuza. Apare la noi un cetăţean, împreună cu primarul care ne era fin şi pe care eu eram supărat că, în calitate de naş, nu-mi pupa mâna. Primarul era un om înalt, cu nişte mustăţi răsucite şi avea un ceas de aur cu un lanţ masiv pe care-l purta la vestă; fusese ofiţer în armata ţaristă şi-l primise dela un general în Primul Război Mondial, pentru acte de mare bravură. Era un om bogat, avea multe hectare de pământ, circa 300 de oi şi câteva hectare de vie nobilă. Era Bulgar, îl chema Dadiverin, dar era un bun Român. În 1940 a fost deportat în Siberia cu toate neamurile sale, unde a murit, iar unii din neamul lui s'au întors în sat după 30-40 de ani. Cetăţeanul celălalt era înalt, subţire, avea o haină de piele ponosită şi, deşi era un om de circa 30 de ani, avea foarte multe riduri.

După ce-a stat la masă şi a băut mai multe păhărele de vin, l-a rugat pe tata să primească funcţia de primar, deoarece ceilalţi din sat sunt cam toţi compromişi. La refuzul tatei, i-a spus că preotul Munteanu a acceptat să fie primarul oraşului Ismail, iar apoi a trecut la ameninţări şi înjurături. Aveam 10 ani şi am rămas profund surprins de atitudinea unui om care a fost omenit la noi în casă. Preotul Munteanu dela Ismail, care a fost primar circa o lună, în 1940, când s'au retras autorităţile române, a fost omorît în faţa catedralei, i-au tăiat membrul şi i l-au băgat în gură; erau adepţii noului regim, care până atunci erau slugarnici şi linguşitori şi făceau comerţ cu obiecte dubioase.

Vorbind de preoţi şi de Ismail, ca elev de liceu în 1943-1944, am audiat o serie de conferinţe ale vestitului preot care a trăit în exil, Virgil Gheorghiu, autorul celebrei cărţi *"Ora 25"*. Era atunci îmbrăcat în uniformă de locotenent, era, se pare, ofiţer activ, iar soţia lui, era învăţătoare în Transilvania. Scrisese o carte incendiară *"Ard malurile Nistrului"*, unde demasca ororile ocupaţiei sovietice în Basarabia. L-am revăzut în Canada, la Montreal în 1990, la Congresul româno-american (ARA).

Era 28 Iunie, zi de doliu pentru poporul nostru, când în 1940 Ruşii ne-au răpit Basarabia. Am cerut să iau cuvântul 5 minute, pentru a marca evenimentul. Am fost refuzat de către prezidiu, în care se afla şi părintele Gheorghiu. M'am dus la dânsul şi i-am spus că îl cunosc de când a venit să ţină conferinte la Ismail. Atunci, dânsul a intervenit şi a spus că-mi cedează din timpul lui de expunere.

Personal, am o predilecţie de-a citi lucrări memorialistice, deoarece din fiecare învaţi ceva. Dela circa 50 de ani, am început să-mi scriu memoriile, dar după câteva pagini abandonam foile şi mă apucam de altă lucrare. Parcă o forţă nevăzută îmi lua mâna de pe maşina de scris, era ceva curios, inexplicabil.

Continuare în pag. 15

NU VA FI PACE SUB MĂSLINI

Gh. BUZATU

Dacă nu este, atunci ar trebui să fie astfel.

Adică. Nimeni dintre cei care se încumetă să se implice în politica Balcanilor să n'o facă dacă: - ignoră stadiul actual al cunoștințelor despre trecutul, prezentul și, într'un fel, despre viitorul regiunii; - nu cunoaște complexitatea problemelor, moștenite ori create artificial, cu care se confruntă în orice moment zona; - nu admite că problemele respective se află în cea mai armonioasă interdependență și că, mai noi ori mai vechi, acestea amenință oricând să devină actuale.

Unul dintre istoricii reputați ai acestui veac, ca autor al unei *Istorii a popoarelor balcanice* ce a cunoscut diverse ediții în mai multe limbi străine, l-am numit pe Francezul René Riestelhueber (1881-1960), reținând faptul unanim recunoscut potrivit căruia ***Balcanii reprezintă butoiul de pulbere al Europei,*** a observat: ***"Trecutul înlesnește înțelegerea prezentului și viceversa"*** (cf. René Riestelhueber, *A History of the Balkan Peoples*, edited by S. D. Spector, New York, Twayne Publishers Inc., 1971, p.VII). De aceea se impune înainte de toate a menționa unele dintre cărțile de referință despre istoria Balcanilor. Le menționăm nu pentru a face o inutilă paradă de erudiție, ci pentrucă astfel trebue procedat și pentrucă sunt convins că de existența lor ar trebui să știe orice politician ori militar.

Subliniez că nu este vorba atât de o familiarizare cu bibliografia temei, cât de desprinderea corectă a învățămintelor transmise de către străluciți înaintași. Mă gândesc, în această privință, la cărțile lui J. Aulneau (*Histoire de l'Europe Centrale*, Paris, Payot, f.a.) și J. Ancel (*Manuel géographique de politique européenne*, I, Paris, Delagrave, 1936), ale lui Jovan Cvijic (*La Péninsule Balkanique. Géographie humaine*, Paris, A. Colin, 1918) și Isaiah Bowman (*The New World: Problems in Political Geography*, New York, World Book Co., 1928, cu o ediție franceză datând din același an - Paris, Payot) sau J. P. Cole (*Geography of World Affairs*, ediția a IV-a, Harmondsworth, Penguin Books, 1974); de istoriile lui René Riestelhueber (menționată deja) ori de acelea ale lui Robert L. Wolff (*The Balkan in Our Time*, Cambridge, Harvard University Press, 1956), L. Stavrinos (*The Balkans since 1453*, New York, 1958), George Stadtmüller (*Geschichte Südosteuropas*, München, R. Oldenbourg, 1950) și mai recent, de *A History of the Balkans* (2 volume, diverse ediții) de soții Charles și Barbara Jelavich ori de volumul de studii coordonat de aceiași, cu apariție ceva mai veche (cf. *The Balkans in Transition*, Hamden, Archon Book, 1974).

Un bilanț, fie cât de sumar, nu poate ignora desigur cărțile istoricilor români, cu deosebire ale inegalabilului N. Iorga, care, timp de aproape o jumătate de veac, a acoperit cu strălucire domeniul studiilor de sinteză și analiză comparatiste sud-est europene (vezi, mai ales, *Istoria statelor balcanice în epoca modernă*, Vălenii de Munte, 1913, cu două ediții în limba franceză - 1914 și 1925; *Le caractère commun des institutions du Sud-Est de l'Europe*, Paris, J. Gamber, 1929; *Histoire des Roumains de la Péninsule des Balcans*, Bucarest, 1919; *Istoria războaielor balcanice*, București, 1915; *Iluzii și drepturi naționale în Balcani*, Vălenii, 1916; *Ce este Sud-Estul european?*, București, 1940) ori a investigat separat trecutul fiecăruia dintre statele și popoarele balcanice și legăturile acestora cu Românii, predilecția istoricului îndreptându-se spre Sârbi (vezi, în acest sens, *Pagini despre Serbia de azi*, București, 1914; *Politica austriacă față de Serbia* București, 1915; *Serbia eroică și martiră*, Vălenii, 1915; *În Serbia de după războiu*, Vălenii, 1927; *La Serbie en 1871-2*, Bucarest, 1916; *Relations entre Serbes et Roumains*, Vălenii, 1913 ș.a.). Poate că nu este nefolositor să reamintesc că, într'o conferință ținută la Craiova la 22 Noembrie 1915 în folosul refugiaților sârbi, N. Iorga a condamnat războiul dezlănțuit de Austro-Ungaria împotriva Belgradului și a prezis că: ***"Serbia nu moare... De pe câmpul înfrângerii sale din 1915 ea se va ridica mai mare"*** (cf. *Oltenia și Serbia*, Vălenii, 1915, p.31).

Studiile unor specialiști ca acei menționați atestă o sumă de concluzii îndubitabile și care ar trebui bine reținute și înțelese de către politicieni și militari, spre a nu mai greși copilărește, precum în anul de grație 1999. Gravitatea și intensitatea unor probleme care în Balcani reizbucnesc cu o precizie - aș îndrăzni s'o numesc *matematică* - atestă nu numaidecât vechimea și persistența lor, ci și faptul că multe au ajuns fără un început și un sfârșit previzibile sau controlabile. Tot astfel, cu referire la soluționarea lor, este greu de presupus ori de așteptat că s'ar putea încheia prin impulsuri ori presiuni *din afară* cât timp ele n'au fost stinse *din interior*, cu alte cuvinte ***dacă persistă premisele.***

O altă lecție ce se desprinde din desfășurările veacurilor XIX-XX conduce la concluzia fermă că, de fiece dată, amestecul în afacerile Balcanilor al Marilor Puteri, fiecare cu interese și cu mijloace distincte de acțiune, departe de-a simplifica ori de-a "stinge" cazurile, le-a complicat peste măsură, aducându-le în stadiul celor inextricabile. Cazurile războaielor balcanice din 1912-1913 au fost exemplificatoare în acest raport (vezi René Riestelhueber, *A History...*, pp.211-236). Naționalismele balcanice, care astăzi pot apărea exacerbate, inutile și chiar periculoase, dar care au jucat un rol pozitiv în afirmarea statelor și în sustragerea lor de sub dominația Imperiului Otoman, nu pot fi *"tratate"* prin războaie și cruciade, în condițiile în care complexitatea etnică a ariei oferă în orice clipă prilejuri pentru afirmarea unor pretenții iredentiste din orice direcție și în orice direcție (cf. H.L. Kostanick, *The Geopolitics in the Balkans*, în *The Balkans in Transition*, ediția citată, p.50).

Timp de decenii, Serbia s'a aflat în epicentrul întrigilor balcanice, cu toate avantajele și dezavantajele pe măsură, ceea ce nu îndeamnă să omitem că Sârbii s'au confruntat, c[illegible] mai adesea *nu fără succ[illegible]*, cu toate marile imperii ale timpului: după cel turcesc, cu Austro-Ungaria, cu Germania și Italia, cu Rusia lui Stalin și, în ultimă instanță, cu blocul NATO, reprezentând interesele imperiului universal al SUA combinate cu acelea ale unor puteri de rangurile I, II sau III. Câștigurile realizate din asemenea confruntări pot fi cuantificate, dar esențial rămâne faptul că *națiunile nu pot fi nimicite*, nici în cadrul celui mai optimist program civilizator, dar, cu siguranță, ***imperiile nu cutează a se înfrunta cu factorul timp*** (Jean-Baptiste Duroselle, *Tout empire périra. Théorie des relations internationales*, ediția a III-a, Paris, A. Colin, 1992, passim). Regretatul și reputatul specialist în domeniul istoriei relațiilor internaționale sugera că imperiile sunt ca și războaiele, care n'au încetat și nu vor înceta să se producă, ele determinând chiar moartea sau apariția unor imperii. Iar acestea se vor naște spre fericirea ori spre nenorocirea unor popoare, științific previzibilă fiind doar *moartea lor* (ibidem, p.312).

Numele lui Isaiah Bowman este demult celebru. Nu atât pentru cărțile sale ori pentrucă a fost directorul faimoasei *American Geographical Society*, cât pentru munca desfășurată în calitatea-i de coordonator al grupului de experți care a pregătit documentația enormă a delegației SUA pentru Conferința Păcii dela Paris din 1919-1920 ce a stabilit configurația politică a Europei și a lumii pentru decenii. În menționata-i *Lume nouă*, Isaiah Bowman a cuprins și harta Europei Centrale la sfârșitul războiului mondial din 1914-1918, indicând nu mai puțin de 32 de puncte în care se desfășurau ori erau posibile contestații teritoriale. Este foarte important să reținem unele dintre acestea: 1. Tirolul austriac; 7. Zona sârbo-albaneză; 10. Dobrogea meridională; 12-13. Banatul de sud și de nord; 14. Ungaria meridională; 15. Transilvania; 16. Rutenia orientală și Basarabia; 23. Silezia Superioară și Danzigul; 24-26. Frontierele apusene ale URSS; 32. Schleswig (vezi Isaiah Bowman, *Le Monde nouveau*, p.4).

Precizăm, într'un context de fel întâmplător, că *"zona sârbo-albaneză"* depistată de Bowman trimite la regiunea Kosovo de astăzi!

La câteva decenii după Bowman, H.L. Kostanick, ambiționând să stabilească coordonatele geopoliticii Balcanilor, a întocmit un tabel cuprinzând *"schimbările teritoriale"* și *"problemele"* zonei în număr de 27. Kostanick a îmbogățit lista lui Bowman pentru Sud-Estul Europei, cuprinzând în aria Balcanilor toate *"zonele în litigiu"* din Iugoslavia, Macedonia, Bulgaria, Grecia, Albania, Turcia, Austria (Styria), Italia (Triest) și România. Pe penultimul loc din tabelul său figura ***regiunea Kosovo.*** Ceea ce interesează constă în faptul că *"punctele fierbinți"* identificate în zonă însumau 123.132 mile pătrate și o populație de 19,1 milioane locuitori, adică ***o treime*** din suprafața totală a ariei geografice a Balcanilor și aproximativ ***un sfert*** din populație, respectiv 340.000 mile pătrate și 65.000.000 locuitori (cf. *The Geopolitics of the Balkans*, p.49). Scepticismul autorului menționat era dela sine înțeles, în acele (aceste) condiții, în care *fiecare putea (poate) avea pretenții dela fiecare* (*ibidem*, p.49-50). Semnele de întrebare persistau cu atât mai mult cu cât era cunoscut că Marile Puteri interveneau în Balcani pentru a obține ceea ce doreau prin pace și război (*ibidem*, p.51).

Este mai mult decât sigur ca, în 1989-1991, prăbușirea sistemului comunist în Europa est-centrală și de sud-est a determinat importante modificări în privința ***calendarului*** abordării unor probleme teritoriale sau etnice în regiune, deci inclusiv în Balcani, fără însă a fi afectat grav și ***esența problemelor.*** În mod surprinzător, Puterile Occidentale s'au arătat cu acel prilej sau ulterior mai puțin interesate în disoluția Imperiului Kremlinului, dar au programat și cooperat îndeaproape la dezmembrarea Iugoslaviei, până atunci unanim recunoscut drept ***singurul stat comunist "cu față umană"!*** Pentru Washington și Londra, pentru Paris și Bonn, tentativele Cecenilor, de pildă, au fost asimilate cu acelea ale unor rebeli amenințând integritatea fostului imperiu sovietic, dar aceleași capitale au reacționat și susținut prompt inițiativele pornite din Slovenia, Croația, Bosnia și, în ultima dată, din Kosovo. Ne putem întreba așadar: Ce va urma?

Continuare în pag. 18

UN ISTORIC ROMÂN

Urmare din pag. 14

În Noembrie 1999, adresându-mă cititorilor *"Cuvântului Românesc"*, scriam că *"50 de ani de experiență în învățământul românesc, ca și tot atâția în cercetare, îmi dau dreptul de-a scrie o sinteză a istoriei poporului român"*, insistând pe perioada contemporană, unde îmi fructificam și amintirile personale. Voiam să încep să public, din Ianuarie 2000, mai ales că în țară se duceau discuții aprinse privind manualele alternative de istorie, unele din acestea semănând, pe bună dreptate, cu niște almanahuri sătești.

Deși n'am avut dureri specifice, ci doar oboseală, pe 13 Noembrie 1999, mi se depistează un infarct miocardic, cu o mare ruptură, infarct pe care l-am dus pe picioare două zile. Medicul de familie, Parceli Elian, mă duce urgent la spitalul Sf. Pantelimon, spital clinic de urgență, cu specialiști cardiologi în tratarea infarcturilor. Doi medici remarcabili, Doctorul Costel Sorin Stamate și Nichita Alexandru, cu dăruire, mi-au salvat viața, în primele două zile șansele mele de supraviețuire fiind de 33%.

Trecând moartea pe lângă mine, în primele șapte zile când nu aveam voie să mă mișc, mi-am trecut prin memorie întreaga viață și am înțeles de-abia acuma de ce până la 72 de ani, nu m'am apucat să-mi pun pe hârtie memoriile. În acele zile, am avut o serie de discuții cu Doctorul Stamate, mare iubitor al adevărului istoric, care este și cadru didactic universitar cu 25 de ani experiență; i-am vorbit de Câmpul Românesc dela Hamilton și i-am oferit câteva numere din *"Cuvântul Românesc"*.

Revenind la mine, am avut coleg de liceu și bancă la liceul *"Sf. Dumitru"* din Ismail, în perioada 1942-1944, pe celebrul general Mihai Caraman, care a produs atâtea insomnii serviciilor de spionaj occidentale; de asemenea, pe generalul medic, cunoscut chirurg, Alexe Leu; la același liceu au învățat, crainicul sportiv Ion Chirilă, scriitorii Valentin Deșliu și Alexandru Calais, compozitorul Sergiu Sarchizow, colonelul de grăniceri Victor Fetescu și mulți alții. Preotul Burducea mi-a fost profesor de religie, Ministrul Cultelor în guvernul Petru Groza, devenind celebră zicala: *"Părintele Burducea, când cu steaua, când cu crucea"*; iar Gala Galaction venea să ne țină conferințe, având o predilecție pentru liceul de fete *"Sf.Ana"* din localitate, mai ales pentru frumoasa lui directoare.

Datorită refugiului, viața m'a purtat pe la liceele din Brăila, Dumbrăveni, Odorhei, iar bacalaureatul l-am susținut în toamna anului 1946 la Brașov, cunoscând multe persoane, unele din ele jucând ulterior un rol important în perioada contemporană a țării noastre.

În Mai 1946, mă aflam la Odorhei, când Ungurii din zonă au proclamat o republică, cerând lui Stalin, unirea la Uniunea Sovietică. Eram în ultima clasă de liceu și neavând mijloace materiale, primeam casă și masă la regimentul comandat de colonelul Cârnu. Deoarece Ungurii înconjuraseră orașul cu sute de care, iar translatorul fugise, eu știind rusește, colonelul Cârnu, împreună cu un locotenent, m'a trimis la sediul comenduirii sovietice, aflat în centrul orașului, unde se aflau un maior și câțiva soldați.

Ungurii deveniseră agresivi și cereau colonelului răspunsul lui Stalin, la telegrama lor. Stalin le-a refuzat cererea, a intervenit armata română și totul s'a soldat fără victime. Foarte curios, cercetând acum câțiva ani fondul Legiunii de jandarmi Odorhei, n'am găsit nici o referire. Despre aceste lucruri am scris foarte succint, în ziarul *"Românul"*, dar voi interveni, pe parcurs în serialul meu, cu noi și interesante amănunte. Cu această ocazie, am cunoscut personal pe Romulus Zăroni, pe care Groza l-a trimis, după câteva zile, să potolească spiritele și să raporteze situația reală.

În perioada 1946-1948, am stat ca student la Cămin *"Matei Voievod"*, cămin mixt, unde erau cazate circa 700 de persoane și luau masa cam 1.200, dela diferite facultăți din București. Am stat în cameră cu viitorul mitropolit al Ardealului, Leonida Antonie Plămădeală, am fost bun prieten cu minunatul om, Marin Constantin, dirijorul corului Madrigal; iar matematicianul Marcus Soslomon și colegul lui de cameră, Richter, ne ofereau câte un leu, ca să participăm la manifestările organizate de comuniști.

În special studenții bursieri, am fost obligați să plecăm în vara anului 1948 să lucrăm pe șantierul dela Bumbești-Livezeni; este vorba de calea ferată de pe valea Jiului. Politrucul brigăzii noastre era un student, mic, pricăjit dar foarte al dracului. Se chema Eduard Jurist, care apoi a lucrat pe la Radio. Acum câțiva ani făcea pe persecutatul regimului. Deoarece am luat apărarea unui coleg, Mișu Tănăsescu, am fost exclus din brigadă. Culmea ironiei, cel care a votat excluderea mea, era colegul meu, Dinu G. Giurescu, care făcea parte din comandament. Nu bănuia că peste un an, în 1949, când am terminat facultatea, i se va refuza repartiția în învățământ și se va face normator, lucrând pe un șantier de construcții.

Din 1946 și până astăzi, ca student, apoi cadru didactic la Universitatea din București, am cunoscut și lucrat cu foarte multă lume: George Brătianu, C.C. Giurescu, Mihai Ralea, Iorgu Iordan, P. Constantinescu-Iași etc. O impresie deosebită mi-au lăsat Victor Papacostea, George Brătianu și Ilie Murgulescu, fostul ministru al învățământului, al doilea Spiru Haret.

L-am cunoscut personal pe mareșalul Tito, am fost unul din translatorii lui Gheorghe Dimitrov, în Decembrie 1948, când după vizita din România, a căzut în dizgrația lui Stalin și apoi a fost lichidat.

Venind în spre zilele noastre, fostul Premier Radu Vasile, care a fost debarcat atât de neelegant, mi-a fost student și nota mea a contat la intrarea lui la doctorat. Carte multă nu știa, dar era amabil, simpatic și plin de omenie și sensibilitate. Nu l-am văzut de circa 20 de ani și pe această cale îi transmit simpatia mea. Nu același lucru pot să afirm despre fosta mea studentă și apoi colegă, Zoe Petre, astăzi consilier șef prezidențial.

Nu sunt malițios dacă afirm că data de 23 August, a fost zi nefastă pentru poporul român în trei rânduri: 1. - în 1939, când s'a încheiat pactul Ribbentrop-Molotov, care a dus la ciopârțirea țării; 2. - 23 August 1944, când începe instalarea comunismului prin intrarea Armatei Roșii, și 3. - 23 August 1940, când s'a născut Zoe Petre.

Va urma

Nicolae CIACHIR

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

ÎNSEMNĂRI DE DESŢĂRAT

——Nicolae LUPAN——

Proza vieţii. E sfârşit de Aprilie şi la orizontul nostru de străini printre străini nu se profilează nici o slujbuliţă măcar cât de mică. În plus intervine bariera limbilor: franceză şi flamandă. Un singur lucru îmi rămâne: să aştept statutul de refugiat politic. Mi se promite în cel mult două luni! Minunat! Pentrucă am dovezi plauzibile de persecutat al regimului comunist dela Chişinău.

Mă deranjează grozav calificativul de *"sovietic"* ce mi se atribuie. Le explic la toţi cei care au răbdare să mă asculte că sunt Român, că Basarabia este teritoriu românesc, ocupat de Ruşi la 1940. Şi reacţionează amuzaţi doar atunci când le spun că *"Dacă eu sunt Rus, atunci Belgienii sunt... Turci"*.

De necrezut. Nu sunt nici două luni de când am pus piciorul pe pământ belgian că se şi profilează ceva. Că nu e glumă să ciocneşti paharul şi să bei cafea cu directorul comercial al unei întreprinderi de aparataj electric.

- Veniţi mâine la uzină şi vi se vor face formele de angajare nelimitată.

Zis şi făcut. La Zaventem. La 12 kilometri de Bruxelles. Este invitat şeful secţiei de cauciuc. Un om simpatic. La cravată şi halat alb. Frumos!... Intrăm în atelier, unde amestecătoarele de cauciuc fac un zgomot infernal. Pe lângă ele, plin de importanţă, se plimbă un omulean cu mască de gaze pe faţă. Şeful îmi strigă la ureche să mă uit la ceea ce face omuleanul şi vorbim afară. Mă uit eu vreo trei minute şi ies ca din puşcă.

- Cred că pentru mine va fi cam greu... Îi spun şefului.

- De ce? - se miră el. Acest Portughez are câteva clase primare şi văd că nu se plânge, iar Dvs. cu studii superioare vă este frică!

Ne ducem noi la şefa cadrelor şi suntem angajaţi ca hamali. Victor la depozitul central, iar eu la cele de semifabricate. Aici lăzile sunt mai uşoare: 30-40 de kilograme... Cam mult pentru delicata mea coloană vertebrală! În plus, la sfârşitul schimbului trebue măturat depozitul dela un capăt la altul. După lăzile de aburcat şi de coborît de pe stelaje - mătura îmi pare un fulg.

Sunt fericit. Orice s'ar zice, şi cu toată grija soţiei de *"şalele"* mele, în fiecare Vineri mi se înmânează un plic cu 1.500 de franci, iar la sfârşitul lunii - 9.000! Că pot avea cam aceeaşi sumă dela *"Caritas Catolica"*, fără să ridic un pai, nu contează. Nu mă vreau pentru nimic în lume *"parazit social"*. Şi prietenul meu de salahorie Artur râde de *"tâmpenia"* mea. Expresia îi aparţine.

Cu pas de promenadă. Sunt frânt de oboseală şi stau întins pe canapea. O toropeală plăcută din care mă scoate zbârnâitul soneriei. Mă uit la geam, dela etajul trei, pe trotuar. E Valter, la a cărui intervenţie am fost angajaţi la uzină. Faţă întunecată, umeri lăsaţi. Soţia îl întreabă dacă doreşte să-l servească cu ceva. Refuză categoric. Semn rău.

- S'a întâmplat ceva? -îl întreb.

Şi începe el, pe ici pe dincolo, că i s'a telefonat dela uzină, cum că nimeni nu e mulţumit de noi, că umblăm cam des la closet şi cu pas de promenadă, că vor să ne dea afară, că Belgia nu este Uniunea Sovietică, că aici trebue de muncit!... Mai ales când te recomandă cineva.

Mă uit la Victor şi-l întreb dacă i s'a făcut vreo observaţie?

- Nu !

- Nici mie, adaug eu.

-Iar mie mi se telefonează, - ne pune la punct Valter.

Victor, supărat, zice că-i bătaie de joc şi că mâine dă cerere de demisie. Eu nu-mi pot permite aşa ceva.

Frământări. Un lucru nu poate pricepe Artur: cum e posibil ca un om cu studii superioare, scriitor şi ziarist, să fie nevoit să-şi părăsească ţara şi să lucreze hamal?... Iar pe mine mă supără faptul că Evreii, veniţi de acolo de unde vin şi eu, nu sunt numiţi nici Sovietici, nici Ruşi - ci Evrei! Ba se bucură şi de tot felul de privilegii: plecaţi pentru Israel şi ajunşi la Viena sau Bruxelles îşi pot schimba ţara de adopţie, rămânând fie în Europa, fie plecând peste Atlantic. Iar cu noi, ca refugiaţi politici, ducându-ne la consulatul canadian cu rugămintea să fim acceptaţi pentru Montreal, nimeni nici n'a vrut să stea de vorbă.

Ştiu că lumea capitalistă este aşa cum este. Şi o accept. Totuşi această diferenţiere mă zgârie pe undeva în suflet. Chiar dacă înţeleg că în situaţia mea de inadaptibilitate temporară sunt un fel de nimic. Un nimic care îngroaşe rândurile celor ce trăiesc pe bază de asistenţă socială. Cunosc deja câteva persoane care de ani de zile fac meserie din acest asistanat. Numai de bine să se plângă omul, vorba şmecherilor!...

(Va urma)

PĂMÂNTUL PIERDUT

——Mirea ALUPEI——

Fără îndoială că cea mai mare parte a Românilor s'au gândit la începutul anilor '90 că odată distrus Imperiul Sovietic, Basarabia, pământ românesc se va alipi Patriei Mumă. Din păcate, trădarea clasei conducătoare din România şi forţele sovietice regrupate într'un timp record au făcut ca acest deziderat să devină în momentul de faţă aproape o utopie. În prezent Basarabia botezată nu cu mult timp în urmă *"Republica Moldova"* s'a transformat într'un stat creat artificial de Sovietici ca zonă tampon între Europa şi Rusia, într'un stat ce reprezintă cu sârg interesele Moscovei.

Economia Basarabiei (Rep. Moldova de astăzi) nu numai că în momentul de faţă este paralizată, dar ea aproape nu mai există. Dacă în perioada Sovieticilor, actuala Rep. Moldova livra către U.R.S.S. o bună parte din produsele agricole, de pe această piaţă actualmente economia Basarabiei nu mai exportă decât vin. În această Republică nu se mai produce nimic, industria basarabeană fiind de mult pusă pe butuci.

Lipsa producţiei industriale şi agricole a dus începând cu anul 1993 la o creştere a şomajului cu 2,7% pe lună, jumătate din populaţia acestui stat artificial fiind în şomaj.

Salariile celor care au reuşit să-şi păstreze locurile de muncă nu depăşesc 16 - 20$ pe lună, bani care de regulă se dau odată la 4-5 luni de zile. Cele mai mari salarii le au parlamentarii în valoare 86$ pe lună. Cu toate acestea, populaţia regretă din plin perioada comunistă, dând vina pe Occident şi SUA, pe care le acuză în continuare de imperialism. Situaţia este cu atât mai critică, cu cât cei ce emit asemenea idei nu sunt doar Ruşi ci şi Români, care însă se delară *"Moldoveni"*. Acest segment de populaţie nu este unul nesemnificativ. Cei ce au astfel de opinii reprezintă aproape 43% din populaţia republicii şi sunt foarte activi, mai ales în mediile urbane, unde pensiile nu s'au mai dat de 8 luni de zile şi unde oamenii trăiesc din ceea ce fură dela colhozuri încă funcţionale.

Elementul economic este fără îndoială principalul motiv pentru care Românii din Basarabia îşi doresc revenirea comuniştilor la putere.

Pe lângă aspectul economic, aspectul politic joacă şi el un rol cel puţin la fel de important.

Problema majoră a locuitorilor acestor pământuri este ca şi în România, lipsa unor oameni politici. Când scriu aceste lucruri nu mă gândesc la rusofoni, ci la Românii noştri care nu ştiu practic ce partid să sprijine.

Lumea politică prounionistă din Basarabia este distrusă de interese minore de grup sau personale. Mai precis partidele de orientare, declarate de altfel ca româneşti şi prounioniste se sabotează reciproc. Pe de altă parte, Partidul Forţelor Democrate condus de Valeriu Matei cedează în fiecare zi forţelor comuniste (nu sunt simple vorbe), pe cealaltă parte Frontul Popular Creştin-Democrat face tot mai greu faţă presiunilor exercitate de Preşedintele Petru Lucinschi. Într'un cuvânt, la momentul actual, singura formaţiune care mai luptă pentru unirea cu România este Frontul Popular Creştin Democrat condus de Iurie Roşca. Acest partid românesc este permanent ameninţat cu desfiinţarea, deoarece nu a renunţat la idealurile prounioniste. Aproape în fiecare lună Partidul Comunist din Basarabia (Rep. Moldova), o adevărată coloană a cincea a Moscovei, solicită în scris Preşedintelui Lucinschi, scoaterea în afara legii a F.P.C.D. Din păcate, acest partid românesc nu este sprijinit cu nimic nici de puterea dela Bucureşti şi nici de Românii din exil. Aceşti oameni care îşi riscă zilnic viaţa fiind ameninţaţi cu moartea de bandele comuniste (sunt ameninţaţi nu la modul figurat), se simt efectiv părăsiţi de noi. Actuala putere pe care şi ei au aşteptat-o ca şi noi, ani de zile, nu are o politică coerentă faţă de Basarabia şi mai ales în ultima perioadă evită să discute cu Românii din Parlamentul Modovei, preferând forţele rusofone.

Pornind dela aceste premise, tot mai mulţi Români încep să se considere moldoveni, îngroşând rândurile celor care se pronunţă pentru un stat moldovenesc independent, ba mai mult, ideea unei Moldove Mari, care să includă şi pe cea din zona română, prinde tot mai mult contur.

Dacă în următorii cinci ani Statul Român sau măcar exilul nu vor întreprinde nimic pentru redeşteptarea şi întărirea sentimentului naţional românesc, nu o să ne mai putem permite nici măcar să visăm la refacerea României Mari, pentrucă realitatea ne va în grozi. Chiar dacă economic nici România nu stă foarte bine, totuşi, măcar un pic de ajutor, care să-i convingă că nu i-am uitat, se impune.

Altfel, Basarabia va deveni un pământ pierdut şi vom da socoteală în faţa istoriei şi a lui Dumnezeu.

Deziluzie totală

Pentru mine, ca ţărănist din naştere, semnul de interogare din titlu este posibil. Ar fi mâhnit şi tata care vota *"cu ţărăniştii"* şi doar o singură dată, în toamna lui 1937, a *"băgat votul pentru cuzişti"*. Îi plăcea de Mihalache *"că umblă prin lume cu cojocel şi iţari"*. Nu-i plăcea însă când auzea vorbindu-se că Ion Mihalache era *"om de stânga"*. Dar l-a *"iertat"* atunci când a aflat că acesta se dusese voluntar pe front contra Ruşilor. Apelez la *"necazurile"* ţăranului Ion Lupan ca să ajung la ale mele.

În Ianuarie 1990, când am venit la Bucureşti ca să aduc *"Pro Basarabia şi Bucovina"* în Ţară, prima uşă la care am bătut a fost cea a PNŢ-ului, unde Ion Puiu m'a întâlnit *"ca pe un frate"*. Mi-a repartizat o cameră spaţioasă pe a cărei uşă nu mai ţin minte cine, Ticu Dumitrescu sau Teodor Nor, mi-a scris: *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, iar dedesubt - zilele şi orele de program.

Mă lipisem de ţărăniştii din considerente unioniste şi nu de partizanat. Totuşi am ieşit şi eu la acel marş de protest din Februarie, pare-mi-se, contra noului regim ce se instalase. Păşeam în acelaşi rând cu Ion Puiu, Corneliu Coposu, Ion Raţiu şi Ioan Lup. *"Pro Basarabia şi Bucovina"* avea pancarde cu slogane privind Reîntregirea. Pancarde la care *"Seniorul"* se uita oarecum chiorâş. Slogane ce deveniră scandări ale mulţimii. Iritat, Ioan Lup se întoarse către mine şi mă întrebă dacă nu s'ar putea ca cei *"cu Basarabia şi Bucovina să se ducă mai spre coadă"*. M'am făcut că nu-l aud şi am părăsit rândul şefilor.

După atâţia ani distanţă, mă întreb dacă de-a lungul întregii istorii de partid zis istoric au fost vreodată ţărăniştii cu adevărat de partea celor dela care şi-au luat numele? Pentru mine, ca unionist, reuşita unui guvern, indiferent de apartenenţa sa politică, nu se identifică doar cu redresarea economică a ţării, ci şi cu gradul în care acel guvern se implică în lupta pentru Reîntregirea Neamului.

Cine dintre cei ce au votat pentru ţărănişti şi liberali îşi putea închipui că, ajunşi la putere, aceştia nu se vor ocupa efectiv de Reîntregirea Neamului, că vor recunoaşte în continuare camuflarea Basarabiei sub aberaţia de Republica Moldova, că vor duce şi ei zisa politică de neamestec în pretinsele treburi interne ale Basarabiei şi Nordului Bucovinei, că vor asculta şi ei cu resemnare trilul de ciocârlie *"moldovenească"* intru ajutorarea existenţei unui al doilea pretins stat românesc, că vor tolera paradoxul ca mişcarea de eliberare naţională din August 1991 dela Chişinău să se transforme în zisă dispută pe tema identităţii naţionale a basarabenilor etc.?

Sunt ferm convins că nu numai *"Pro Basarabia şi Bucovina"* trebue să opteze pentru Reîntregirea Ţării, ci şi guvernul, şi parlamentul, şi preşedinţia. Chiar dacă, să zicem, din considerente de strategie electorală, fostul candidat Emil Constantinescu n'a făcut în *"decalogul"* său prezidenţial nici măcar aluzie la reîntregirea teritorială şi spirituală a Neamului din care zice că se trage.

Astăzi, unii dintre trâmbiţaşii de ieri ai aderării României la NATO spun că *"neprimirea în NATO este soluţia cea mai bună"*, fără a face nici măcar aluzie la denunţarea nesăbuitului tratat româno-ucrainean. Mai mult, preşedintele ţării româneşti se duce cu flori de busuioc la Ismail, admiţând astfel *"apartenenţa"* la Ucraina a acestui oraş românesc şi baştina lui Averescu, ca să instituie, împreună cu ocupantul Cucima şi antiromânul Lucinschi, *"trilaterala România-Ucraina-Moldova"* (sic !)

Sunt adesea întrebat de ce nu trimit memorii ca atare autorităţilor sus-puse dela Bucureşti. Cui să trimit aceste memorii? Lui Emil Constantinescu, om apolitic, care se laudă că are Unguri în guvern?... Unei foste bibliotecare la New York, pe nume Simona Vrăbiescu Kleckner, consilier preşedinţial şi ea? O spărgătoare de unitate din cadrul Asociaţiei *"Adevărul despre România"* la a cărei platformă-program aderasem şi eu la un moment dat!

...Dorina Drăghici cânta *"Că nu e om să nu fi scris o poezie"*. Sau să nu fi făcut o prostie, aşi adăuga eu. Prea multe însă sunt gafele liberalo-ţărăniste! Şi una mai impardonabilă decât alta !

Nicolae LUPAN

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

FARA ARMÂNEASCĂ

AMINCIU, CAPITALA AROMÂNILOR
VĂZUTĂ DE GHIDURILE TURISTICE INTERNAŢIONALE

Vasile TEGA

Dintr'o lucrare mai amplă în curs de elaborare intitulată *"Aromânii văzuţi de ghidurile turistice internaţionale"*, reproducem mai jos capitolul privind cel mai important centru aromânesc din zilele noastre, Aminciu, considerat pe drept cuvânt capitala Aromânilor.

Aminciu, Metsovo în greceşte, este fără îndoială, cu cei peste cinci mii de locuitori ai săi, cea mai mare şi cea mai importantă aşezare aromână din Pind. Pentru diverse considerente unii îl numesc ***"Mica Florenţă a Pindului", "Satul poezie", "Republica marilor evergheţi"*** şi în sfârşit numeroşi sunt aceia care-l califică ***"Capitala Aromânilor"***. De ce această multitudine de denumiri? Răspunsul îl va găsi cititorul în pasajele care urmează, extrase din numeroasele ghiduri internaţionale consultate.

"Iată un sat tradiţional de munte - scrie **John Bowman** (3) - *care a devenit atât de popular încât la un moment dat farmecul său original ar putea fi sufocat de turism. Totuşi, numeroşi sunt aceia care-l găsesc satisfăcător, iar alţii chiar fermecător.*

Aminciu este situat la o altitudine de peste 1000 m, cuibărit între piscurile munţilor Pindului, astfel că, pe lângă excursionişti, atrage un mare număr de iubitori ai naturii din toată Grecia şi chiar din Europa.

LOCUITORII AMINCIULUI
Industria lânei este în plină expansiune.

Presupunând că vă duceţi acolo într'o excursie de o zi, ceea ce veţi constata din capul locului este faptul că vă găsiţi într'un sat care a reuşit să-şi menţină un stil propriu de arhitectură, tradiţii vechi ca îmbrăcămintea şi dansurile, o artă populară înfloritoare, ca ţesăturile, broderiile şi sculptura în lemn, precum şi numeroase specialităţi culinare. Clădirile, care pot fi admirate doar cutreierând străzile foarte curate, sunt ceea ce în mod curent numim de <stil alpin>, adică din piatră, cu balcoane de lemn şi acoperiş de ardezie.

Dacă doriţi să vedeţi dansurile, ziua de 26 Iulie este cea mai indicată, precum şi una dintre cele mai aglomerate (n.n. la această dată Aromânii serbează Sânta-Vineri).

Articole de artă populară de aleasă calitate vizitatorul va găsi la cooperativa de artă populară, iar bucatele tradiţionale pot fi gustate în numeroasele restaurante de mare clasă. Să nu vă aşteptaţi a găsi aici atracţiile Disneylandului, dar să nu vă duceţi la Aminciu cu gândul că veţi găsi un ciudat sat înapoiat. Există aici chiar un destul de ambiţios centru de congrese.

Mai rămâne totuşi un alt motiv pentru care ar trebui să-l vizitaţi. El este centrul poporului aromân, care îşi vede obârşia în Valahia, adică în România de azi. Aromânii erau la început păstori care-şi urmau turmele, mulţi dintre ei făcând acelaşi lucru şi în zilele noastre. În decursul secolelor, un mare număr dintre ei s'au instalat în Nordul Greciei, devenind oameni prosperi, practicând comerţul, cărăuşia şi diverse meşteşuguri.

Deoarece Aromânii scriau puţin în limba lor proprie, bazată pe latină, şi fiindcă în prezent nu mai este predată în şcoli, există pericolul ca ea să se stingă pe măsură ce noua generaţie se căsătoreşte şi se deplasează mai ales la oraşe, ieşind astfel dintr'un cerc relativ restrâns.

Veţi găsi pe Aromânii din Aminciu extrem de simpatici şi răbdători atunci când străinii le cer <să spună câteva cuvinte în aromâneşte>".

După **Melissa de Villiers** (6), excelentă cunoscătoare a realităţilor din Balcani, ***"Aminciu, considerat drept capitala Aromânilor***, este renumit pentru impunătoarele sale case, pentru produsele de artizanat, pentru calitatea neîntrecută a brânzeturilor şi pentru frumuseţea costumelor tradiţionale.

Spre deosebire de majoritatea satelor greceşti de munte, Aminciu este foarte prosper: personalităţi locale care s'au îmbogăţit în străinătate au înzestrat comuna cu instituţii destinate a încuraja industria locală, ca de exemplu construirea unui complex pentru practicarea schiului, ai cărui clienţi, umplu periodic zecile de hoteluri, a căror calitate - în treacăt fie spus - e cu mult superioară celor din Ianina. Produsele alimentare locale constituie excelente achiziţii pentru vizitatori: vinul roşu catoghi, brânzeturile, salamul precum şi trahanaua".

Impresionată de uşurinţa cu care Aromânii vorbesc numeroase limbi străine, de Villiers notează: *"Păstorul cuţovalah era prin definiţie poliglot; el vorbea cu ai săi limba sa proprie, de origine romanică, greaca cu negustorii greci cărora le vindea brânzeturile, puţine cunoştinţe de albaneză şi slavă ca să se descurce cu ţăranii cu care veneau în contact şi, în sfârşit, vorbea destul de bine limba turcă, ca să poată păcăli pe ciudaţii funcţionari otomani".*

Venerabilul ghid francez **Michelin** (18), aproape centenar, descrie Aminciu în termenii următori: *"Situat în mod admirabil într'un cerc de munţi, la poalele celei mai înalte trecători din Grecia (1.705 m.), Aminciu este înconjurat de păduri de fag şi brazi centenari, unde supravieţuiesc încă lupi şi urşi. Staţiune estivală beneficiind de un aer viu şi tonic, oraşelul a devenit un centru sportiv de iarnă, unde se practică schiul pe povârnişurile muntelui Caracoli. Păstrăvii, vinul şi brânzeturile de aici sunt renumite, precum şi produsele de artă populară, mai ales ţesăturile, broderiile în fir de aur şi obiectele sculptate în lemn.*

Aminciu (Metsovo)

***Populat aproape numai de Aromâni**, Aminciu era deja înfloritor sub Turci, când se bucura de o largă autonomie. Numeroase familii de aminceni, ca Averof şi Tosiţa, au acumulat enorme bogăţii de pe urma comerţului cu bumbac în Egipt, lăsând sume considerabile comunei lor natale, precum şi capitalei Atena şi statului grec, contribuind astfel la edificarea Greciei moderne".*

John Bozman (4), autorul unui foarte popular ghid turistic, ne dă un scuccint dar interesant tablou al Aminciului: *"Acest încântător sat alpin, cocoţat la aproape 1.200 m de altitudine, **posedă un <parfum unic> datorită moştenirii etnice a locuitorilor săi care sunt Aromâni, originari din Valahia, adică din România din zilele noastre.***

Aceşti foşti păstori, stabiliţi în întreaga Peninsulă Balcanică, sunt mândri de comunităţile lor paşnice, de costumele lor tradiţionale, de minunatele lor ţesături şi de bucătăria lor aleasă, toate acestea putând fi găsite laolaltă la Aminciu. Satul şi-a câpătat atât bogăţia cât şi independenţa datorită faptului că a păzit secole de-a rândul trecătoarea Catara pentru Imperiul Otoman.

O şcoală a fost înfiinţată aici în 1659, localitatea devenind în acelaşi timp un important centru economic bazat pe comercializarea produselor oierituli".

Din lunga şi documentata descriere a lui **Arthur Foss** (11) am reţinut mai ales unele aspecte legate de trecutul aşezării: *" Metsovo, Aminciu în graiul Aromânilor, limbă care este încă vorbită de localnici, este divizat în două părţi: cea mai mare, care este şi centrul administrativ, se numeşte **Surinu**, din latinescul **serenus**, parte însorită, tradusă în greceşte **Prosilion** (spre soare), iar partea cealaltă mai mică, din partea opusă, se cheamă **Ciniare**, din latinescul **perire**, din cauza poziţiei sale nordice, soarele nu apare decât târziu în cursul dimineţii şi se pierde foarte curând după amiaza. Denumirea greacă **Anilion** este traducerea exactă a termenului aromânesc.*

***Aminciu** a fost menţionat pentru prima dată în **Cronica Epirului**, în 1380, în multe părţi ale acestui document găsindu-se numeroase referinţe la Aromânii din Pind. Ştim că din secolul al cincisprezecelea era locuit de mai multe familii de Aromâni, care-şi iernau turmele în câmpia Tesaliei. Aşezarea a obţinut numeroase privilegii de ordin politic, economic şi juridic dând azil marelui vizir* (n.n. cum ar fi în zilele noastre primul ministru) *Agem Fazil Chiopurlu, care în 1656 a căzut în dizgraţia sultanului Mohamed al IV-lea. După numeroase peripeţii, Chiopurlu a ajuns la Aminciu, unde a fost ascuns de un binevoitor aromân, Sterghiu Floca. După trei ani, marele vizir a fost reabilitat şi i s'a permis să se întoarcă la Constantinopol, fără a uita să ceară binefăcătorului său ce privilegii ar putea acorda Aminciului. Aceste privilegii, confirmate printr'un firman, au contribuit în mod considerabil la dezvoltarea acestui sat, astfel că pe la finele secolului al şaptesprezecelea a devenit un centru economic foarte prosper, numărul caselor fiind în creştere continuă până spre mijlocul secolului al nouăsprezecelea când a ajuns la o mie. O agenţie comercială franceză s'a instalat aici în 1719, în timp ce negustorii aminceni erau activi în marile oraşe europene ca Veneţia, Neapoli, Moscova, Odesa, Constantinopol, Salonic şi Alexandria. Exporturile din localitate constau din produse de lână, cape din păr de capră, brânzeturi etc. Aminciu este astăzi mândru de personalitatea sa distinsă".*

Vorbind despre originea şi limba amincenilor şi a Aromânilor în general, A. Foss spune: *"Aromânii sunt un vechi popor care descinde probabil din Dacii care s'au încrucişat cu legiunarii romani în ultima perioadă a Imperiului Roman, în ceea ce-i astăzi România. Aromânii vorbesc în mod curent două limbi, limba lor proprie, care este în mod clar înrudită cu româna şi limba oficială a statului balcanic unde-şi cresc turmele de oi.*

Din **Fodor's** (10), considerat *"regele ghidurilor turistice"*, am reţinut următoarele: *"Deşi cele mai multe sate din Grecia se ofilesc pe zi ce trece, Aminciu, clasat drept <aşezământ tradiţional> de Organizaţia Naţională de Turism a Greciei, a devenit o comunitate înfloritoare, cu o populaţie în continuă creştere. Iarna, atrage pe iubitorii de schi, iar vara, constituie o destinaţie preferată pentru grupurile de turişti.*

***Localnicii sunt descendenţi din păstori aromâni nomazi, care se crede că au migrat din România**. Aromâna este aşa de apropiată de limba latină, încât în timpul celui de-al Doilea Război Mondial era folosită ca limbă de comunicaţie cu forţele italiene de ocupaţie, iar sătenii o vorbesc încă între ei. În timpul iernii, când satul este îngropat sub zăpadă, păstorii se deplasează cu turmele lor în câmpia Tesaliei, în timp ce soţiile lor, pe drept cuvânt poreclite <văduvele albe>, au grijă de gospodăriile lor. Numărul păstorilor însă este în continuă descreştere (ei posedă în prezent circa 15.000 de oi), o parte dintre aceştia îndreptându-se spre industria turistică, în plină dezvoltare.*

Multe familii de seamă au trăit aici, inclusiv familiile Averof şi Tosiţa, care s'au îmbogăţit de pe urma comerţului cu bumbacul în Egipt. Ei au contribuit în mod considerabil la dezvoltarea noului sat grec şi au lăsat moştenire importante sume de bani pentru redresarea Aminciului, precum şi pentru finanţarea şi stimularea micilor întreprinderi. Mărturie a generozităţii lor, stă Fundaţia Mihail Tosiţa, care, printre altele, a ajutat industria locală a ţesătoriei să-şi ia un nou avânt, astfel încât acum câţiva ani întreaga producţie a fost cumpărată de celebra casă de mode din Paris, Ives Saint Laurent.

Fodor's oferă de asemenea cititorului o listă de alegere cu *"cele mai..."* unde în lista privind *"cele mai bune restaurante din Grecia figurează şi **<Casa la Munte>** din Aminciu, proprietarul acestuia bazându-şi întreaga listă de bucate exclusiv pe specialităţile amincene".*

Mark Ellingham (8) pune în gardă pe turişti că *"ar fi păcat să treceţi în mare grabă prin acest oraşel, **fiindcă istoria şi statutul său de capitală a Aromânilor sunt unice**. Situat pe singurul drum comercial şi militar viabil de-a curmezişul Pindului, Aminciu şi-a câştigat aproape o independenţă totală, atât din punct de vedere politic cât şi din punct de vedere economic, încă dela începutul dominaţiei otomane în Balcani...*

Prosperitatea continuă a Aminciului ca şi conservarea tradiţiilor sale sunt în mare măsură datorate Baronului Tosiţa, bancher, descendent dintr'o familie aminceană stabilită în Elveţia, care şi-a lăsat colosala sa avere unei fundaţii, de pe urma căreia beneficiază atât micile întreprinderi şi meşteşugarii locali, cât şi cei din satele vecine".

Fascinat de frumuseţea Pindului, **Tim Salmon** (22) a vizitat Aminciul în repetate rânduri, despre care spune că *"este într'un anumit fel o foarte frumoasă metropolă de munte şi o considerabilă atracţie turistică. Vechile sale case care sunt bine conservate, iar locuitorii săi aromâni poartă încă costumele lor tradiţionale.*

Aminciu a fost secole de-a rândul un înfloritor centru de afaceri pentru produsele de lână ale Aromânilor, precum şi pentru transportul cu caravanele de cai şi catâri. În trecut, când Imperiul Otoman domnea în Balcani, aminceniii aveau posibilitatea să-şi desfacă produsele până la Bucureşti şi Praga şi chiar până în Sudul Rusiei. Ei şi-au asigurat acest privilegiu din partea suzeranilor turci, în mare măsură, datorită poziţiei strategice cruciale a Aminciului, călare pe pasul Catara, singurul punct care asigură trecerea din Epir în Tesalia. Julius Caesar a trecut pe aici la 48 i.H., în drum spre Farsala, unde a avut loc bătălia decisivă împotriva rivalului său Pompei.

LOCUITORII AMINCIULUI
Costum tradiţional îmbrăcat de sărbători

Datorită acestei poziţii strategice Romanii, imediat după ocuparea Epirului la 168 i.H. de către împăratul Paulus Aemilius, au instalat aici garnizoane militare şi colonii pentru asigurarea controlului asupra trecătorii.

*Demn de semnalat, legat de cele de mai sus, este faptul că în apropierea Aminciului există două localităţi care poartă denumiri legate de această perioadă: **Npuliţă**, derivat din latinescul **policia**, care are sensul de administraţie, sau sub-administraţie militară, şi **Mperitoare**, termen derivat din latinescul **imperator**".*

După unii istorici, printre care şi **M. Carcopino** dela Sorbona, în localitatea ***Mperitoare*** există un palat imperial unde-şi petrecea lunile de vară ***Octavia***, sora împăratului ***Octavian August*** şi soţia lui ***Marc Aureliu***, în perioada când acesta trăia în Egipt, prins în mrejele frumoasei regine ***Cleopatra***.

(Va urma)

IDEI UTOPICE ÎN CONTEXT ISTORIC ŞI GEOPOLITIC

—Dan COSMULESCU—

Urmare din Nr.276 Decembrie 1999

În sprijinul dovedirii continuităţii Românilor în Dacia, în afară de numeroasele mărturii arheologice, lingvistice şi toponimice, este necesar să amintim numai câteva cronici care atestă acest adevăr istoric de necontestat. Bunăoară, cronicile istoricilor: Amian Marcellin (375 d.Hr.), Priscus (anul 448), Iordanes (foarte detailat în *"Getica"* sa, în anul 551), Zosimus (Grec), Procopius (în opera sa *"De aedeficii"*, în anii 553-555). Două novellae împărăteşti: una emanând dela împăratul Justinian (527-567), cea de a doua dela împăratul Leon Filosoful (886-912, a se reţine cu atenţie această perioadă). De asemenea, relatările cronicarilor: Teophylactus Simocrates (anul 602, în *"Istoria împăratului Mauricius"*), Theophanes (în sec.VII) şi, mai edificator, cronicarul rus Nestor (în sec.XII), precum şi scriitorul Cinnamus (tot sec.XII), ca şi cronica lui Nicetas Choniates (scriitor bizantin din sec.XII-XIII), călugărul Thomas Tuscus (anul 1277), călugărul italian Rogerius (anul 1241) în cartea sa intitulată *"Carmen Miserabile"* şi multe alte cronici şi relatări istorice de aceeaşi factură şi valoare documentară.

Mai sus am relatat succint câteva momente din numeroasele dovezi istorice şi din vasta literatură documentară care atestă, fără tăgadă, originea Românilor şi continuitatea lor în spaţiul carpato-danubian-pontic, cu precădere în Transilvania.

În continuare, pe aceeaşi temă, ne vom referi la istoria vecinilor noştri din Vest.

Ungurii sunt un popor asiatic, de origine finougrică, ce s'a format şi a trăit pe un teritoriu aflat la Apus de ultimele ramificaţii ale munţilor Altai în Asia Centrală, în apropiere de Nordul Persiei (Iranul de astăzi), acolo fiind patria lor adevărată. De pe acest teritoriu, în sec.I d.Hr.), a început migraţiunea lor către Apus, oprindu-se, în jurul anului 830, între cursul mijlociu al Volgăi şi munţii Urali, mai precis, între Don şi Nipru, de unde, goniţi de Pecenegi, unii se întorc în Asia, iar o parte migrează către Vest, ajungând în anul 889 în *Etelköz* (*"ţara dintre râuri"*, regiunea cuprinsă între cursul inferior al Prutului şi cel al Niprului, inclusiv Bugeacul). Din această regiune, fiind atacaţi de Bulgarii aliaţi cu Pecenegii, sub conducerea ţarului Simion, triburile ungare, conduse de Arpad, în anul 895 au străbătut şesul dintre Tisa şi Dunăre, iar în anul 896 s'au fixat în câmpia Panonică. La acea dată, toate aceste triburi - care purtau evidente trăsături gentilice, fiind seminomazi care trăiau în corturi, specific popoarelor asiatice -, numărau aproximativ 200 de mii de oameni, din care, circa 20 de mii formau hoarda (armata) lor de călăreţi sălbatici, consumatori de carne crudă purtată sub şaua calului. Panonia este denumirea dată teritoriului situat pe cursul mijlociu al Dunării care, în sec.I d.Hr., în timpul împăratului Augustus a fost nucleul provinciei romane cu acelaşi nume.

Geto-Daci
Gravură după o scenă de pe Columna lui Traian

Înainte de a fi cuceriţi de Romani, porţiunea dela Est de Dunăre a Câmpiei Panonice făcea parte din regatul getic. Este stabilit în mod cert că teritoriul Panoniei, înainte de migraţiunea triburilor ungare în această zonă geografică, a fost locuit de Geto-Daci amestecaţi cu neamurile celtice care, sub regele Burebista, s'au unit cu Geto-Dacii aflaţi la Sud de Dunăre şi la Vest de Nistru, formând statul geto-dac ce cuprindea în graniţele sale întregul teritoriu de formare al strămoşilor noştri.

Aşadar, nu există nici un dubiu că, cu mai bine de 900 de ani înainte de migraţiunea (năvălirea) triburilor ungare în Europa (în Câmpia Panonică), în acest spaţiu geografic trăiau Geto-Dacii, strămoşii noştri, ai Românilor - nu ai triburilor migratoare ungare -, şi care, în urma extinderii Imperiului Roman în Panonia şi în Dacia lui Decebal, au fost supuşi procesului de romanizare, adevăr dovedit de izvoare istorice, arheologice şi lingvistice. Toate acestea consemnează existenţa, la data migrărilor Ungurilor în Europa, a voevodatelor româneşti în Maramureş, în Banat şi în Transilvania, recunoscute, de altfel, de toată istoriografia universală.

Chiar Anonymus, notarul regelui Bela al II-lea (în sec.XII), în cronica sa *"Faptele Ungurilor"*, susţine *"românitatea Banatului, Maramureşului şi Transilvaniei"*, prin existenţa în acest spaţiu geografic a celor trei voevodate româneşti amintite mai sus.

În ultimii ani, numeroşi pseudo-istorici şi politologi unguri au organizat diferite reuniuni şi simpozioane în cadrul cărora au încercat să demonstreze, printre altele, chiar latinitatea limbii lor. Ori, s'a stabilit deja cu argumente istorice şi lingvistice că, în limba maghiară nu se găsesc elemente care să susţină această idee.

Propaganda vecinilor noştri dela Vest, în totalitate, se bazează pe idei utopice, eludând cu bunăştiinţă adevărul istoric din care rezultă că *"Ungurii nu sunt europeni"*, triburile lor au năvălit în aceste ţinuturi în anul 896, dată la care procesul de romanizare se încheiase şi că toate evenimentele care s'au derulat în acest spaţiu până la acea dată (896) nu au absolut nici o legătură cu Ungurii şi adevărata lor istorie.

Istoricii unguri ar trebui să recunoască în mod deschis şi cinstit (ceea ce, presupunem că ei deja cunosc foarte bine) că strămunii lor nomazi, veniţi din pustietăţile Altaiului asiatic nu au fost romanizaţi niciodată. Nici nu aveau cum, judecând din punct de vedere istoric şi geografic. După stabilirea lor în Câmpia Panonică, continuând acţiunile specifice existenţei lor nomade, triburile au atacat Lombardia, Veneţia (908-913), au trecut prin foc şi sabie Bavaria, Franconia, Turingia, Baselul, Alsacia şi Lorena (917), Bremenul etc., incendiind şi distrugând din temelii oraşul Pavia (Italia), pustiind regiunile Ardenilor şi jefuind Verdunul, în toate aceste acţiuni dovedindu-şi din plin trăsăturile caracteristice ale unui popor de şes şi de pustă, în fapt, originea lor. Acţiunile acestea, desfăşurate în Vestul Europei, au fost stopate prin înfrângerea lor pe valea râului Lech de către cavaleria mixtă germano-cehă, ceea ce i-a determinat să pornească ofensiva împotriva oştilor voevozilor români din Transilvania pe o perioadă de 300 de ani, timp în care, totuşi, fiecare voevodat şi-a păstrat autonomia administrativă şi militară, individualitatea spirituală, ca atare, românitatea.

Pentru motive religioase, dar şi politice, Papa Benedict al IX-lea, în anul 1001 l-a sanctificat pe regele Ungariei, Stefan, în detrimentul Patriarhiei ortodoxe dela Bizanţ, catolicizându-i pe Unguri, aşadar, cu şase secole mai târziu faţă de perioada creştinării populaţiei autohtone romanizată din Dacia.

Pseudo-istoricii vecini ignoră cu rea credinţă (de ce?) rezultatele cercetărilor arheologice prin care se constată existenţa în secolele VIII-IX e.n., deci, înainte de năvălirea lor în Europa, a peste 435 de aşezări, precum cetăţi şi cimitire, pe teritoriul locuit de Romani, din care, numai în Transilvania erau 180, iar în secolul X, numărul acestora se cifra deja la 623, din care 231 în Transilvania, ceea ce, de asemenea, dovedeşte cu prisosinţă că în acest spaţiu geografic au existat Dacii, Daco-Romanii, şi urmaşii lor formaţi încă din secolul al VI-lea, Românii.

Aceste adevăruri istorice sunt bine cunoscute în istoriografia universală, însă vecinii noştri, dintr'o suspectă ignoranţă, tăgăduiesc chiar şi propriile izvoare şi documente din acest domeniu. Astfel, în totală contradicţie cu afirmaţiile dubios de nesincere ale pseudo-istoricilor vecini dela Vest, există mulţi istorici şi politologi chiar unguri care nu-l contestă pe Anonymus şi relatările acestuia, ci, dimpotrivă. Aceştia, cei de bună credinţă, în plus, îşi fundamentează cercetările în spiritul adevărului istoric şi pe alte cronici ungureşti din secolele, (atenţie!) XII-XIX. De exemplu, cea a lui Simion Keza sau Henric de Megeln, ca şi numeroasele acte şi diplome de cancelarie. Dintre aceştia, mai citâm: istoricul ungur, dr. Mihaly Horvath, care în voluminoasa sa *"Istorie a Ungariei"* (1860), menţionează *"existenţa celor trei voevozi români: Menumorut, Glad şi Gelu"*; dr. Mangold Lavos şi dr. Horvath Cyril, în *"Istoria universală"* a lui Tolnay, 1909, în 8 volume, menţionează, fără echivoc, *"existenţa Românilor în Arcul Carpatic la data năvălirii Ungurilor în Câmpia Panonică"*. Aceeaşi situaţie o relatează cărturarul maghiar Lasontey Istvan (în 1791), iar în 1915, geograful maghiar Jenö Kálnoky face precizarea că *"Principatul Transilvania are o istorie aparte de cea a Ungariei"*. Istoricul ungur A. Szilagy afirmă clar că *"Transilvania şi Ungaria nu s'au confundat niciodată şi întotdeauna ele au format două ţări diferite"*.

Trebue să reţinem cu multă atenţie părerea istoricului american John Mathley, din care citâm: *"Teoria părăsirii Daciei şi a populării acesteia ulterior nu poate fi acceptată nici ca ipoteză. Dacă nu ar exista pretenţiile expansioniste* (maghiare, n.n.) *cu aparenţă de justificare istorică este puţin probabil că o asemenea teorie să fi fost vreodată născocită"*. Afirmaţia istoricului american, limpede precum cristalul, este în mod flagrant ignorată, dacă nu chiar sfidată, de oamenii politici americani de astăzi, care se află, se vede treaba, sub puternica influenţă şi a unui malefic curent propagandistic, desfăşurat cu cinică abilitate, pe plan internaţional de vecinii noştri.

O altă problemă, care impune cu urgentă necesitate a se face precizările de rigoare, de asemenea, în spiritul adevărului, o constituie Tratatul dela Trianon (încheiat la 4 Iunie 1920), actul internaţional prin care s'a validat juridic Marea Unire a tuturor Românilor, la 1 Decembrie 1918.

Trebue să subliniem că, România Mare nu este creaţia artificială a tratatelor de pace din anii 1919 -1920, aşa cum a repetat în perioada interbelică, dar şi mai târziu, propaganda concertată a vecinilor noştri dela Vest şi dela Est.

Desăvârşirea unităţii naţionale a Românilor s'a înfăptuit înainte de Conferinţa de pace prin acţiunile de mare amploare pentru unirea cu Ţara, exprimate în mod unanim de toată suflarea românească, împreună cu toate minorităţile, în adunările dela Chişinău, Cernăuţi şi Alba Iulia (de fapt pe întreg întinsul provinciilor româneşti), toate în cursul anului 1918, aşadar, cu doi ani înaintea încheierii Tratatului dela Trianon.

Teza vecinilor noştri dela Vest că prin acest tratat s'ar fi luat din teritoriul Ungariei este un flagrant neadevăr şi o idee absurdă. Ungariei nu i s'a luat nimic prin acel tratat. Teritoriile Croaţiei, Voivodinei, Transilvaniei, Banatului, Crişanei şi Maramureşului nu au aparţinut niciodată Ungariei, ci au fost ocupate şi stăpânite cu forţa de către aceasta.

În ceea ce ne priveşte pe noi Românii, Ungaria singură a stăpânit, tot prin forţă, Transilvania, numai o perioadă de 51 de ani, din 1867 (când s'a desprins de Imperiul Habsburgic) până în anul 1918, anul Reîntregirii noastre. Ca atare, aşa cum rezultă din documentele amintite, şi nu numai (multe dintre ele chiar ale istoricilor şi politologilor unguri), ţara vecină dela Vest nu are nici o bază istorică şi nici un temei juridic care să-i justifice nici pentru o clipă măcar gândul unei eventuale revendicări asupra unor teritorii total străine de propria-i istorie.

Că astazi, ca şi altădată, printr'o susţinută şi necinstită propagandă desfăşurată în interiorul ţării lor, dar şi cu mai mare insistenţă pe plan internaţional, pentru care, cum prea bine se ştie, cheltuiesc sume fabuloase, încearcă să denatureze istoria noastră adevărată, ascunzând, în acelaşi timp, istoria lor reală, atrăgându-şi în mod fraudulos susţinători ai ideilor lor utopice şi absurde, pentru majoritatea Românilor nu mai este de mult un secret. De aceea, nu trebue să privim cu pasivitate, ar fi un neiertat act de naivitate, acest fenomen periculos care se petrece sub ochii noştri.

Este momentul să nu ne mulţumim doar cu declaraţii politice sau diplomatice ci, să procedăm pragmatic. Să-i invităm prietenește pe specialiştii vecinilor noştri şi, împreună cu ai noştri, cu documentele pe masă şi cu uneltele necesare la îndemână, să scurme pământul Transilvaniei, ca să se convingă, odată pentru totdeauna, că noi, Românii, suntem aici dela începutul existenţei noastre, că în acest pământ se află vestigiile trecutului nostru istoric, uneltele şi oasele strămoşilor noştri, şi că, deci, noi suntem singurii şi adevăraţii stăpâni ai acestui teritoriu. Vor avea, astfel, prilejul, să se convingă, în sfârşit, că urmele strămoşilor lor nu se află aici, ci în altă parte, şi trebue să mai ştie că niciodată mărturiile adevărate nu pot fi ascunse, ucise, mistificate sau chiar negociate.

Iar, noi, Românii, dinăuntru şi dinafară, să fim pe deplin convinşi că minciuna istorică ignorată devine adevăr şi, în această situaţie, cu atât mai mult, trebue să fim foarte fermi în demersul pentru integrarea teritorială, mai cu seamă astăzi când, în laboratoarele sofisticate şi oculte, se plămădeşte o nouă randuială pentru soarta omenirii.

Faţă de climatul de mefienţă creat şi întreţinut cu *"lăudabilă, dar şi cinică abilitate"* de către vecinii noştri dela Vest, în contextul subiectului tratat mai sus, devine imperios necesar ca, noi Românii şi, în mod obligatoriu, cei ce ne conduc, indiferent de opiniile politice, să reînvăţăm cu toţii, temeinic şi urgent, adevărata noastră istorie, nu aceea căreia, recent şi inoportun, i s'au conferit false valenţe alternative, menite să inducă noi şi periculoase incertitudini în mentalul cetăţenilor ţării.

Să ne menţinem conştiinţa naţională la înălţimea valorilor autentice ale propriei noastre istorii, iar prin forţa gândirii şi înţelepciunii specifice acestui neam şi al demnităţii lui, existenţa noastră, a tuturor, să se confunde permanent cu idealul naţional, crez suprem al Românilor de pretutindeni.

NU VA FI PACE SUB MĂSLINI

Urmare din pag. 15

Este foarte dificil de formulat un răspuns. Tocmai de aceea propun să ne întoarcem la Isaiah Bowman, care, încheind capitolul *Probleme primordiale* din introducerea sintezei sale, a consemnat: ***"... Lumea este populată cu indivizi imperfecţi; ea a cunoscut întotdeauna conflicte şi nelinişti. Înţelepţii tuturor timpurilor au căutat să le atenueze ori să le suprime; dar succesul nu va fi niciodată complet. În genere, lumea noastră este o lume a luptei, a concurenţei; acestora i se adaugă acea concurenţă supremă atât de scumpă: războiul. Oare nu cumva ambiţiile, ura, rivalităţile de naţiune şi de rasă sunt eterne astfel ca ele să fie evident susceptibile de modificări ori de atenuări?"*** (*Le Monde nouveau*, p.12).

Nu mai rămâne loc decât pentru o singură întrebare: Ce au urmărit Marile Puteri în Kosovo în 1999? Acolo, acum, ele culeg din plin roadele propriilor lor erori, care nu au fost mici şi, cu siguranţă, nu au fost nici ultimele.

- Care trebue să fie conduita României în context? Nici una, în afară de aceea de a fi ea însăşi!

Gh. BUZATU

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

39 Niagara Rd., Kitchener, Ont., N2B 1T1

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA de Adrian GRIGOROPOI	$ 15.00
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR	$ 20.00
ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporaneitate (1947) de N.CIACHIR	$ 20.00
ÎNTOARCEREA DIN INFERN amintirile unui deţinut politic de Ion CÂRJĂ	$ 22.000
ROMÂNIA ŞI SFÂRŞITUL EUROPEI amintiri din ţara pierdută de Mihail STURDZA fost Ministru al Afacerilor Externe	$ 25.00
804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII de Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ	$ 22.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 10.00
INIMI ZĂVORÂTE poezii de Petru C.BACIU	$ 10.00
EXIL -OAMENI ŞI IDEI- de Silvia CONSTANTINESCU	$ 10.00
TEMELIE DE VEAC NOU poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00
STROPI DE ROUĂ poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

SALES REP
We are a Canadian owned company headquartered in the Greater Toronto area specializing in an engineered and proven Toatal Car Care System.
We are seeking a Romanian speaking sales rep to join our professional sales team.
You have a proven sales track record as well as an excellent reputation with the Romanian Community. We offer a comprehensive sales training program supported by Head Office technicians.
Interested candidates should submit resumes (written in English) in confidence to:
fax nr. (416) 221-1460 or email: earle@sympatico.ca.
We thank all interested applicants, however, only those selected for an interview will be contacted.

PENTRU VÂNZĂRI
ŞI CUPĂRĂRI DE CASE
Apelaţi la:

COLDWELL BANKER
ELITE REALTY
ULTIMATE SERVICE

Geoorge & Doroty Donison
Sales Representatives

775 Upper Wenthorth Street
Hamilto, Ontario L9A 4V7

Tel: (905) 388-1110
Fax: (905) 388-1736
Email: donison @ coldwellbanker.ca

SEARĂ CULTURALĂ "MIHAI EMINESCU" LA CHICAGO

În ziua de 16 Ianuarie a anului 2000, în sala de festivităţi a bisericii Sfânta Maria din Chicago, după Sfânta Slujba religioasă, a avut loc Sărbătorirea a 150 de ani dela naşterea poetului naţional Mihai Eminescu.

Această manifestare a fost organizată de Cercul Cultural *"Mihai Eminescu"*. La intrarea în sală fiecare participant a primit programul desfăşurării festivităţii care avea pe verso chipul lui Mihai Eminescu. Participarea a fost numeroasă, şi, spre bucuria noastră, mulţi tineri au însoţit părinţii.

Deschiderea a fost făcută de către D-na Jenny Wood, directoarea postului de radio *"Dulce Românie"*, prezentatoarea şi a programului cultural. Părintele paroh Vasile Susan a rostit rugăciunea *"Tatăl Nostru"*, urând în continuare bun venit participanţilor şi succes desfăşurării programului.

Secretarul cercului Cultural Dl. Jean Bukiu, a prezentat pe scurt activitatea cercului cultural Mihai Eminescu în cei şapte ani de existenţă şi a evocat personalitatea Prof. Dr. Gheorghe Rădulescu, fostul preşedinte al cercului cultural, din păcate decedat cu două săptămâni în urmă.

Într'un frumos costum naţional, D-na Josefina Preda Popa, acompaniată de Dl. Mihai Babii la chitară, a încântat asistenţa cu cântecul *"Pe lângă plopii fără soţ"*, după poezia cu acelaşi nume a poetului Mihai Eminescu.

Viaţa poetului a fost prezentată de Dl. Jean Bukiu, insistând mai mult asupra elucidării morţii poetului în lumina dezvăluirii adevărului clinic de către doctorii Ion Nica şi Ovidiu Vuia în cartea *"Misterul morţii lui Eminescu"*. *"Omagiu lui Eminescu"* a fost interpretat la chitară de Dl. Mihai Babii. Fragmentul din poezia *"Scrisoarea III"* a fost declamat de Dl. Jean Bukiu. D-na Valentina O'Connor tot în frumos costum naţional, acompaniată de Dl. Mihai Babii a emoţionat asistenţa cu vocea sa caldă în cântecul *"Seara pe deal"*, după poezia cu acelaşi nume a lui Mihai Eminescu.

Au mai fost recitate poeziile: *"La Steaua"*, D-na Jenny Wood; *"Venera şi Madona"*, Dl. Florin Buchiu; *"Din valurile vremii"*, Dl. Jean Bukiu. Au fost citite două schiţe: *"Bădiţa Mihai"* şi *"Eminescu la Putna"* de Dl. Jean Bukiu. Au cântat şi interpretat cântecul *"Mai am un singur dor"* D-na Valentina O' Connor, acompaniată de Mihai Babii. Serbarea s'a încheiat cu nostalgica poezie *"Din străinătate"* de Mihai Eminescu, recitată de Valentina O'Connor.

Pe această cale organizatorii mulţumesc tuturor celor ce au ajutat la reuşita serbării şi celor care au pregătit sala şi au servit gustările şi prăjiturile: D-na Laura Drăghici, D-na Ani Stănescu, D-na Mariana şi Dl. Emeric Istvan şi Dl. George Horuz.

CORESPONDENT

COLECŢIA ROMÂNĂ A ARHIVELOR HOOVER

Hoover Institution, afiliat Universităţii Stanford din California, adăposteşte una dintre cele mai mari colecţii de materiale referitoare la istoria modernă şi contemporană a României: circa 15.000 de volume şi monografii, 50 de titluri de ziare şi 70 de colecţii arhivistice, alcătuind una dintre cele mai reprezentative surse din afara României pentru studiul vieţii sociale şi politice româneşti din secolul al XX-lea.

Încă dela fondarea sa, în 1919, această instituţie şi-a propus să devină un centru de documentare şi cercetare a schimbărilor sociale, politice şi economice ale acestui secol. Primele materiale referitoare la România au fost colectate din iniţiativa fondatorului acestei instituţii, fostul Preşedinte american Herbert Hoover, dar contribuţia hotărîtoare în alcătuirea arhivelor române a avut-o George Duca, diplomat, fiul fostului Prim-ministru Ion Duca. Actualmente, printre subiectele cele mai reprezentative ale colecţiilor, se numără: Primul Război Mondial (prin jurnale şi corespondenţa unor personalităţi ca Ion Duca, Dimitrie Ghica, Henry Berthelot), viaţa politică şi socială interbelică (prin manuscrisele şi fotografiile Casei Regale, documentele unei impresionante pleiade de miniştri şi ambasadori români ca Nicolae Titulescu, Raul Bossy, Nicolae Petrescu-Comnen), al Doilea Război Mondial (prin jurnalele şi corespondenţa unor personalităţi politice ale vremii ca Iuliu Maniu, Grigore Gafencu, Nicolae şi George Caranfil), lovitura dela 30 Decembrie 1947 (prin documentele Regelui Mihai, colecţia fostului aid-de-camp al Regelui, Jacques Vergotti, sau ale lui George Serdici, avocat în procesul Maniu din 1947) documente inedite ale figurilor proeminente ale emigraţiei române (Mircea Eliade, Părintele Gheorghe Calciu, Brutus Coste, Sabin Manuilă, George Duca, Alexandru Creţianu, Constantin Vişoianu). Printre achiziţiile referitoare la perioada post-decembristă se numără variate materiale ce reflectă problemele sociale şi politice ale tranziţiei, cum ar fi interviuri şi documente bibliografice ale unor personalităţi politice ca Ana Blandiana, Silviu Brucan, Radu Filipescu, Ion Iliescu, Ion Raţiu, Romulus Rusan; sau materiale referitoare le Muzeul victimelor comunismului şi al rezistenţei anticomuniste şi la fundaţia *"Gheorghe Ursu"*.

O mare parte din aceste materiale este indexată sub titulatura *"Hoover Institution Holdings on Civil Rights"*. Documentele româneşti au devenit astfel parte integrantă a colecţiilor de valoare perenă folosite de specialiştii internaţionali în domeniu. Sunt de evidenţiat în acest sens manuscrisele unor foşti prizonieri politici din România, rapoartele şi luările de poziţie ale unor organizaţii ca posturile de radio Europa Liberă şi Vocea Americii, sau ale diferitelor comitete române din exil, către Departamentul de Stat, Consiliul Europei şi ONU, referitoare la problema drepturilor omului în perioada Gheorghiu Dej şi Ceauşescu. Printre cele mai recente materiale se numără documentare video despre dictaturile din România, Piaţa Universităţii, monarhia română, relaţia dintre Biserica Ortodoxă Română şi cea Catolică, emigranţii români. În plus, începând cu luna Decembrie a acestui an, Hoover Institution va adăposti arhiva postului de radio Europa Liberă, astfel că mii de casete ale secţiei române RFE vor completa materialele existente.

Toate colecţiile pot fi consultate direct şi gratuit, de orice persoană interesată, la arhivele Hoover. Acestea sunt deschise zilnic publicului, de Luni până Vineri, între orele 8.15 am - 4.45 pm. Documentele pot fi obţinute, cu achitarea costului copierii şi transportului, şi prin corespondenţă. Titlurile colecţiilor pot fi accesate la **http://www.stanford.edu/~lauracos** iar informaţiile generale despre biblioteca şi arhivele institutului pot fi obţinute la **http://www.hoover.org/LIBRARY/ARCHIVES.522/ARCHIVES.HTM.**

Pentru informaţii suplimentare asupra colecţiilor, nu ezitaţi să o contactaţi pe Elena Danielson, directoarea arhivelor, **danielson@hoover.stanford.edu.** sau pe responsabila cu colecţiile române, Laura Cosovanu, **cosovanu@hoover.stanford. edu.**

Laura COSOVANU
Hoover Institution Archives
Stanford University, Stanford, Ca.
94305 - 6010
Fax 650-725-3445
Tel 650-723-3563

O LANSARE DE CARTE LA BUCUREŞTI

Bucureşti, 3 Noembrie 1999. O zi plină de soare şi de bună dispoziţie, aici, la librăria *"Mihai Eminescu"*. Un afiş, înşoţit de mai multe exemplare ale volumului ***O Lumină - Poezii dela Dumnezeu,*** de ***George Băjenaru,*** anunţă, din vitrină, evenimentul lansării acestei cărţi.

Este ora 1 p.m. În librărie s'a adunat multă lume. Camera de televiziune a Studioului de filme al Televiziunii Române este manipulată de ochiul inspirat al operatorului **Moisescu**. Evenimentul este onorat de prezenţa Doamnei **Lucia Hossu Longin**, membră în Consiliul de administraţie al Televiziunii Române, care doreşte să prefaţeze un film dedicat Revoluţiei din 1989, cu secvenţe dela această lansare de carte.

Prezentarea autorului şi a cărţii sale a fost făcută pe rând, de Domnul **Liviu Petrescu**, director al Editurii **Cerna** şi de Domnul **Cătălin Ţîrlea**, critic şi comentator literar dela Televiziunea Română. Un cuvânt despre poezia religioasă din literatura română în general şi despre locul poeziei lui **George Băjenaru** în această literatură, a vorbit părintele duhovnic **Cosmin Martiş** dela biserica **Stavropoleos**.

Adresându-se el însuşi publicului, autorul a mărturisit că această carte este rezultatul unei experienţe religioase creştine, datorate părinţilor săi, ţărani din comuna Tunari, de lângă Bucureşti, precum şi o reflectare metaforică, a unei vieţi mistice, trăite sub semnul credinţei şi al descoperirii de sine. Răspunzând afirmaţiei făcute de Domnul **Cătălin Ţîrlea**, că **George Băjenaru** ar recupera prin poezia sa pe **Tudor Arghezi**, autorul a ţinut să se diferenţieze de poetul ***Cuvintelor potrivite,*** prin aceea că el nu a tăgăduit şi nu tăgăduieşte precum **Arghezi**, existenţa lui Dumnezeu.

În încheiere, autorul a mulţumit editorilor şi vorbitorilor, precum şi fratelui său, **Ştefan**, care s'a ocupat de organizarea acestui eveniment. În final, poetul şi-a exprimat bucuria întoarcerii acasă, într'o zi cu soare de Noembrie, care coincide, spre surprinderea sa, cu ziua de naştere a mamei sale şi totodată cu gândul acesteia despre fiul său - poet. *"Mama spunea, când vin acasă, râde soarele. Şi iată că soarele râde": "Gicu s'a întors acasă".*

Lansarea cărţii s'a încheiat cu un autograf oferit de autor cititorilor, şi cu un interviu acordat postului de radio *"România"* în care autorul a citit poezia ***"Bisericuţă dintre munţi":***

Bisericuţă dintre munţi, sculptată'n lemn, ca o minune, / De veacuri multe tu asculţi / Cum bate vântul peste lume. / Când-va, la tine a venit / Şi domnitor, dar şi păstor / Şi s'a rugat, şi s'a smerit / Şi a plecat încrezător. / Sub bolta cerului albastru, / Sub bolta cerului norat, / Un om cu nume de sihastru, / Prin rugăciune te-a vegheat. / Ascunsă în pădurea plină / de arborii cătând în sus / Tu eşti lumina lui Iisus, / Topind păcatul în răşină. / Bisericuţă dintre munţi / Lăcaş de rugă şi de vis, / Pe'nvingător şi pe învins, / Adăposteşti şi îi asculţi. / Sub coperişul tău cucernic, / E Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, / Iar în lumina ta din sfeşnic, / Puterea lumii pe Pământ."

P.S. Cartea poate fi procurată direct dela autor: Tel/Fax: 617 484-7389 (10 Crescent Rd. Belmont, MA. USA, 02478.

CRONICAR

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

INTERGRAREA ECONOMIEI ŢĂRII NOASTRE ÎN U.E.

Premierul Mugur Isărescu a prezentat, în cadrul unei declaraţii televizate, ideile care stau la baza proiectului guvernamental al Strategiei economice a României pe termen mediu şi a proiectului de buget pe anul 2000. Scoatem în evidenţă unele puncte:

- Nu există nici un dubiu, societatea românească îşi doreşte să meargă pe drumul integrării în Uniunea Europeană. Dar trebue să respecte regulille şi exigenţele pe care ni le arată indicatoarele amplasate pe acest drum. Din cauză ca ne-am abătut prea mult dela aceste reguli, o bună parte a populaţiei ţării are impresia că mergem într'o direcţie greşită. Nu am greşit drumul, dar greşim frecvent în maniera prin care ne deplasăm pe acest drum.

- Noi suntem în Europa din punct de vedere geografic şi cultural. Dar putem proba că suntem în Europa şi din punct de vedere economic ori social? România nu va fi cu adevărat o ţară europeană atât timp cât va cocoloşi o economie ineficientă, care produce inflaţie, pierderi, arierate, deficite sau o birocraţie umflată artificial, mare consumatoare de cheltuieli bugetare şi creatoare de obstacole nu numai pentru investitori, dar şi pentru cetăţeanul obişnuit.

- Integrarea europeană presupune, pentru economia românească, noi exigenţe calificative, dar şi noi constrângeri. Trebue să ne dezbărăm de multe dintre vechile noastre deprinderi.

- Strategia pe termen mediu propune un efort consistent de reducere rapidă a inflaţiei: 27 la sută în 2000, 18 la sută în 2001, 12 la sută în 2002, pentru ca începând din 2003 să putem calcula inflaţia anuală cu o singură cifră. Produsul intern brut pe locuitor, raportat la paritatea puterii de cumpărare, va urca dela nivelul actual, de cca. 3.500 de dolari pe locuitor, la peste 10.000 dolari pe locuitor spre finele deceniului, concomitent cu stabilitatea cursului leului şi apropierea acestuia de paritatea puterii de cumpărare, ca efect al unor intrări fluente şi substanţiale de capitaluri externe.

- Cercul vicios în care ne zbatem în prezent - căderea economică, deficite externe, inflaţie, sărăcie - se poate transforma pe această cale într'un cerc virtuos al creşterii economice neinflaţioniste şi al bunăstării.

- Fără îndoială că integrarea economiei româneşti în Uniunea Europeană va avea şi momente dureroase. În anii '70 şi '80, cu deosebire, economia noastră s'a dezvoltat extensiv, cu faţa spre o lume care deja începe să nu mai existe. Acum, lumea pentru care o bună parte din întreprinderile româneşti au fost create nu mai există deloc. E doar istorie. Ştiu că în jurul unor dosare ca agricultura, siderurgia, industria grea, petrochimia vor fi dezbaterile cele mai aprinse, cele mai grele. Dar nu putem continua să rămânem cu faţa la trecut. Vom avea de luat decizii cu un profund impact social, pe care însă nu le mai putem ocoli. La unele sectoare din economie vom fi nevoiţi să renunţăm. Pe altele le vom dezvolta. Hotărîrea va fi dată de semnalele pieţii, dar şi de deciziile guvernamentale, dependente de exigenţele integrării europene şi de resursele de care dispunem.

PRIMII PAŞI ÎN RESTRUCTURAREA GUVERNAMENTALĂ

În cadrul şedinţei Executivului de pe data de 10 Februarie, Domnul Mugur Isărescu a anunţat reorganizarea unor departamente din cadrul Aparatului de Guvernământ, după cum urmează: 1. ***Înfiinţarea Departamentului de Comunicare şi Relaţii cu Românii de Pretutindeni,*** prin comasarea a trei departamente: Departamentul pentru Relaţii cu Românii de peste Hotare, Departamentul Purtătorului de Cuvânt şi Relaţii cu Presa şi Departamentul Informaţiilor Publice.

Prin comasarea acestor departamente se reduc cheltuielile datorită reducerii cu cu 50% a numărului salariaţilor, conform coordonatelor fundamentale ale Programului de Guvernământ pe anul 2000.

ROMÂNIA VA PRIMI ŞI ALTE FINANŢĂRI EXTERNE

O serie de finanţări externe pentru România, din partea Băncii Mondiale şi a Uniunii Europene, erau condiţionate de încheierea discuţiilor cu Fondul Monetar Internaţional. Odată cu prelungirea acordului cu Fondul Monetar Internaţional, se poate vorbi acum şi de alte sume pe care România ar urma să le primească, a declarat Ionuţ Popescu, purtătorul de cuvânt al Guvernului.

Negocierile dintre autorităţile române şi reprezentanţii Fondului Monetar Internaţional au stabilit prelungirea cu 11 luni a acordului. Singura problemă majoră semnalată de reprezentanţii FMI a fost cea a salariilor din domeniul militar. FMI aşteaptă dela Guvern un buget realist, a spus Ionuţ Popescu.

NOII LIDERI PARALAMENTARI ŢĂRĂNIŞTI

Biroul Naţional de Conducere (BNC) al PNŢCD l-a nominalizat pe Gabriel Ţepelea ca lider al grupului parlamentar ţărănist din Camera Deputaţilor şi pe George Achim, ca lider al grupului parlamentar din Senat.

PNL A LANSAT CANDIDATURA LUI GEORGE PĂDURE LA PRIMĂRIA CAPITALEI

Actualul primar al Sectorului 1 al Capitalei a fost desemnat candidat al PNL la Primăria Bucureştiului. George Pădure a mulţumit PNL pentru încrederea acordată şi a precizat că desemnarea sa drept candidat la Primăria Capitalei se datorează şi plasării pe care o are în sondajele de opinie aflate pe piaţa politică.

CU CINE S'A ALIAT RADU VASILE ?

Cu nimeni altul decât cu fantomaticul Partid Dreapta Românească (PDR), condus de Cornel Brahaş (numele adevărat Ionel Vitu), fost membru marcant în conducerea PUNR, de unde el a fost exclus, trecând la Partidul Dreapta Naţională. Mai târziu se înscrie în PDSR, însă nu după mult timp, este de asemenea exclus şi plecând, a formt Partidul Dreapta Românească. Acest partid nu înseamnă nimic pentru viaţa noastră politică, dar înseamnă pentru Radu Vasile. Căci fuzionând cu acest partid fantomă, noul partid al lui Vasile a evitat procedurile complicate de înscriere a Partidului Popular.

În consecinţă, preşedintele Partidului Dreapta Românească, Cornel Brahaş a anunţat că noua formaţiune rezultată din fuziune se va numi Partidul Popular Român (PPR). Noul Comitet Executiv Provizoriu de Conducere al PPR este: Preşedinte Radu Vasile, iar preşedinte executiv Sorin Lepşa. Vicepreşedinţi: Manole Odisei, Alecu Paul, Mihai Calimente, Nanu Romeo, Silviu Petrescu, Dorin Dârstaru, Ionescu Costel, Ionescu Bogdan şi bineînţeles Corneliu Brahaş.

EVAZIUNILE FISCALE DIN DOMENIUL COMERCIALIZĂRII ALCOOLULUI AU CRESCUT

Evaziunea fiscală în domeniul producerii şi comercializării alcoolului şi băuturilor alcoolice s'a ridicat la circa 4.000 miliarde lei în 1999, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă, preşedintele Patronatului Alcoolului din România, Radu Morariu. El estimează că încasările din taxele aplicate pentru producerea şi comercializarea alcoolului şi băuturilor alcoolice la bugetul statului vor scădea în anul 2000 cu 20%-30% faţă de anul trecut.

PRODUSELE PETROLIFERE ŞI ALCOOLUL SE VOR IEFTINI

Guvernul a aprobat o ordonanţă privind reducerea accizelor la produsele petrolifere şi la alcool, începând din 15 Februarie. Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş, a anunţat că acciza la benzina cu plumb a scăzut cu 11,8%, iar la benzina fără plumb cu 25%. Acciza la motorină scade cu 20%, iar la alcoolul rafinat sau brut cu 20%.

FENOMENUL SPĂLĂRII BANILOR ÎN ROMÂNIA

Fenomenul spălării banilor începe să intereseze din ce în ce mai mullt autorităţile române, existând deja cazuri care sunt în cercetare. Sunt cazuri analizate unde există indicaţii temeinice privind spălarea de bani, dar nu se poate da cu siguranţă un verdict, a declarat Enescu Vasilica, reprezentant al Oficiului Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor. În România Legea pentru prevenirea şi sancţionarea spălării banilor a intrat în vigoare în 1999.

PNŢCD - UN PARTID AL REFORMEI

Liderii regionali ţărănişti adunaţi la Târgovişte au decis ca în viitoarea campanie electorală, mesajul partidului să se bazeze pe Reforma obţinută de partid în cei trei ani de guvernare. Ministrul Agriculturii, Ioan Mureşan a arătat că PNŢCD a făcut reforma pentrucă a construit legi, precum Legea zonelor defavorizate, Lege administraţiei locale, Legea privatizării societăţilor comerciale din agricultură, Legea fondului funciar şi Legea Lupu. În opinia sa, PNŢCD poate susţine că a realizat privatizarea, a construit instituţii adecvate statului de drept şi a promovat programe sociale.

Mesajul de mai sus va fi transmis cetăţenilor în dimensiunea lui corectă.

PNŢCD A ACCEPTAT CA PNL SĂ PARTICIPE PE LISTE SEPARATE LA ALEGERILE LOCALE

Urmează ca pe data de 15 Februarie să fie semnat un protocol între PNŢCD şi PNL, privind participarea la scrutinurile din acest an. PNŢCD a acceptat ca PNL să participe pe liste separate la alegerile locale, iar ambele partide vor candida, în cadrul CDR, pe liste comune la alegerile parlamentare. Cele două partide au precizat că vor susţine candidatura lui Emil Constantinescu la alegerile prezidenţiale. Surse din PNŢCD şi PNL au precizat că protocolul pentru alegerile parlamentare va include soluţia stabilirii ponderei pe listele pentru alegerile parlamentare în funcţie de rezultatele a trei sondaje de opinie. Aceleaşi surse au arătat că la desemnarea primarilor din marile centre urbane se va analiza soluţia alianţelor electorale între cele două partide.

ÎN NEGOCIERILE CU U.E. GUVERNUL VA LUA SINGUR UNELE DECIZII

Negociatorul-şef al României pentru aderarea la Uniunea Europeană, Aurel Ciobanu-Dordea, a precizat că în procesul de negocieri vor exista decizii pe care Guvernul le va lua fără a se consulta cu societatea civilă. Viteza negocierilor ar scădea dacă absolut toate deciziile ar rezulta în urma consultării tuturor punctelor. Negociatorul-şef a arătat că până la sfârşitul acestui an, România şi UE vor deschide negocierile la mai puţin de 15 capitole. În prima jumătate a anului, negocierile vor debuta la cinci capitole, urmate în a doua jumătate, de alte treipatru capitole. Lansarea negocierilor de aderare a României la UE se va produce la 14 Februarie, la Bruxelles, în cadrul unei conferinţe bilaterale interguvernamentale.

SPORT

TENISMANUL ADRIAN VOINEA OCUPĂ LOCUL 23 ÎN CLASAMENTUL ATP

Tenismanul român Adrian Voinea ocupă locul 23 în clasamentul ATP, dat publicităţii la Monte Carlo, informează ATP. Voinea, care a pierdut în turul trei al Internaţionalelor Australiei, a urcat două poziţii în acest top, fiind la egalitate cu Americanul Michael Chang, cu Suedezul Thomas Enqvist şi cu Germanul Markus Hantschk. Primul loc este ocupat de Americanul Andre Agassi, care este urmat de Rusul Evgheni Kafelnikov şi Suedezul Magnus Norman.

DENNIS ŞERBAN NU MAI VREA SĂ JOACE LA VILLARREAL

Deşi se părea ca împrumutul la Villarreal este cea mai bună soluţie, Dennis Şerban nu s'a mai prezentat la antrenamentele echipei la care mai joacă şi Craioveanu. Supărarea sa este provocată de faptul că, în ciuda celor 2 goluri marcate în 3 meciuri, antrenorul său, Francisco Gomez *"Paquito"*, nu l-a mai introdus decât în ultimele minute ale partidei de Duminică, 30 Ianuarie a.c., 2-0 acasă cu Albacete.

"Nu mai vreau să am de-a face cu ei. Sunt nişte mincinoşi", a declarat Dennis Şerban. *"Când am venit i-am rugat să-mi spună clar dacă au nevoie de mine cu adevărat. Am dat două goluri şi tot nu sunt titular, înseamnă că nu mai am ce să caut aici"*, a comentat fostul stelist, care urma să se prezinte la Valencia, clubul de care aparţine, pentru clarificarea situaţiei. *"Sunt dispus să accept orice, dar la Villarreal nu mă mai întorc. Dacă ei n'au nevoie de mine, n'am nici eu de ei"*, a mai spus Dennis, precizând că ar fi dispus să se întoarcă în ţară, chiar cu o reducere de salariu.

GUŞATU A SEMNAT CU MTK BUDAPESTA

Atacantul Extensivului, Mugur Guşatu, a semnat un contract până în vară cu MTK Budapesta, cu drept de prelungire pentru încă un an. Jucătorul care avea un salariu de 4.000 de dolari pe lună, plus câte 1.500 de dolari la fiecare victorie. Clubul îi va pune le dispoziţie casă şi maşină, iar în eventualitatea în care MTK va câştiga campionatul, Guşatu va primi un bonus de 20.000 de dolari, momentan echipa fiind clasată pe locul 3. Ex-craiovenul a început deja antrenamentul şi va pleca într'un stagiu de pregătire în Cipru alături de noii săi coechipieri, printre care se află şi Românul Cornel Ilea, fost la Gloria Bistriţa.

FORMAŢIA AL HILAL ANTRENATĂ DE A. IORDĂNESCU A RATAT CÂŞTIGAREA CUPEI GOLFULUI

Formaţia pregătită de Anghel Iordănescu, ASl Hilal (Arabia Saudită), a terminat la egalitate, scor 0-0, partida disputată cu echipa Al Ittihad (Quatar), ratând astfel câştigarea Cupei Campionilor Golfului. Competiţia a fost câştigată de echipa Al Qadesia din Kuwait, care a câştigat cu scorul de 2-0 (1-0), ultima partidă disputată cu formaţia Al Ahli din Emiratele Arabe Unite, ambele goluri ale învingătorilor fiind marcate din penalti.

REPREZENTATIVA MASCULINĂ DE VOLEI A INTRAT ÎN GRUPA B1 A PRELIMINARELOR PENTRU C.E. - 2001

În urma tragerii la sorţi desfăşurată la Luxemburg, echipa masculină de volei a României a fost repartizată în grupa B1 a preliminarelor pentru Campionatul European din anul 2001. Echipa naţională a României va juca alături de reprezentativele Austriei, Angliei şi Estoniei.

Selecţionata feminină de volei a României va face parte din grupa A2 a Campionatului European din anul 2001, alături de reprezentativele Poloniei, Belarusului şi Greciei.

Faza finală a Campionatului European de volei masculin va avea loc în perioada 8-16 Septembrie, la Ostrava (Cehia). Reprezentativele feminine vor disputa faza finală a C.E. în Septembrie, la Sofia (Bulgaria).

DINAMOVISTUL MARIUS NICULAE TRANSFERAT LA LECCE - ITALIA

Atacantul echipei Dinamo Bucureşti, Marius Niculae, a fost transferat la formaţia italiană Lecce, din prima divizie a campionatului de fotbal al Italiei. Jucătorul român urmând să se alăture acestei grupări pe data de 11 August, după încheierea turului preliminar al Cupelor Europene, a declarat purtătorul de cuvânt al clubului Dinamo, Marcel Popescu.

INTER MILAN ÎL ÎMPRUMUTĂ PE ATACANTUL ROMÂN ADRIAN MUTU LA ECHIPA VERONA

Clubul italian Internazionale Milano intenţionează să-l împrumute din vară, pe atacantul român Adrian Mutu la formaţia Verona, la schimb cu mijlocaşul Cristian Brocchi, a anunţat cotidianul *"Corriere della Sera"*.

LIDIA SIMON A CÂŞTIGAT MARATONUL DELA OSAKA

Atleta română, Lidia Simon, a câştigat Maratonul dela Osaka, cea mai titrată cursă din lume. Ea a reuşit să câştige acest trofeu, fiind cronometrată cu 23 h 22.54, ceea ce reprezintă cea mai bună performanţă personală a Românceі şi a cincea performanţă mondială a tuturor timpurilior.

MARIUS LĂCĂTUŞ LA FC NAŢIONAL

Jucătorul emblematic al Stelei, Marius Lăcătuş, a fost nevoit la 36 de ani să părăsească echipa din bulevardul Ghencea. Odată cu venirea la cârma echipei a lu Victor Piţurcă, Marius Lăcătuş a fost pus pe liber, el ajungând în prezent la echipa FC Naţional, antrenată de Mihai Stoichiţă, antrenorul militarilor timp de 5 ani. La Naţional mai evoluează şi alţi foşti stelişti, printre care Sabin Ilie.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

MODIFICAREA CONSTITUŢIEI ŞI PĂREREA LIDERILOR PARTIDELOR PARLAMENTARE

Liderii partidelor parlamentare au poziţii diferite faţă de propunerea PNL de modificare a Constituţiei. Majoritatea au rezerve în ceea ce priveşte susţinerea în Parlament a iniţiativei PNL de modificare a articolului 41 din Constituţie, în sensul garantării proprietăţii. În forma actuală, articolul în cauză prevăzând doar că proprietatea este ocrotită de lege, indiferent de titular.

Astfel: Vicepreşedintele PNŢCD Remus Opriş a declarat că ţărăniştii îşi susţin propria iniţiativă de modificare a Constituţiei, depusă în sesiunea parlamentară trecută de un grup de ţărănişti, urmând ca Parlamentul să decidă între proiectul ţărănist şi cel liberal. Remus Opriş a mai spus că nu doar modificarea articolului 41 în sensul garantării proprietăţii este important, ci este de aşteptat ca PNL să pună în aplicare principiile dreptului de proprietate prin legi speciale, cum ar fi legea Lupu şi legea de retrocedare a imobilelor.

Purtătorul de cuvânt al PD, Dumitru Moinescu, a afirmat că actuala Constituţie poate fi perfectată inclusiv în ceea ce priveşte garantarea dreptului de proprietate.

Preşedintele UDMR Marko Bela este de acord cu proiectul de modificare a Constituţiei, propus de PNL, dar consideră că legea fundamentală a statului are şi alte deficienţe. Dacă modificăm Constituţia, ar trebui modificate şi alte articole ale acesteia, cum ar fi cele privind sistemul bicameral. Liderul UDMR a declarat că atribuţiile celor două Camere coincid, fiind îngreunat astfel procesul legislativ.

Prim-vicepreşedintele PDSR Adrian Năstase consideră că iniţiativa legislativă a PNL de modificare a Constituţiei nu aduce nimic nou şi că reprezintă praf în ochii alegătorilor. El a arătat că PDSR consideră că modificarea Constituţiei nu trebue făcută în anul electoral, ci după alegeri, iar propunerile de revizuire a legii fundamentale trebue analizate de o comisie constituită din reprezentanţi ai partidelor parlamentare.

Vicepreşedintele PRM Corneliu Ciontu consideră că modificarea Constituţiei propusă de PNL nu reprezintă o urgenţă. PRM-ul nu a discutat încă dacă va susţine în Parlament iniţiativa PNL.

Vicepreşedintele ApR Marian Enache a declarat că partidul său sprijină propunerea PNL de revizuire a Constituţiei, însă consideră că odată deschisă această cale, legea fundamentală a ţării ar trebui să sufere şi alte modificări. Liderul ApR a declarat că ar trebui înfiinţată o Comisie Constituţională, care, în urma discuţiilor cu specialiştii în drept constituţional şi pe baza propunerilor venite dela partide, să propună revizuirea unor puncte ale Constituţiei.

PUNR va susţine propunerea legislativă a PNL de modificare a Constituţiei în sensul garantării proprietăţii, a declarat liderul parlamentar PUNR din Camera Deputaţilor, Ioan Gavra.

Potrivit Constituţiei, proiectul de revizuire a legii fundamentale trebue adoptat de Camera Deputaţilor şi de Senat, cu o majoritate de cel puţin două treimi din numărul membrilor fiecărei Camere. Dacă prin procedura de mediere nu se ajunge la un acord, Camera Deputaţilor şi Senatul, în şedinţă comună, hotărăsc cu votul de trei pătrimi din numărul deputaţilor şi senatorilor.

REABILITAREA LUI VINTILĂ V. BRĂTIANU

Curtea Supremă de Justiţie l-a reabilitat pe liderul liberal Vintilă V. Brătianu, doi membri ai familiei Cantacuzino şi pe alte 42 de persoane, anulându-le astfel două sentinţe judecătoreşti, date în 1946 şi 1948, prin care aceştia au fost condamnaţi politic. Iniţial, memoriul fiicei lui Brătianu, de reabilitare, a fost respins, pe motiv că, din punct de vedere obiectiv, faptele au fost săvârşite. Dar a intervenit Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica, care într'o conferinţă de presă a explicat că Brătianu a fost constrâns să părăsească ţara, pentrucă altfel ar fi fost condamnat la închisoare pe viaţă sau împuşcat, aşa cum s'a întâmplat cu membrii familiei sale. Vintil Brătianu a aderat, în 1944 la Mişcarea Naţională de Rezistenţă, ale cărei baze au fost puse de către generalul de corp de Armată Aurel Aldea şi generalul de brigadă Constantin Eftimiu. Din acest grup, la care s'a subordonat şi mişcarea Haiducilor lui Avram Iancu, au făcut parte şi Nicolae Chiselicescu, Teodor Manicatide, Mihail Fărcăşanu, Gheorghe Manu, Gheorghe Kinţescu, Marius Pop, Nicolae Alexandrescu, Cornel Pop şi Eugen Plesnilă. Toţi au fost acuzaţi de regimul comunist că au vrut distrugerea statului român, întreţinând o atmosferă de învrăjbire a naţionalităţilor conlocuitore, antisovietică şi că au urmărit ca, în cazul unui conflict armat între URSS şi restul aliaţilor, să participe la luptă alături de Anglia şi Statele Unite.

MELEŞCANU NU SE TEME DE DOSARUL LUI DE SECURITATE

Preşedintele ApR Teodor Meleşcanu a declarat că nu este preocupat şi nici nu se teme de eventuala apariţie, în timpul viitoarei campanii electorale, a dosarului său de Securitate. Meleşcanu a spus că nu are nimic ce să-şi reproşeze în această privinţă. El a adăugat că ar exista şi posibilitatea ca dosarul său de Securitate să fie falsificat şi apoi aruncat pe piaţă de către adversarii politici. Electoratul însă, nu se va lăsa manipulat de asemenea atacuri murdare, a declarat Meleşcanu.

ÎN BUCUREŞTI A CRESCUT NUMĂRUL INFRACŢIUNILOR

Numărul infracţiunilor comise în 1999 în Capitală a crescut cu 11,83% la sută faţă de anul precedent, manifestându-se o permanentă tendinţă de profesionalizare a grupurilor de infractori, a declarat generalul Mircea Bot, şeful Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti.

Anul trecut au fost constatate 50.472 de infracţiuni, dintre care 16.741 de natură economică-financiară şi 23.301 judiciare (37 omoruri, 38 tentative de omor, 82 de violuri, 15 lovituri cauzatoare de moarte, 630 tâlhării). În această perioadă au crescut îngrijorător furturile, care reprezintă 75.4% din infracţiunile judiciare.

PLAFONUL DE ÎNDATORARE PUBLICĂ EXTERNĂ A ROMÂNIEI

Plafonul de îndatorare publică externă a României pentru anul 2000 se va situa în jurul a 2,8 miliarde de dolari, a declarat purtătorul de cuvânt al Executivului. În anul 1999, plafonul de îndatorare publică externă era de 3,1 miliarde de dolari. Din această sumă au fost contractate sau garantate împrumuturi externe de 1,978 miliarde de dolari.

DATA VIITOARELOR ALEGERI

Nu au fost încă stabilite datele alegerilor viitoare. Partidele principale încă nu s'au înţeles asupra acestor date. Astfel, PNŢCD se pronunţă pentru organizarea la termen a alegerilor, şi anume, în luna Iunie pentru alegerile locale şi luna Noembrie pentru cele parlamentare. PDSR şi PUNR vor alegeri locale în Iunie şi cele parlamentare în Octombrie. PNL a solicitat, la întâlnirea cu Premierul Mugur Isărescu, ca alegerile locale să fie organizate la sfârşitul lunii Mai şi să nu se depăşească două tururi de scrutin, iar alegerile parlamentare şi perezidenţiale să se desfăşoare în perioada Octombrie-Noembrie. Partidul Democrat a susţinut că alegerile locale trebue să aibă loc până la sfârşitul lunii Mai, astfel încât toate structurile alese să funcţioneze în momentul campaniei electorale pentru alegerile parlamentare şi prezidenţiale.

ROMÂNIA A FOST ŞTEARSĂ DE PE LISTA NEAGRĂ

Comisia Europeană a aprobat recent recomandarea prin care cetăţenii români, nu mai au nevoie de vize de intrare în ţările membre ale Uniunii Europene. Decizia Comisiei a fost argumentată de faptul că România a înregistrat progrese semnificative în asigurarea controlului la frontiere şi a paşapoartelor, cât şi prin faptul că România a fost invitată de a începe negocierile de aderare la Uniune.

DEFICITUL COMERCIAL S'A REDUS

Deficitul comercial al României s'a redus la 1,63 miliarde de dolari în perioada Ianuarie-Noembrie 1999. Exporturile realizate de România în această perioadă au depăşit cu aproape un procent nivelul înregistrat în perioada similară din anul anterior, în timp ce importurile au scăzut cu 13,1% raportat la acelaşi interval de timp. Comisia Naţională pentru Statistică (CNS) informează că deficitul comercial s'a cifrat la 1,63 miliarde dolari, faţă de 3,09 miliarde dolari în cele 11 luni din 1998. România a exportat mărfuri în valoare de 7,66 miliarde dolari şi a importat produse de 3,09 miliarde dolari.

RATA INFLAŢIEI A SCĂZUT IARĂŞI

Rata inflaţiei în Decembrie a scăzut la 2,9 %, iar pe întregul an s'a stabilit la 54,8%.

Conform Comisiei Naţionale pentru Statistică (CNS) preţurile mărfurilor alimentare au crescut, luna trecută, cu 4,1% devansând mărfurile nealimentare, care s'au scumpit cu 2,5 %. Cele mai semnificative creşteri de preţuri s'au înregistrat la legume şi conserve din legume - cu 10,1%, ouă - 10%, lapte de vacă - 8,1%, pâine - 7,5%. De asemenea, preţurile la combustibili au crescut cu 4,5%, cele la cărţi, ziare, reviste - cu 3,2%. Tarifele pentru transportul aerian s'au majorat cu 7,5%, iar cele ale energiei electrice au înregistrat în 1999 cele mai accentuate majorări, cu 140,9 %.

SENATUL ARE UN NOU PREŞEDINTE

Alegerea unui nou preşedinte al Senatului, în urma demisiei lui Petre Roman, care a optat pentru funcţia de Ministru al Afacerilor Externe, în noul cabinet al lui Mugur Isărescu, a fost rezolvată după o serie de propuneri pentru desfăşurarea scrutinului.

Mircea Ionescu-Quintus, liderul liberal a fost ales preşedinte al Senatului, în urma votului secret al senatorior, obţinând 72 de voturi. Manevra PD-ului de aşi impune omul lor nu a reuşit. Contracandidatul lui Quintus, senatorul PD, San Vasiliu, a întrunit doar 32 de voturi.

VICTOR CIORBEA CONSIDERĂ CĂ ECONOMIA SUBTERANĂ SUBMINEAZĂ ECONOMIA ŢĂRII

Preşedintele Alianţei Naţionale Creştin-Democrate, Victor Ciorbea, la sfârşitul întâlnirii cu Prim-ministrul Mugur Isărescu a făcut următoarele declaraţii:

Cauzele care au generat actuala situaţie economică se datoresc economiei subterane, care depăşeşte 50% din PIB. Această economie subterană, împreună cu corupţia, reprezintă principalele cauze ale absenţei veniturilor pentru sectoarele bugetare sau pentru pensionari, precum şi ale nefuncţionărilor legilor economiei de piaţă şi a mecanismelor specifice acesteia.

Preşedintele ANCD a mai precizat că dezvoltarea sectorului privat şi a întreprinderilor mici şi mijlocii reprezintă singura soluţie pentru a opri declinul economic şi pentru a asigura absorbirea forţei de muncă disponibilizate.

PARTICIPAREA LA TROICA OSCE NE COSTĂ BANI FRUMUŞEI

Ministrul de Externe a declarat că, potrivit unei evaluări făcute de autorităţile dela Bucureşti, România va trebui să aloce cinci milioane de dolari pentru participarea la *"troica"* OSCE, în perioada 2000-2002. Troica OSCE este formată din actualul, fostul şi viitorul preşedinte al organizaţiei. România a obţinut preşedinţia OSCE pentru anul 2001. OSCE cuprinde 55 de state, incluzând ţările europene, toate republicile din fosta URSS, SUA şi Canada. OSCE are misiuni în zone de conflict ca cele din Kosovo, Bosnia-Herţegovina, Georgia, Republica Moldova, Estonia, Letonia, Azerbaidjan, Armenia şi Tadjikistan.

SCĂDEREA PUTERII DE CUMPĂRARE

Datorită situaţiei inflaţiei, puterea de cumpărare a câştigurilor salariale în România s'a situat în ultimii zece ani, sub nivelul anului 1990. În perioada anilor 1990 - 1993 ea a scăzut la peste 40 de procente, urmată de o scurtă perioadă de stagnare în 1993 - 1994. După atenuarea inflaţiei în perioada 1994 - 1996, salariul real s'a apreciat până la 72,2 la sută în 1996.

Raportul dat publicităţii de Programul Naţiunilor Unite de Dezvoltare arată că evoluţiile din prima jumătate a anului 1999 indică o nouă depreciere a salariilor. Categoriile cele mai defavorizate de pe piaţa muncii au fost femeile şi tinerii cu vârste între 15 şi 24 de ani. Potrivit acestui raport, numărul salariaţilor s'a redus cu aproape 1,2 milioane de persoane.

SALARIUL MEDIU NET PE ECONOMIE A AJUNS LA 1.990.080 LEI

În luna Decembrie 1999, salariul mediu net pe economie a fost de 1.990.080 lei, în creştere cu 13,6% faţă de Noembrie, iar cel brut, de 2.559.796 lei, mai mare cu 15,2%.

Cele mai mari salarii nete au fost acordate salariaţilor din sectorul transporturi aeriene, care în Decembrie au primit în medie 6.435.114 lei, celor din activităţile de asigurări şi ale caselor de pensii (cu excepţia celor din sistemul de asigurări sociale) - 5.135.458 lei, celor din instituţiile financiare şi bancare - 5.022.111 lei, precum şi salariaţilor din industria tutunului - 14.105.449.

FONDURI PENTRU INVESTIŢII ÎN INFRASTRUCTURĂ

Uniunea Europeană (UE) va acorda României, anul acesta, fonduri pentru realizarea unor investiţii în infrastructură în valoare de 120 milioane euro.

PRODUCŢIA INDUSTRIALĂ A SCĂZUT

Comisia Naţională pentru Statistică (CNS), informează că producţia industrială realizată în 1999 s'a redus, comparativ cu anul precedent, cu 8% volum absolut şi cu 8,8% în condiţii comparabile din punct de vedere al numărului de zile lucrătoare, pe fondul scăderilor înregistrate în toate sectoarele economice. Declinul producţiei a contribuit la reducerea cu 3,5% a cifrei de afaceri totale a societăţilor cu activitate în industrie, scăderea cea mai accentuată fiind în industria extractivă, de 21,4%.

DELEGAŢIA PERMANENTĂ A PNŢCD A ADOPTAT NOUL STATUT AL PARTIDULUI

Noul statut al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat a fost aprobat cu două voturi împotrivă şi trei abţineri. Conform noilor prevederi, forurile de conducere ale PNŢCD sunt: Congresul, Comitetul Naţional de Conducere (CNC), Delegaţia Permanentă (DP), Biroul Naţional de Conducere (BNC) şi Preşedintele.

Prin noua structură atribuţiile preşedintelui PNŢCD sunt întărite, acesta fiind cel care convoacă şedinţele BNC, DP şi CNC şi cel care este desemnat candidat la funcţia de prim-ministru. În cazul în care renunţă la această demnitate, preşedintele va desemna candidatul la funcţia de prim-ministru. Tot preşedintele desemnează pe viitorii membri ţărănişti în Guvern, cu consultarea forurilor de conducere centrale.

Noul statut configurează o componenţă restrânsă a BNC formată din 11 persoane (preşedinte, prim-vicepreşedinte, secretar general şi opt vicepreşedinţi), fiind eliminaţi membrii supleanţi. În activitatea executivă curentă BNC este secondat de Delegaţia Permanentă care numără până la 50 de persoane şi care se va întruni lunar. Delegaţia Permanentă cuprinde demnitarii aleşi în conducerea PNŢCD, cei din Executiv şi conducerile Camerelor legislative şi ale grupurilor parlamentare. La acest nivel se pot lua orice decizii inclusiv participarea la coaliţii guvernamentale şi parlamenmtare, dar nu se pot adopta hotăriri în legătură cu fuziunea cu alte partide sau cu modificarea Statutului, aceste atribuţii revenind exclusiv CNC.

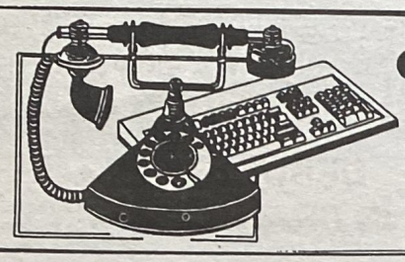

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ISRAEL-SIRIA, ISRAEL-PALESTINIENI, DRUM ÎMPOTMOLIT

În Decembrie 1999 și continuând în Ianuarie 2000, Israelul a început o serie de convorbiri cu Siria și a căutat să mențină procesul de pace cu Palestinienii.

Astfel, pe data de 3 Ianuarie 2000 s'au reluat convorbirile dintre Premierul israelian Ehud Barak și Ministrul de Externe sirian Farouk al-Shara în orașul *Shepherdtown* din West Virginia. Ele au fost a doua rundă după întâlnirea dela Washington din 15-16 Decembrie. Președintele Clinton a deschis această a doua rundă de convorbiri. Delegația israeliană condusă de Premierul Barak a fost formată din 55 de oficiali, printre care și Ministrul de Externe David Levy. Delegația sirianâ condusă de Ministrul de Externe Farouk al-Shara a fost formată din 30 de oficiali.

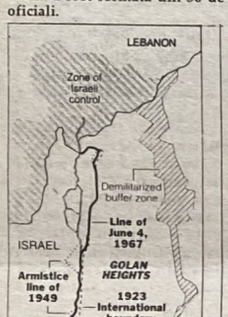

Președintele Clinton a vizitat zilnic pe protagoniștii convorbirilor de pace, iar Secretarul de Stat Madeleine Albright s'a întâlnit în prima zi de convorbiri cu liderii celor două delegații.

Problemele principale de rezolvat erau: 1. *Teritoriul.* Siria cere retrocedarea Înălțimilor Golan cu tot teritoriul avut înainte de 4 Iunie 1967. 2. *Sistem de securitate.* Israelienii cer o monitorizare internațională pe Muntele Hermon între noua frontieră dintre Siria și Israel. 3. *Problema Apei.* Ambele părți vor să controleze sursele râului Iordan. 4. *Normalizarea relațiilor.* Israelul cere relații diplomatice complete, dar Siria nu dorește o ambasadă a Israelului decât după totala retragere israeliană. 5. *Libanul.* Se așteaptă ca Israelul să-și retragă trupele din Liban și să ceară Siriei, care controlează cea mai mare parte a acestui teritoriu, să înfrâneze trupele de gherilă care atacă Israelul. 6. *Timpul retragerii.* Israelul cere cel puțin trei ani pentru retragere. Siria e de acord pentru o retragere treptată, dar pe un termen mai scurt.

După cum era de așteptat, Barak a cerut Statelor Unite un ajutor financiar pentru a reașeza pe cei 17.000 de coloniști din zona Golan ocupată de Israel în 1967 și pentru pierderea poziției strategice din această zonă. A fost prezentată o listă cu articole militare moderne dela avioane radar Awacs până la rachete de croazieră Tomahawk. Acest ajutor este estimat la aproximativ 20 miliarde de dolari.

După patru zile, nu se ajunsese la nici un progres datorită poziției adoptată de cele două părți. Siria cerea recunoașterea de către Israel, că este hotărît să retrocedeze teritoriul ocupat al Înălțimilor Golan, înainte de a semna garanțiile de securitate cerute de Barak. Israelienii doreau însă să fie discutată problema securității și apoi retrocedarea teritoriului.

În această situație, Președintele Clinton a prezentat un *"document de lucru"* de șapte pagini, conceput de echipa Doamnei Albright, în care era propus un text de acord ce cuprindea părțile de rezolvat. Acest sistem fusese utilizat cu succes de Președintele Carter la Camp Davis în 1978 pentru partea israeliană și egipteană.

După șapte zile nu s'a făcut nici un progres, ambele părți rămânând pe pozițiile lor. Statele Unite au hotărît reluarea convorbirilor pe data de 19 Ianuarie, urmând ca liderii delegațiilor să se întoarcă acasă până atunci.

În Tel Aviv a avut loc pe data de 10 Ianuarie o manifestație cu 100.000 de participanți, dirijată de ultraortodocși împotriva retrocedării Înălțimilor Golan. De remarcat că și la Shepherdtown câțiva zeci de Evrei americani ultraortodocși au manifestat chiar în prima zi a convorbirilor, strigând la Barak: *"trădătorule, pleacă acasă"*.

Reluarea convorbirilor nu a mai avut loc pe 19 Ianuarie. Cu două zile înainte, Siria a cerut ca problema retrocedării să fie pusă imediat în discuție, iar Israelul trebue să se retragă pe linia de frontieră existentă la 4 Iunie 1997, înainte de începerea războiului siriano-israelian. Administrația americană a anunțat amânarea discuțiilor.

Siria s'a simțit frustrată prin faptul că în ziarul israelian *Haaretz* s'a scurs schema americană de discuție propusă la Shepherdtown, Sirienii nevoind să facă cunoscut publicului lor și lumii arabe anumitele concesii pe care ar urma să le facă, cea mai jenantă fiind o posibilă hotărire de a deschide relații diplomatice cu Israelul la nivel de ambasadă și chiar relații comerciale și turistice. Tot ca o concesie sirianâ putea fi interpretată și eventuala acceptare a unei stații israeliene de avertizare pe muntele Hermon, care ar permite Israelului să detecteze mișcările trupelor siriene.

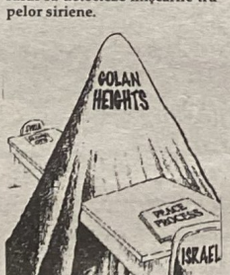

Scurgerea de informație din presa israeliană a folosit lui Barak, ca să arate concetățenilor săi că nu este gata să cedeze ușor din teritoriul actual al Israelului, mai ales că retrocedarea de teren urma să fie în curând o problemă spinoasă și în procesul de pace cu Palestinienii. La Washington, purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat James Rubin a declarat că scurgerea de informație în presa israeliană a fost *"păgubitoare"* și *"dăunează cauzei păcii"*.

Și în convorbirile israelo-palestiniene drumul a fost cu hopuri. Israelienii au amânat din nou retragerea din Malul de Vest, care trebuia să aibă loc la 20 Ianuarie, după amânarea din 13 Ianuarie. Totuși, cu puțin timp înainte de anunțarea întreruperii convorbirilor israelo-siriene, Arafat și Barak au avut o întrevedere secretă, care a durat patru ore. Ea a fost declarată de ambele părți ca un succes. Pe 20 Ianuarie Arafat a fost primit de Președintele Clinton și a declarat că întrevederea a fost *"promițătoare și productivă"*.

Ehud Barak, Madeleine Albright, Președintele Clinton, S. Berger și Farouk al-Shara la Shepherdtown

Președintele E. Weizman

Problema acordului israelo-palestinian este complexă și greu de rezolvat. La 20 Ianuarie urma să aibă loc a treia și ultima retrocedare de 6,1%, care ar fi dat Palestinienilor controlul de 40% al Malului de Vest, astfel ca la 13 Februarie să fie încheiat cadrul pentru un *"statut final"*, iar în Septembrie să fie încheiat acordul de pace definitiv. Problemele spinoase de rezolvat sunt statutul Ierusalimului, viitorul stat palestinian ca și reîntoarcerea refugiaților palestinieni.

La ultima întâlnire Barak-Arafat din 2 Februarie a.c., nu s'a putut ajunge la o înțelegere în privința terenurilor pe care Israelienii le-au ales pentru ultima cedare de 6,1%. Aceasta înseamnă o nouă amânare a datei de 13 Februarie.

Se pare că încercarea Israelului de a lucra pe două tablouri concomitent nu a fost favorabilă. Palestinienii s'au temut dela început că angrenarea Israelului în convorbiri cu Siria va pune în umbră tratativele de pace cu ei. În același timp, Barak era pus în fața Israelienilor în poziția de a retroceda teritorii concomitent Sirienilor și Palestinienilor în atmosfera turbulentă a ultraortodocșilor, care sunt împotriva oricărui fel de retrocedare din teritoriile Israelului de astăzi.

Atmosfera politică israeliană a fost turburată în Ianuarie de scandalul survenit în urma punerii sub investigație a Președintelui Israelului Ezer Weizman care, în perioada 1988-1993 când a fost ministru și apoi legislator, ar fi acceptat mai mult de 400.000 de dolari dela milionarul francez Edouard Saroussi și nu ar fi raportat corect veniturile sale. Weizman a declarat că veniturile sale din acea perioadă au fost verificate de avocați respectați și ele au fost raportate autorităților. Saroussi a fost principalul contribuitor pentru campania politică a președintelui. Acesta a spus că nu intenționează să demisioneze cum au cerut o serie de critici. Pare curios că după atâția ani, a fost relevată de-abia acum suspiciunea asupra președintelui.

Investigațiile care vor dura mai multe săptămâni vor cerceta posibile acuzații de mită și fraudă. Înlăturarea președintelui se poate face numai cu aprobarea a 90 din cei 120 de membri ai Knessetului, ceea ce probabil nu se va realiza.

În plin scandal cu situația președintelui, a survenit scandalul în care este implicată coaliția Primului ministru Barak, *Un Israel*, care ar fi finanțat campania premierului din Mai anul trecut, cu o ridicare ilegală de fonduri. Această acuzatie dă apă la moară extremiștilor ortodocși, care sunt o calamitate pentru politica Israelului în procesul de pace din Orientul Mijlociu. Ei l-au asasinat pe Premierul Itzack Rabin, care a început convorbirile de pace cu Palestinienii, și i-au șantajat pe rând pe Netanyahu și acum pe Barak, micile lor partide întrate în ninșând căderea guvernului, coalițiile guvernamentale amedacă nu e urmată linia lor. De reamintit că atât Rabin cât și Barak au fost generali cu mare popularitate.

La sfârșitul lui Ianuarie Barak a anunțat că suspendă convorbirile cu Siria, dacă aceasta nu înfrânează atacurile grupării Hezbollah, care și-a luat raspunderea pentru uciderea altor trei soldați israelieni în Liban.

În Damasc un ziar oficial a descris Holocaustul ca un mit în care Evreii au exagerat numărul victimelor ucise de naziști pentru a primi în primul rând bani dela Germania și compensații dela Occidentali.

"În al doilea rând pentru a beneficia de mitul Holocaustului ca să acuze de anti-semitism pe oricine se opune Sionismului și politicii sale expansioniste", a scris ziarul.

CECENII S'AU RETRAS DIN GROZNÎI

După o rezistență înverșunată de câteva săptămâni în centrul capitalei Groznii, în regiunea Pieții Minutka, luptătorii ceceni s'au retras anunțând că vor continua atacurile în zonele muntoase și împrejurimi. Capitala a devenit în cea mai mare parte o ingrămădire de ruine după masivele și zilnicele bombardamente aeriene și de artilerie.

Formațiunile mobile ale rebelilor au atacat prin surprindere uneori în spatele trupelor federale. Unele poziții ocupate de Ruși ziua, erau abandonate noaptea de frica unei ambuscade cecene. Uneori unitățile de luptă ale Cecenilor erau formate numai din trei oameni, un lunetist, un mitralior și un aruncător de mine. Cunoscând bine locurile, ei circulau prin sistemele de canalizare și prin numeroasele tranșee săpate.

Vladimir Putin

Victimă a trăgătorilor lunetiști a fost și Generalul Mikhail Malofeiev, unul din importanții comandanți ai luptei pentru Groznii, care venise să îmbărbăteze trupele din linia întâia. Pierderile Rușilor sunt mult mai mari decât cele raportate. Investigațiile făcute de canalul de televiziune NTV au arătat că ele sunt de zece ori mai mari decât numărul oficial. Zilnic, reporterii au văzut trecând camioane cu 30 de cadavre acolo unde Moscova anunța 2-3 pierderi. NTV care a intervievat un ofițer rus ce declarase că în Cecenia sunt pierderi grele a fost oprit să facă noi tururi în zona luptelor. La rândul său, un comitet al mamelor soldaților a estimat că cel puțin 3.000 de soldați au fost uciși în Cecenia.

Că lucrurile nu au mers așa de bine pe frontul cecen se poate vedea și prin faptul că a fost înlocuit comandantul trupelor Ministerului de Interne Gen. Ovcinikov cu Gen. Tikhomirov, care a comandat trupele ruse în războiul din 1994-1996. Au existat fricțiuni între trupele Ministerului de Interne și cele ale Armatei, aceasta acuzând trupele poliției că se ascund în spatele formațiilor Armatei.

Gen. Basaiev al forțelor Ministerului de Interne a declarat că multe unități sunt extenuate și trebuesc înlocuite.

Era și normal ca trupele federale cu o superioritate de 100 la 1 și cu bombardamente masive de aviație și artilerie să ocupe capitala după un asediu atât de îndelungat. Cecenii au anunțat că au căzut după o luptă eroică, câțiva comandanți de ai lor iar ca Șamil Basaiev ar fi grav rănit din cauza unei mine.

Războiul din Cecenia nu este însă terminat, el va continua sub forma unui război de gherilă.

După o serie de analiști ca și după declarațiile fostului Primministru Serghei Stepașin, reiese că războiul din Cecenia a fost planificat cu șase luni înainte de explozille din clădirile din Moscova. Reiese clar că totul a fost pregătit pentru manipularea populației în favoarea unui candidat la președenție al Kremlinului. Atacurile teroriste negate de Ceceni nu au fost elucidate cu dovezi convingătoare. Ele nu au continuat în timpul războiului.

Un analist rus a ajuns la concluzia că atacurile cu bombe ale clădirilor au fost organizate de serviciile secrete. Alți experți susțin că Putin a încheiat pe 20 Septembrie un pact cu militarii. Aceștia urmau să ducă un război victorios în Cecenia pentru a mări popularitatea lui Putin, în schimb militarii aveau mână liberă în această campanie și se promitea o mărire a bugetului care a și fost anunțată la sfârșitul lui Ianuarie, sub forma de creștere cu 50% a bugetului pentu echipament militar.

Moştenirea Kremlinului

——Andrei BĂDIN——

În Decembrie anul trecut s'au împlinit 10 ani dela evenimentele din Decembrie 1989, cele care au adus la alungarea dictatorului Nicolae Ceauşescu. Adevărul despre ceea ce s'a întâmplat atunci nu a ieşit nici acum la iveală, în ciuda promisiunilor făcute de diferiţi lideri ai actualei Puteri.

Totuşi, din relatări apărute în diferite ziare sau din informaţii obţinute de redacţia noastră prin cercetări proprii, reiese foarte clar că evenimentele din Decembrie 1989 au fost puse la cale de Moscova, cea care şi-a pus *"omu'"* în fruntea ţării, şi anume pe Ion Ilici Iliescu.

Recent, am putut cerceta câteva arhive din Statele Unite ale Americii şi Canada cu articole din presa occidentală apărute în perioada 1982-1989 despre România.

Articolele selecţionate de redacţia noastră s'au referit strict la evenimentele din Decembrie 1989 şi referirile presei occidentale la o posibilă lovitură de stat la Bucureşti, pentru înlocuirea dictatorului Nicolae Ceauşescu. Aceste articole pe care le prezentăm în continuare, în sinteză, confirmă teza lansată de ziarul ZIUA şi de alţi analişti români şi străini conform căreia, în Decembrie 1989 a avut loc o lovitură de stat pusă la cale de Moscova şi care a avut drept scop înlocuirea lui Nicolae Ceauşescu cu Ion Iliescu, preferatul liderului sovietic dela acea vreme, Mihail Sergheevici Gorbaciov, cu care actualul preşedinte al PDSR fusese coleg de facultate în anii '50 la Moscova.

Demn de remarcat este că, încă din 1984 se vorbea în presa occidentală despre un *Front al Salvării Naţionale*, care ar fi urmat să fie baza pentru crearea unui nou guvern după debarcarea lui Ceauşescu. Modelul care trebuia să fie urmat era al guvernului creat de generalul Jaruzelski în Polonia, în Decembrie 1981, când Sindicatul *"Solidaritatea"* a fost interzis.

Presa occidentală dela acea vreme cita *"surse dela Moscova"*, ceea ce presupune că Moscova voia să pregătească terenul în opinia publică occidentală, dar şi în România, mai ales că unele articole au fost preluate şi de *"Radio Europa Liberă"*, cu liderul preferat de Moscova la Bucureşti şi anume, Ion Ilici Iliescu, conform numelui complet al celui care câţiva ani mai târziu a reuşit să preia Puterea la Bucureşti, conform scenariului imaginat de Kremlin.

La 23 Decembrie 1985, prestigioasa revistă ***"U.S News and World Report"*** publica un amplu articol despre România. În acest articol se afirma că ***"zvonuri care circulă la Washington acreditează posibilitatea unei lovituri de stat militare în România". "U.S News and World Report"*** nu menţiona sursa acestei informaţii, menţionând numai că şi ***"în Europa Răsăriteană circulă insistent zvonul că militari superiori, având aprobarea tacită a Moscovei, încearcă să preia Puterea"***.

La 28 Martie 1986, cunoscutul săptămânal francez ***"L'Express"*** scria că Mihail Gorbaciov ***"nu va accepta o soluţie dinastică, cum se pare că a tolerat în Coreea. Nicu şi-a ruinat şansa, iar Elena nu pare a fi o soluţie. La Moscova, preferatul ar fi Ion Iliescu, fost coleg de studenţie cu Gorbaciov"***.

"L'Express" mai scria că şeful dela Kremlin l-a invitat pe Ion Iliescu la Congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, din Februarie 1986. De asemenea, ziarul francez arăta că Nicolae Ceauşescu nu i-a permis fostului ministru al tineretului din anii '60 să onoreze invitaţia lui Gorbaciov, iar *"acesta din urmă l-ar fi întrebat pe <cel mai...> despre "prietenul de altă dată..."*. Comentând articolul din săptămânalul ***"L'Express"***, publicaţia în limba română ***"Lupta"***, care apărea la Paris, scrie că ***" pe vremuri, în anii '60, Ion Iliescu era un tânăr activist mai puţin conformist, poate chiar cu o vocaţie reformistă, lucru care l-a costat virarea pe o linie mai multă moartă decât partinică... Dar ce naşte din regimul comunist tot suflete mănâncă..."***.

Cotidianul german ***"Die Welt"*** publica la rândul său la 13 Ianuarie 1986 un articol despre România, care se referea la posibilitatea înlăturării lui Ceauşescu. Ziarul german se referea la zvonurile care proveneau dinspre Kremlin despre debarcarea lui Ceauşescu, concluzionând că la Bucureşti au loc *"înverşunate"* lupte în politica internă.

Tot la începutul lui 1986, revista ***"Times"*** publică o corespondenţă dela Berlin, unde avusese loc Congresul Partidului Comunist al Republicii Democrate Germane. ***"Times"*** nota că a fost prezent Mihail Gorbaciov, care ***"a socotit necesar să participe, ca să-şi vadă sateliţii bine aliniaţi la noua sa linie politică"***. Revista americană mai notează că Gorbaciov ***"i-a obligat şi pe ceilalţi şefi ai partidelor comuniste din Europa de Est să semneze condica de prezenţă. Asa că Ceauşescu s'a dus şi el"***. Revista ***"Times"*** îşi centra corespondenţa dela Berlin pe scenariul schimbării dictatorului Nicolae Ceauşescu, notând: ***"Moscova şi-a pregătit deja omul de schimb care să ia locul bătrânului, bolnavului şi atât de compromisului <fiu iubit>"***.

Ca şi alte ziare occidentale şi ***"Times"*** anunţa că pretendentul preferat de Moscova la ***"scaunul de lider al partidului este Ion Iliescu, de 56 de ani, fost coleg de studii al lui Gorbaciov. Amândoi au studiat în acelaşi timp la Universitatea Lomonosov şi s'au cunoscut atunci"***. Şi acest articol a fost preluat de revista ***"Lupta"*** dela Paris în numărul 57, apărut la 7 Mai 1986. Ziarul nota pe marginea articolului din ***"Times"***: ***" In cazul în care Ion Iliescu va fi impus de Sovietici, avem toate temeiurile să credem că el va continua sistemul de acorduri, alianţe şi înţelegeri pe care l-a moştenit dela predecesorii săi"***.

Tot revista ***"Lupta"*** nota la 1 Iunie 1986, cităând ziare occidentale, că Ion Iliescu s'ar fi aflat în acel moment la Moscova. ***"Lupta"*** spunea că Iliescu a fost primit în capitala sovietică ***"cu onoruri care depăşesc modesta lui funcţie regională"***.

Alte articole despre preconizata schimbare a lui Ceauşescu cu Ion Iliescu au apărut în mai multe ziare occidentale în perioada 1985-1986. Totuşi, la Bucureşti, grupul condus de Ion Iliescu, sprijinit de Moscova nu reuşea schimbarea lui Ceauşescu, fapt ce a făcut ca Moscova să iasă în presa occidentală cu avertismente mai mult sau mai puţin voalate la adresa regimului Ceauşescu. Astfel, Oleg Bogomolov, directorul Institutului de Economie Socialistă Mondială dela Moscova, avertiza Bucureştiul că va ieşi din competiţia economică internaţională dacă nu va trece la reformele declanşate de Mihail Gorbaciov.

Tensiunile dintre Bucureşti şi Moscova erau subliniate la 11 Iulie 1986 şi în ***"Buletinul Secţiei de Cercetare"*** dela postul de radio ***"Europa Liberă"***.

Analista postului de radio dela Munchen, Anneli Ute Gabanyi cita o informaţie a Agenţiei de Presă iugoslave ***"Taniug"***, în care spunea că în cadrul Puterii dela Bucureşti ***"s'ar fi manifestat o anumită opoziţie faţă de Ceauşescu"***. De asemenea, Anneli Ute Gabanyi mai amintea că textul toasturilor pronunţate de Gorbaciov şi Ceauşescu, cu prilejul vizitei celui din urmă la Moscova, nu au fost publicate în presă, ceea ce ar fi arătat că există tensiuni importante între cei doi lideri.

Concluzia este simplă, lecturând fragmentele din presa occidentală citate de noi: ***Kremlinul pregătise încă din 1984 sau 1985 schimbarea lui Nicolae Ceauşescu şi înlocuirea acestuia cu Ion Ilici Iliescu.*** Această concluzie nu ne aparţine nouă, sau unor analişti care pot fi acuzaţi de faptul că ar fi contra celui care a preluat Puterea în 22 Decembrie 1989. Este un fapt semnalat acum 15 ani de prestigioase ziare şi reviste occidentale.

Fără îndoială că articolele citate de noi nu au fost aruncate pur şi simplu pe piaţă. Este de presupus că astfel s'a dorit a fi transmis un semnal şi liderilor comunişti din preajma lui Ceauşescu care, astfel, văzând că Moscova doreşte schimbarea *"prea iubitului"* să se ralieze mişcării gorbacioviste.

Se pare că mişcarea nu a avut totuşi forţa de acţiune sperată la Kremlin. Din 1984 au trecut cinci ani până când Iliescu şi compania au reuşit să-l înlăture pe Ceauşescu. Probabil - credem noi - regimul comunist al lui Nicolae Ceauşescu, avertizat de mişcarea pregătită la Moscova, a contraatacat şi se ştie deja că a putut amâna deznodământul.

De asemenea, se mai ştie că unii din liderii grupării conduse din umbră de KGB au fost trecuţi pe linie moartă şi supravegheaţi la sânge în aşa-numita acţiune *"Corbu"*, după numele câinelui tovarăşului, care a dus la crearea unităţii de Securitate 0101 cu scopul de a-i urmări pe agenţii sovietici din România.

Alături de Ion Ilici Iliescu, printre cei aflaţi sub supravegherea Securităţii lui Ceauşescu se aflau Serghei Celac, translator al

Continuare în pag. 24

EFEMERIDE

DEBUT STÂNGACI ÎN PRAG DE MILENIU

Reacţia ţărilor din Comunitatea Europeană la intrarea în guvernul austriac a lui Jörge Haider, liderul Partidului Libertăţii din Austria, a fost suspect de promptă şi inexplicabilă ca fond. Popoarele îşi aleg conducătorii lor cum cred, şi riscul rezultatelor îl privesc pe ele. Alianţele, comunităţile de popoare pot să-şi ia măsuri defensive, când cred că de undeva unele alegeri de conducători de stat le ameninţă cu vreun pericol, dar n'au dreptul să intervină brutal în afacerile interne ale altor state. Să vedem însă, care este linia directoare a politicii externe a comunităţii europene.

Se ştie că după al Doilea Război Mondial, prin înfrângerea Germaniei şi capitularea Italiei, partidele de dreapta din Europa au suferit un recul, retrăgându-se de pe poziţii, iar locul lor a fost ocupat de către extrema stângă, o creştere substanţială a partidelor comuniste, care în fapt nu erau decât sucursalele Moscovei, în ofensiva Rusiei de cucerire a Europei, Asiei, Africii şi a Americilor, sub înşelătoarea deviză a internaţionalismului proletar.

Conflictul dintre lumea liberă şi comunism a evoluat în decursul anilor dela amiciţie la suspiciune, dela duelul verbal din cadrul ONU până la înarmarea celor două tabere, care ajunsese la apogeu în timpul războiului rece, cu îngrozitoarea perspectivă a distrugerii planetei într'un război nuclear.

Nu se ştie dacă lucrurile ar fi ajuns până acolo, dar această teamă exista şi a fost norocul omenirii ca, atunci când totul părea iminent spre un deznodământ fatal, să apară pe scena lumii nişte oameni providenţiali, care au pus judecata rece înaintea patimilor oarbe. Fără Ronald Reagan, Papa Ioan Paul al II-lea, Margaret Thatcher, Helmuth Kohl şi în mare măsură Mihail Gorbaciov şi chiar generalul Jaruzelski, faţa lumii ar fi arătat astăzi poate ca o mare întindere de deşert.

Anul 1989 a fost însă - după prăbuşirea regimurilor comuniste - şi anul salvării comunismului de judecată. Dacă privim astăzi, după 55 de ani dela distrugerea Germaniei naziste, cum sunt urmăriţi şi în gaură de şarpe, nu marii vinovaţi - care au sfârşit de mult, fie spânzuraţi, fie în faţa plutoanelor de execuţie - ci plevuşca măruntă, un fost gardian de lagăr sau un fost grefier de închisoare, iar marii vinovaţi comunişti de nenumărate crime împotriva umanităţii nu doar că nu sunt atinşi nici cu un fir de păr, dar ei devin din nou conducători de popoare sau miliardari mafioţi din crime şi corupţie, ajungi să-ţi pui pe drept întrebarea: cine îi apără pe comunişti, de nu s'a pornit încă un proces mondial al comunismului, pentrucă onoratele ţări din comunitatea europeană nu văd şi nu aud nimic de partea aceasta?

Marele salvator al Republicii Chile, generalul Augusto Pinochet este tracasat ca ultimul gangster, dar pentru marele terorist kurd Ocealan s'a presat - tot de comunitatea europeană - să nu fie executat, deşi asupra lui s'au găsit toate dovezile de crime şi omucideri. Împotriva generalului Pinochet s'a ridicat comunismul spaniol din Spania regelui Juan Carlos, care a uitat că generalul Franco, în creştinismul său, a ridicat marele monument dela *"Valle de los Caidos"*.

Revenind la tema noastră iniţială, unde erau reprezentanţii ţărilor europene când la Bucureşti au năvălit hoardele de mineri, ordonaţi şi conduşi de preşedintele ţării, de atunci, Ion Iliescu? de ce n'au protestat toate ţările Europei şi să-şi fi retras ambasadorii? Acelaşi lucru şi pentru Bulgaria, Ungaria, Polonia, unde comuniştii sunt în locuri de frunte? Dar nu! Comunismul este protejat de Rusia şi de stânga europeană. Rusia nu mai poartă înşelătoarea firmă de Uniune Sovietică, ci de Rusia, Mama Rosia, fidelă executoare testamentară atât a lui Petru cel Mare cât şi a lui Stalin, care a întins hegemonia rusească până la Berlin.

Recent, nouă diplomaţi ruşi au fost expulzaţi din Polonia pentrucă au fost dovediţi că spionau în favoarea Rusiei. Copilării! Se mai îndoieşte cineva că orice diplomat rus nu este decât un spion, în ţara în care este trimis? Nu doar cu diplomaţi, ci cu o întinsă reţea infiltrată în toate structurile economice, sociale, militare, culturale şi politice, Ruşii au activat şi continuă să activeze în toate statele unde pot pătrunde.

Polonia a avut curajul să-i expulzeze pe spionii ruşi, dar ce ne facem cu România, unde Iliescu, dovedit ca agent al KGB-ului a rămas în scaunul de preşedinte, iar acum vrea să candideze din nou şi Doamne fereşte, dacă reuşeşte, să ajungă din nou la vârf.

Tovărăşia de drum a comuniştilor din România cu ţărăniştii şi liberalii se pare că este pe sfârşite. Toleranţi ca şi în trecut cu Bejan la liberali şi Anton Alexandrescu la ţărănişti, în guvernul FND condus de Petru Groza, ajunşi acum la cheremul lui Petre Roman şi Iliescu prin venirea la conducere a lui Isărescu, noua formulă *"guvern Petru Groza"*, vechile partide îşi trăiesc Cântecul lebedei. Declaraţiile lui Petre Roman, în vizita pe care a făcut-o în Statele Unite, au fost foarte străvezii în acest sens.

Vor protesta ţările europene la eventuala alegere a unui guvern pro-comunist în România în acest an? Ne îndoim! Vigilenţa lor este ca Dreapta să nu vină la putere, căci ceilalţi... tot ai lor sunt.

Zahu PANĂ

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

• Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

Moştenirea Kremlinului

Urmare din pag. 23

Tovarăşului, agent de primă mărime al KGB, în prezent ocupând o funcţie importantă în Ministerul Afacerilor Externe, sau Generalul Nicolae Militaru, de asemenea un agent de primă mărime al GRU - serviciul de informaţii al Armatei Sovietice.

Pe de altă parte şi altă concluzie pe care o putem trage este evidentă: Ion Iliescu şi grupul său ajuns la Putere în 22 Decembrie nu dorea cu nici un preţ democratizarea României. Se dorea un soi de perestroikă cu glasnost dâmboviţean, în care partidele politice să fie doar nişte marionete în mâinile Frontului Salvării Naţionale, în fapt pe planul gândit de Troţki în 1923, când se *"gândeau"* partide politice cu diferite orientări, dar de fapt comuniste.

Făcând o trecere în revistă a evenimentelor din 1989-1993, putem concluziona că principala îndeletnicire a Puterii emanate de Moscova şi reprezentată de Ion Iliescu, era punerea pumnului în gura partidelor din Opoziţie, a presei independente, a societăţii civile în general. O oarecare democratizare a putut fi sesizată după 1993, mai ales că şi la Moscova, Puterea era în degringoladă.

Totuşi, lucrurile nici atunci nu s'au schimbat radical, arătând că Puterea dela Bucureşti era strâns legată de cea dela Kremlin, indiferent dacă Ţarul era Mihail Sergheevici Gorbaciov sau Boris Elţin.

Să ne reamintim în acest context că Ion Ilici Iliescu a încercat (ce-i drept fără succes!) în a impune Tratatul de prietenie cu Uniunea Sovietică, cel pus la cale în 1991 şi devenit nul prin desfiinţarea URSS, în 1996 de data aceasta Tratatul fiind cu Rusia fost şi prezent sovietică. Acest Tratat, atât în forma din 1991 cât şi în forma din 1996, era în fapt consfinţirea oficială a intrării României în sfera de influenţă sovietică.

Actualul ambasador al României la Paris, Dumitru Ceauşu, a dezvăluit complotul pro-sovietic pus la cale de Ion Ilici Iliescu în cadrul unui simpozion care a avut loc în Bavaria, în vara anului trecut, organizat de Institutul de Studii Est-Europene din Munchen. Tratatul atât de drag lui Ion Ilici Iliescu avea o prevedere foarte clară: România nu va face nici un demers contrar intereselor Rusiei. Adică, mai pe româneşte, România se angaja faţă de Moscova în a se ţine cât mai departe faţă de Alianţa Nord Atlantică şi Uniunea Europeană. Adică, să rămână în sfera de influenţă sovietică.

Acum, când ne apropiem de alegerile legislative şi prezidenţiale semnalul este clar. Dacă Ion Ilici Iliescu şi camarila sa pro-sovietică vor reveni la Putere, pericolul este mortal pentru România. Semnale venite dela Washington sau din alte capitale vest-europene ne indică foarte clar că Occidentul va exclude România din planurile sale, dacă comuniştii pro-sovietici mascaţi în pedeserişti vor reveni la Palatul Cotroceni, Casa Poporului şi Palatul Victoria. Cu efecte negative pe termen lung, deoarece astfel vom pierde trenul integrării euro-atlantice.

Aşa cum sublinia într'un recent editorial din ZIUA, directorul acestui ziar, Sorin Roşca Stănescu, România trebue să facă faţă provocării venite din partea Rusiei - o Rusie, cea care vrea să recâştige terenul pierdut acum 10 ani, prin recuperarea sateliţilor. Provocare, căreia însă nu îi putem răspunde pe măsură, datorită labilităţii clasei politice, incapabilă de a înţelege drumul pe care România trebue să meargă.

O dezvăluire senzaţională a fost făcută acum câteva săptămâni de jurnalistul şi analistul politic Emil Hurezeanu, director al Departamentului Românesc dela postul de radio *"Deutsche Welle"* şi fost director al secţiei române dela postul de radio *"Europa Liberă"*. Hurezeanu, un jurnalist foarte bine informat, confirmă informaţiile publicate de noi în articolul de faţă şi chiar vine cu informaţii noi şi inedite care dau o lumină mai completă asupra evenimentelor petrecute în ultimii 10 ani. Astfel - spune Emil Hurezeanu - Yuri Andropov, atunci când era şeful KGB-ului, a cerut în 1980 un raport detaliat asupra situaţiei din România. Raportul a fost gata în 1983 şi avertiza asupra unor mişcări de protest, care ar fi putut pune în discuţie însuşi sistemul comunist din România şi orientarea ţării spre Occident. ***"Ori comunismul trebuia să fie păstrat, dar fără Ceauşescu"***, comentează Emil Hurezeanu, care adaugă că Raportul a fost preluat şi de Gorbaciov odată ajuns la Putere. ***"In 1984 şi 1985, aflat în misiune la Londra, ca agent sub acoperire, lui Oleg Gordievski, cunoscut agent al KGB-ului, i se cer dela Moscova informaţii legate de posibilele reacţii ale Occidentului în eventualitatea unor răsturnări politice în România"***, spune Emil Hurezeanu.

Concluzia lui Emil Hurezeanu este că ***"in Decembrie 1989 a existat aşadar o structură pucistă stimulată şi protejată de KGB, şi în Armată, şi în anumite cercuri ale foştilor stalinişti, poate chiar în Securitate.***

Emil Hurezeanu aduce însă cele mai interesante informaţii în privinţa aşazişilor terorişti. Directorul dela *"Deutsche Welle"* spune că ***"teroriştii au fost experţi în diversiune şi gherilă urbană, ceea ce înseamnă că am avut de-a face cu un contingent de elită al KGB-ului"***. Emil Hurezeanu mai crede că tot ceea ce s'a întâmplat în România în ultimii 10 ani reprezintă efectul unei strategii a Moscovei. Hurezeanu îl mai citează pe şeful unui serviciu secret al României, care a spus că ***"in 1990, în Martie la Târgu Mureş între instigatorii conflictului inter-etnic s'au aflat şi teroriştii din Decembrie 1989, adică tocmai detaşamentul de elită al KGB-ului.***

De altfel, nu este greu de observat, aflându-ne acum în posesia acestei informaţii că multe din evenimentele post-decembriste poartă semnătura KGB-ului. Este vorba de acţiunile împotriva Opoziţiei, culminând cu mineriada din 13-15 Iunie 1990, precum şi de alte acţiuni ale Puterii criptocomuniste instalată la Putere în 22 Decembrie 1989. De asemenea, este clar că grupul de elită al KGB-ului a avut drept scop în Decembrie 1989 crearea unei situaţii de haos care să preîntâmpine orice acţiune organizată împotriva grupului lui Ion Iliescu care preluase Puterea.

În acest sens, ni se pare semnificativă declaraţia făcută la Timişoara de către Generalul Dan Voinea, şeful Parchetelor Militare, cel care cercetează dosarele Revoluţiei şi care a afirmat că după 22 Decembrie 1989 a existat o acţiune pentru crearea unei situaţii de teamă în rândul populaţiei care astfel să nu iasă în stradă. Să ne amintim în acest sens cum Ion Iliescu a convins-o pe Doina Cornea în 24 Decembrie să facă un apel radio-televizat pentru ca oamenii să nu se strângă în Piaţa Palatului Regal din Bucureşti, deoarece este o *"manevră a teroriştilor"*. Apoi, s'a aflat că demonstraţia invocată de Ion Iliescu era în fapt o demonstraţie anticomunistă!

Emil Hurezeanu mai spune că acest contingent al KGB-ului a părăsit România abia în 1991, după o vizită a lui Virgil Măgureanu la Moscova. Directorul dela *"Deutsche Welle"* nu dă amănunte, dar credem că sursele sale sunt de primă mărime, ca şi concluzia: ***"Teroriştii au plecat. Ceilalţi au rămas şi vor să câştige cu orice preţ alegerile din anul 2000"***. Pentru - adăugăm noi - a aduce definitiv România în sfera de influenţă sovietică.

NOTE ŞI COMENTARII

DUPLICITATEA POLITICII MARILOR PUTERI

Politica mondială se adânceşte tot mai mult în ceea ce priveşte *"dublul standard"*. Ruşii continuă cu perseverenţă atrocităţile în Cecenia, secvenţele televizate - cenzurate totuşi - ne arată ravagiile distrugerilor totale comise de agresorii comandaţi de Moscova, dar nici Organizaţia Naţiunilor Unite, nici Comunitatea Europeană nici Unitatea Afro-asiatică (dacă există) nu scot nici un cuvânt împotriva acestor crime de război. Altceva era dacă ele erau comise de Miloşevici sau Sadam Hussein. Toate organizaţiile din lume pentru Drepturile Omului au amuţit când este vorba de Ruşi, iar Preşedintele Clinton, la *summit*-ul dela Istambul şi Madeleine Albright la vizita ei la Moscova, au declarat că susţin politica rusească de luptă contra *"teroriştilor"*. Cum un popor întreg dintr'o ţară care nu de mult şi-a declarat independenţa faţă de Moscova a devenit peste noapte *"terorist"* şi măreaţa Rusie se simte ameninţată de dispariţie din cauza *"teroriştilor"* ceceni, nu s'a explicat niciodată.

Nu aceeaşi politică se aplică însă unei alte ţări, mici ca suprafaţă, dar leagăn de cultură şi civilizaţie europeană, fostă mare imperiu la începutul acestui secol, dar pulberizată în state şi statuleţe după Primul Razboi Mondial, pe care a avut nefericita inspiraţie să-l înceapă.

Ameninţată de invazia unor adevăraţi teroriştii, antrenaţi în fostele state comuniste, Austria este ameninţată şi de statele Comunităţii Europene, că nu se lasă cotropită până la anihilare de noile invazii barbare.

Stânga internaţională şi puternica ocultă din Europa şi de pe alte continente au sărit ca arse, când în alegerile din toamna trecută, Partidul Libertăţii condus de Jörg Haider, s'a plasat pe locul doi după Partidul Social Democrat. Cum nici unul din cele două partide nu deţinea majoritatea de locuri în parlament, era nevoie de o coaliţie cu Partidul Poporului, situat pe locul trei, care a guvernat timp de 13 ani împreună cu Partidul Social Democrat. După alegeri însă, Partidul Poporului refuză o nouă alianţă cu social-democraţii. Rămânea ca alternativă pentru social-democraţi să intre în coaliţie cu *"verzii"*, dar şi în acest caz nu puteau totaliza mai mult de 79 locuri în parlament, în timp ce o coaliţie a Partidului Libertăţii cu Partidul Poporului dispunea de 104 locuri din cele 183 câte are Parlamentul austriac.

Succesul lui Jörg Haider în alegeri s'a datorat în primul rând planului său de guvernare, în care primul punct era stoparea imigraţiei în Austria. Se ştie că pe timpul comunismului, Austria era o ţară de tranzit, care acorda azil politic de care au beneficiat şi o bună parte de Români, care şi-au găsit refugiu în lagărul dela Traiskirchen. După căderea comunismului, ţările lumii libere n'au mai acordat viză de intrare, solicitanţilor de azil politic veniţi din fostele ţări comuniste, iar Austria s'a pomenit cu o invazie de ţigani din Ungaria, Polonia, Cehoslovacia şi România, care prin actele lor de vandalism, au ridicat rata criminalităţii, a furturilor, spargerilor şi distrugerilor de tot felul.

În plus de aceste calamităţi, ţiganii şi alţi imigranţi au contaminat populaţia austriacă, mărind numărul de tuberculoşi, atât din cauza noilor veniţi, cât şi a contactului cu Austriecii.

Datorită legislatiei austriece de pe timpul când acorda azil politic, orice imigrant are asistenţa medicală gratuită, întreţinere, locuri de cazare şi cum ţiganii vin cu zeci de puradei, dreptul la şcolarizare şi întreţinere este gratuit. Negustorii austrieci se plâng că pentru a deschide o afacere, ei sunt obligaţi la o serie de formalităţi, în schimb imigranţilor nu li se cere nimic.

Toate ţările din lume au o politică a lor de imigrare, iar unele şi de emigrare. Chiar mult libera Americă, ţară prin excelenţă formată din imigranţi, are o politică foarte dură, de cine poate fi admis şi cine nu. Ei bine, când Jörg Haider a vrut să facă ordine în politica de imigrare a ţării sale, au sărit ca arse toate cele 14 ţări din Comunitatea Europeană, ameninţând Austria că dacă Haider va intra în guvern, vor porni cu sancţiuni impotriva ţării. Să te crucesti şi nu alta! După alegeri libere, în cel mai perfect stil democratic, un popor îşi alege conducătorii care crede el că sunt cei mai apţi de a-l conduce, vin alţii şi spun că nu sunt de acord cu alegerea făcută. Şi asta nu cu o ţară primitivă din Asia, Africa sau chiar America Latină, ci cu una din cele mai civilizate ţări din lume, care a strălucit prin geniile ei culturale.

Cum rămâne, domnilor politicieni cu faimoasele declaraţii din Charta Atlanticului şi cu nu mai puţinul faimos articol din Charta ONU, de *"neamestec în treburile interne ale unei ţări"*.

Adevărul este altul. Europa semi-comunizată, condusă de partide socialiste nu poate accepta uşor, înfrângerea în alegeri a partidului social-democrat sau socialist din Austria, care a condus ţara timp de 30 de ani. Austriei Catolice, nu i se iartă nici rolul ei de ţară neutră, pe care l-a avut până acum, nici ţinuta ei demnă şi mândră spre care privesc cu admiraţie toate ţările vecine şi de câte ori apare o figură harismatică la conducerea acestei ţări, trebue lovită din toate părţile, în cel mai curat tip stalinist, fie că el se numeşte Kurt Waldheim sau Jörg Haider.

În această lumină, ne întrebăm ce s'ar întâmpla cu Franţa dacă ar ajunge la putere Le Pen?

George AUGUSTIN

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)